louise douglas

seni özlüyorum

Roman

KAKTUSUN

Geçmiş, daima orada bekleyip geleceği şekillendiriyor...

Bir kitapçı dükkânında çalışan Fen, hayatını küçük oğlu Connor'a adamıştır ve tamamen kendi içine kapalı bir yaşam sürmektedir. Korkunç bir sırla ve suçluluk duygusuyla yaşayan genç kadının, ailesinden ve evinden uzak bir hayatı vardır ve geçmiş onu kimseyle yakınlaşamayacak kadar korkutmaktadır. Gerçeğin bir gün onu yakalayacağı bilinciyle her an tetiktedir.

Öte yandan Sean, mükemmel görünen bir hayatın tadını çıkarmaktadır. İşinde başarılıdır, hayallerinin evinde yaşamaktadır. Güzel karısı Belle'i ve altı yaşındaki kızları Amy'yi taparcasına sevmektedir. Ancak bu hayat Belle'in başka birini bulduğunu ve Sean'ın evden gitmesini istediğini söyleyene kadar devam edecektir.

Şartlar Fen ile Sean'ı bir araya getirdiğinde arkadaşlıkları yavaş yavaş çok daha derin bir ilişkiye dönüşür ve paylaştıkları mutluluk onlara tekrar sevme cesaretini verir.

Ama tam mutluluğu bulduklarını düşünürken geçmiş onları ayıracak mıdır?

Seni Özlüyorum, insanın zaaflarla dolu doğasını ve aşkın gücünü mükemmel bir şekilde anlatan bir roman.

"Hiç ummadığım bir şekilde kalbimi ele geçiren tutkulu ve kalıcı bir aşk hikâyesi... Etkileyici ve unutulmaz... Kitap kulüplerinde uzun süre konuşulacak."
Kate Bradley

"Genç bir anne ve terk edilmiş bir adam... Geçmişteki sırların tehdidi altında yaşanan bir aşk... *Seni Özlüyorum*, baştan sona en derin duygularınıza hitap edecek büyüleyici bir roman."
Stylist

KAKTÜSÜN

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-852-6

Getty Images

seni özlüyorum

Pegasus Yayınları: 1347
Bestseller Roman: 584

SENİ ÖZLÜYORUM
LOUISE DOUGLAS
Özgün Adı: Missing you

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN: 978-605-343-852-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Louise Douglas, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları West Words UK Ltd.' den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

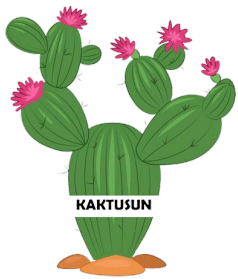
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LOUISE DOUGLAS

seni özlüyorum

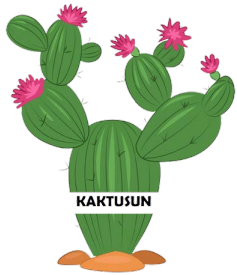
İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Annemle babam Janet ve Michael Beer'a sevgilerle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir

Sean bir elinde anahtarlar, diğerinde bir buket çiçekle arabası ile evinin ön kapısı arasındaki o kısa mesafeyi yürüdü. Adımları ölçülüydü ama adrenalin damarlarına hızla yayılıyordu. Sarı yazlık elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla karanlık holde bekleyen Belle, saçlarını güneş gözlükleriyle geriye atmıştı. Kolları bronzlaşmıştı ve bileğinde de gümüş bir bilezik vardı. Belle, Sean ile ev arasında adeta bir bariyer olmuştu ve Sean onun omuzlarının duruşundan ne söyleyeceğini anlamıştı. Haftalardır bu ana doğru hızla yaklaşmışlardı.

"Yapma," dedi Sean, "bugün olmaz Belle, böylesine güzel bir günde olmaz."

"Buna daha fazla devam edemem," dedi Belle. "Böyle yaşamayı sürdüremem."

Sean'ın arabasının motoru çalışıyordu; tekerleklerden yayılan sıcak metal ve yanık lastik kokusu burun deliklerini doldurdu. Sırtı ter içinde kalmıştı ve ağzının kuruluğunu gidermek için dudaklarını yaladı.

"Lütfen," dedi Sean, "lütfen, Belle..."

"Kusura bakma Sean, ama gitmelisin."

Belle gözlerini sola kaydırdı. Sean onun bakışlarını takip edince radyatörün yanında duran şişkin valizi, valizin yanındaki çeşitli

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çantaları ve gitarını gördü. CD'leri, üzerinde *Virgin Wines* yazan karton bir kutuya özensizce tıkıştırılmıştı. Bu sabah yatağının yanına yüzüstü bıraktığı kitabı da spor çantasının cep kısmına sıkıştırılmıştı. Ona ait olan her şey hole yığılmıştı.

"Kendini hazır hissettiğinde gelip kalan eşyalarını da alabilirsin," dedi Belle.

Sean'ın çiçek buketini tutan eli gevşeyip yanına düştü. Ambalaj kâğıdı hışırdadı ve iki çiçek yaprağı Sean'ın ayak ucuna düştü. Sean anahtarları da cebine koydu.

Boşta kalan elini yalvarırcasına kaldırıp, "Belle," dedi ve karısının çıplak koluna nazikçe dokundu. Teni güneş kadar sıcaktı. Belle geriye doğru küçük bir adım atınca Sean'ın eli boşta kaldı. Belle, Sean'ın dokunduğu noktayı ovdu ve kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Ben çok yıprandım," dedi. "Lütfen Sean, daha fazla konuşmayalım ve git."

Sean çiçekleri ona verdi. Belle onlara hiç bakmadan buketi telefon sehpasının üstüne bıraktı. Süt renginde güllerdi bunlar.

"Amy'yi görmeliyim."

"Uyuyor."

"Onunla vedalaşmalıyım."

"Kendin için her şeyi daha da zorlaştırmış olursun Sean. Yapma."

Belle böyle dediyse de kenara çekildi. Sean onun yanından geçip cilalı ahşap tırabzanlara, krem rengi halıya, Belle'in şehirde gün batımını betimleyen çerçeveli, güzel fotoğraflarına aldırmadan merdivenlere koştu ve Amy'nin odasına gitti. Kalp atışlarını yavaşlatmak için başını geriye atıp duvara yaslandı ve ellerini şakaklarına bastırdı.

Ay ve yıldız desenli mavi perde, ışığı büyük çapta engelliyordu ve talk pudrası, pastel boya ve meyveli dondurma kokan

BELONGS TO KAFES TEAM

oda sıcaktı. Sean tavandan sarkan kelebeklere vurunca kâğıttan kelebekler sallanıp hareketlendi.

"Tanrım," dedi Sean alçak bir sesle. "Aman Tanrım!"

"Babacığım?"

Amy üzerinde açık yeşil geceliğiyle örtülerin üstüne bir denizyıldızı gibi yayılmış, saçları alnına yapışmıştı. Sean, kızının parmağıyla ovuşturduğu burun kemerinin üstündeki kırmızı noktayı görebiliyordu. Sonra normal bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

"Sana iyi geceler demeye geldim."

Amy yavru bir kedi gibi esnedi ve uykulu gözlerle babasına gülümsedi.

"Bir köpek yavrusu alabilir miyiz babacığım?"

"Hımm," dedi Sean, "belki bir gün alırız."

"Dişi bir yavru tercih ederim. Adı da Polly olabilir."

Sean yanıt vermek istedi ama ağzı kum gibi kuruydu.

"Ben ona bakarım," dedi Amy. "Yatağımın altındaki sepette uyur."

Sean gözlerini kapattı. Duvara verdiği ağırlığını hissedebiliyordu.

"Geceleri uyandığımda elimi sarkıtırım ve onu orada bulurum."

Amy göstermek için bir kolunu yatağın kenarından sarkıttı.

Sean ağzını avucuyla ovdu. Zihninden türlü düşünceler geçiyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Başka bir yol bulmalı, düşüncelerini toplamalıydı.

"Aay!" Amy kahkaha atıp elini geri çekti. "Parmaklarımı yaladı!"

Belle de kapıdaydı.

"Bu kadarı yeter Amy," dedi soğukkanlı, sakin bir sesle. "Hadi uyu artık. Baban çok meşgul. Çok işi var."

"Belle..."

"Öylesine söyledim Sean. Hadi şimdi git. Amy'yi hafta sonu görebilirsin. Cumartesi günü birlikte çıkarsınız."

"Belle..."

"Böylesi daha iyi," dedi Belle.

"Kimin için daha iyi?" diye söylendi Sean. "Parçalanmış bir aile tam olarak kimin için daha iyi?"

Belle, bir infazcının sakin ve soğukkanlı sesiyle, "Artık tartışmayalım istersen," diye yanıtladı. "Durumu olduğundan daha kötü bir hale sokmayalım."

Belle, Sean'ın peşinden merdivenleri indi. Sean durumu değiştirecek bir şeyin olmasını bekliyordu. Basamakları saydı ve en alt basamağa geldiğinde Belle'in, valizle çantaları holden araç yoluna taşıdığını gördü. Çiçekler çöp kutusunu boylamış, lastikle bağlanmış sapları ölü bir hayvanın bacakları gibi kaskatı dikilmişti.

Sean döndü, Belle de başını hafifçe iki yana salladı.

"Belle!"

Sean onun zayıf, soğuk ve güçsüz ellerini tutup göğsüne götürdü. "Belle, lütfen!" dedi. "Sahip olduğumuz her şeyi bir kalemde silme, biraz düşün..."

Belle ellerini çekerken, "Bir anlamı yok," dedi. "Bu konuyu binlerce kez konuştuk."

"Ama dinlemiyorsun ki..."

"Çünkü her defasında aynı şeyi tekrarlıyorsun."

"O piç seni zehirlemiş, o..."

"Bu işin Lewis'le ilgisi yok..."

"Hadi ama! Sen onunla başlayana kadar iyiydik..."

"Kes!" diye haykırdı Belle. "Yeter! Bıktım artık!"

"Anneciğim..."

İkisi aynı anda başını kaldırdı. Amy basamakların büküldüğü merdiven sahanlığında duruyordu. Bir eliyle tırabzanlara tutunmuştu. Saçları dağılmış, gözleri kocaman açılmış ve endişeliydi.

Belle sesinin tonunu ve ritmini bir çırpıda değiştirip, "Sorun yok tatlım," dedi. "Kavga etmiyoruz, yalnızca..."

Sean'ın kalbi öyle şiddetli atıyordu ki duygularını Amy'den gizleyemeyeceğinden endişe etti. Kızını korkutmak istemediği için de dönüp kapıdan çıktı. Belle ise kapıyı hemen kapatıp kilitledi. Sean şimdi onun kapıya yaslanıp nefesini tuttuğunu tahmin etti. Önce sakinleşecek, sonra Amy'yi odasına götürüp yatıracak, diye düşündü. Ondan sonra kendine bir kadeh şarap doldurup bahçeye çıkacak, ceviz ağacının altındaki sallanan koltuğa oturacak ve başını geriye yaslayıp gözlerini kapatacak, mavi gökyüzüne bakarken derin bir iç geçirecekti. Kuşların cıvıltısını dinleyip zihnini boşaltacak, sonra Öteki'ni arayıp ona güzel haberi verecekti. Belki onu eve davet edecek, belki de Sean'sız ilk gecesini tek başına geçirmeyi tercih edecekti. Bu da ona çarşaflarını değiştirmesi için zaman kazandıracaktı.

Sean şu anda ona acı vermek istiyordu. Belle'in ona tattırdığı acının aynısını o da Belle'e tattırmak istiyordu.

Hayır, ona acı vermek istemiyordu; Sean'ın onu sevdiğine inanmasını istiyordu. Sean onu sevmek istiyordu.

Aslında Sean ne istediğini bilmiyordu.

Her şey dört hafta önce nasılsa öyle olsun istiyordu, Belle'in ona ilişkisinden bahsettiği o günden önceki gibi.

Gerçekten evliliklerinin sonuna mı gelmişlerdi? Hayır, mümkün değildi. Akıl almaz bir şey olurdu bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra tekrar kapıya döndü. Belle'le konuşmalı, fark etmesini sağlamalıydı. Belle, Sean'ın onu ne kadar sevdiğini bilmiyordu; Sean onu buna inandıramamıştı ve ilişkilerinin burada bitmemesi için *her şeyi* yapacaktı. Belle'e, eğer istiyorsa Öteki'ni görmeye devam edebileceğini bile söylemişti. Sean, Belle'i beklemeye razıydı; ailesini dağıtmamak uğruna ikisini birlikte düşünmekten de vazgeçecek kadar güçlüydü. Belle yeni âşığının etkisine girmişti ama o zehri eninde sonunda vücudundan atacak, tekrar eski benliğini bulup Sean'a dönecekti.

Sean kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama sol tarafından gelen hafif öksürük sesini duyunca döndü ve komşuları Bayan Lock'u gördü. Kadın yıldız çiçeklerini buduyordu ve eldivenli eliyle bahçıvan makasını tutarken temkinli bir şekilde onu izliyordu. Başını hafifçe iki yana salladı.

O da biliyordu. Tartışmalarını duymuştu. Belki de Sean işteyken Belle, Bayan Lock'un mutfağına geçmiş, çay ve kurabiye eşliğinde yaşadığı sıkıntıyı yaşlı kadına itiraf edip ondan tavsiye istemişti.

Bayan Lock nazik bir sesle, "Ben olsam ona birkaç gün tanırdım," dedi. Kır saçları ve nazik, hüzünlü gözleriyle Sean'a gülümsedi.

Sean da elini indirip kadının dediğini yaptı.

Eşyalarını arabasına yükledi. Ama hepsi sığmadığı için iki çantayı araç yolunun kenarındaki çöp kutusunun yanına bıraktı. Çöpçü onları alabilirdi. Artık ne önemi vardı ki?

Sean yüzünü koluna silip arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Aynadan eve baktı ama kapı açılmadı. Belle onu geri çağırmak için kapıdan dışarı çıkmadı.

Sean yolun sonuna kadar gidip orada, arabasının içinde oturdu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, kolunu açık pen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cerenin kenarına yaslamıştı ve sola mı, sağa mı döneceğine karar veremediği için hangi yöne sinyal vereceğini bilemiyordu.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Sola mı, yoksa sağa mı gitmeliydi?

Bir önemi yoktu.

Hangi yöne gitse sevdikleri geride kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki

Fen erkenden uyanıp çamaşır makinesini boşalttı. Islak çamaşırlarla dolu sepeti kalçasına yaslayıp mutfağın dar penceresinden uzun, ince arka bahçeye, onun ötesindeki dar yola ve her ihtimale karşı yokuştan aşağı bir göz attı. Kalbinin sıkıştığını hissettiyse de gözüne herhangi bir şey ilişmedi. Dışarıda kimse yoktu; ne belirsiz gölgeler ne ezilmiş otlar ne de gökyüzüne doğru süzülen sigara dumanı... Her şey tıpkı dünkü gibiydi, ağaç yapraklarının yavaş yavaş yeşilden altın rengine dönüşmeye başlaması dışında.

Tomas geri dönmemişti. Hiç haber de gelmemişti.

Fen kapının kilidini çevirip bahçeye açılan basamakları indi. Sepeti çimlerin üstüne koyduktan sonra evle dış kapı arasındaki çamaşır ipini indirmek için gergi kolunu kaldırdı ve ilk yastık kılıfını silkti. Çıplak ayaklarının altındaki uzun çimler soğuk ve ıslaktı. Dizlerine sürtünüyor, ıslaklığı kot pantolonundan içeri sızıyordu. Martılar gökyüzünde süzülüp ötüyordu. Güneş, yolun bu tarafındaki bahçeleri, karşı setteki bahçelerden ayıran otlarla kaplı geçidin kenarındaki bakır rengi kayın ağacının yapraklarının arasından gölgeler düşürmeye başlamıştı. Fen mandalı ağzında tutarak bir yorgan kılıfını ipe astı. Yandaki evin küçük siyah köpeği, Fen'in komşusunun neredeyse köküne kadar biçilmiş çimenliğinde daireler çizerek işemeye en uygun yeri arıyordu. Fen, köpeğin sahibi olan Bay Tucker'ı gördü. Adam mutfağının penceresinden köpeğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlüyordu. Fen'e gülümseyip el salladı. Fen de gülümseyip ona el salladı. Sonra saçını kulağının arasına sıkıştırıp ipe astığı kılıfı düzeltti.

Komşuları Fen hakkındaki gerçeği bilselerdi ona bu kadar nazik davranmazlardı.

Bahçesinin bu yıl da biçilmeden bırakılmış çimleri artık meraya dönüşmüştü. Otların tüylü uçlarından kot pantolonuna tohumlar dökülüyordu. Fen, her yere yayılmış düğün çiçeklerini ve gelincikleri seviyordu ama tel örgülerin yanı başında kümelenen ısırgan otlarıyla duvar boyunca yükselip pencerelere kadar uzanan sarmaşıkları sevmiyordu. Kabarık tüylü, mor çiçekli, uzun dallı çalılıklar her yere yayılmıştı; bu çalılıklar kelebekleri ve kuşları kendine çekiyordu ama düzensizdi. Pembe çiçekli otlar kaldırım taşlarındaki çatlaklardan ve hatta evin taş zemininden fışkırıyordu.

Yine de en bakımsızı Fen'in bahçesi değildi. Tekerlekleri uzun zaman önce inmiş eski bir Ford Escort yokuşun biraz daha aşağısındaki tuğlaların üstünde ağır ağır paslanıyordu. Evansların bahçesini bir taş yığını, kırık mutfak üniteleri ve eski bir şezlong doldurmuştu. Sağ tarafta, biraz aşağıda ise çelimsiz, yaşlı bir dulun bahçesi vardı. Bahçe, güneşin altında kala kala rengi solmuş plastik süsler, cüce heykelleri, tabelalar ve rüzgâr gülleriyle doluydu.

Fen günün birinde gerçek bir çaba harcayacaktı. Bahçeyi düzenleyecek, en azından akşamüstleri uzanıp kitabını okurken manzaranın ve güneşin tadını çıkarabileceği küçük bir alanı temizleyecekti. Connor bu fikre bayılacak, komşuları da ona yardım edecekti. Aslında komşuları sürekli ona yardım etmeyi teklif ediyordu ama Fen onlardan bir şey istemiyordu. Bunun sebebi kısmen işlerini tek başına yapmaya alışmış olması, kısmen de karşılığında onlara neredeyse hiçbir şey veremeyecek olmasıydı.

BELONGS TO KAFELTEAM

Fen boş sepeti alıp eve doğru yürüdü. Basamakların başında durup otlarla kaplı bahçeye baktı. Yatak örtüleri eylül güneşinde hafifçe dalgalanırken gri bir sincap baş aşağı sarkmış, kuş yemlerini yiyordu. Tomas'tan hâlâ haber yoktu. Ama bu, şehrin her köşesinde Fen'i aramadığı anlamına gelmiyordu.

Fen mutfağa dönüp kapıyı arkasından kilitledi. Tomas döndüğünde şaşırmak istemiyordu. Tomas kapıyı çalmak zorunda kalmalıydı. Fen onu çok iyi tanıyordu. Arkasından gizlice sokulup gözlerini kapatmasını ve ona sıkıca sarılmasını istemiyordu.

Tomas'ın amacı onu korkutmak olmayacaktı elbette, ama son zamanlarda Fen eski cesaretini kaybetmişti; kolayca ürküyordu ve Tomas da bu konuda her zaman biraz aşırıya kaçan biri olmuştu. Nerede duracağını bilmiyordu. İnsanları tehlikeli işler yapmaktan alıkoyan kendini koruma içgüdüsünden yoksundu. Kendisinin çok dayanıklı olduğunu sanıyordu. Başka herkesin de öyle olduğunu sanıyordu ve buna inandığı için de öyleymiş gibi görünüyordu. Tom'la birlikteyken her şeyi yapabileceğinizi ya da her şey olabileceğinizi ve hiçbir şeyin size zarar vermeyeceğini sanırdınız. Bu onun en güzel yanlarından biriydi.

Bazen Fen o gece, yani Tom'un çekip gittiği gece Joe'nun başına gelenleri düşündüğünde yaşananlara farklı bir gözle bakmayı deniyordu. Her şeyden Tom'un sorumlu olduğuna inanmak için elinden geleni yapıyordu. Ama kandırmacadan başka bir şey değildi bu. Çünkü asıl suçlu kendisi, yani Fen'di.

Suçluluk duygusu üzerinden bir türlü atamadığı bir pelerin gibi onu sarıp sarmalamıştı. Onu öyle uzun bir süre üzerinde tutmuştu ki şimdi kendini o yükün ağırlığı ya da utancı olmadan düşünemiyordu.

Fen hayatı boyunca her gün Tomas'ın ona geri dönmesini dilemişti. O Fen'in konuşabileceği, ne hissettiğini anlayabilecek tek kişiydi, çünkü gerçekleri bilen tek kişi oydu. Belki birlikte geçmişle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşamanın ve Joe Rees'in başına gelenleri kabullenmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Belki ikisi için her şey daha iyi olurdu.

Fen gözlerini sımsıkı kapatarak anılarını bastırmaya çalıştı. Sonra gözlerini açıp etrafına bakınarak şu ana geri döndü. Mutfak çok küçüktü ve mutfak ünitesi de çok eski ve yıpranmıştı ama temiz, parlak ve hoştu, özellikle de güneşin pencereden içeriye süzüldüğü zamanlarda. Connor'ın okuldan getirdiği rengârenk sanat eserleri bütün dikey yüzeylere bantlanmış, gülmekten sandalyesinden düşerken çekildiği fotoğrafı bir mıknatısla buzdolabına tutturulmuştu. Yeni okul çantasıysa mutfak tezgâhının üstünde duruyordu.

Fen çantayı açıp Connor'ın beslenme kabını çıkardı ve önceki günden kalma yoğurt bulaşmış artıkları döktükten sonra mavi plastik kabı soğuk sudan geçirdi. Muz kokuyordu.

Fen, Bath'ta kendini güvende hissediyor, Lilyvale'de yaşamayı seviyordu. Burası küçük bir evdi ama hoş, koruyucu bir havası vardı. Connor doğmadan önce Fen burada iki ay yaşamıştı ve oğlu doğduktan sonra ikisi beş kış ve yazı burada geçirmiş, bu zamana dek sakin bir yaşam sürmüşlerdi. Kötü bir şey olmamıştı. Kimse Fen'e kötü bir şey söylememişti; insanlar sokakta ona bakmıyor, yanlarından geçtiğinde o ve ailesi hakkında fısıldaşmıyordu. Ne bir spekülasyon ne de suçlama vardı. Kimse onu parmakla göstermiyor, kimseden kaçmasına gerek kalmıyordu. O ilk kış mevsimi dışında bu şehirde bir geçmişi de yoktu. Bath'a gelmeden önce onu yalnızca Lina tanıyordu ve Lina da her şeyi bilmiyordu; bildiklerinyise kendine saklıyordu.

Fen ellerini radyatörün üstünde katlı duran havluyla kurulayıp su ısıtıcısını doldurdu ve düğmesine bastı. Saate baktı. Hâlâ erkendi.

Mutfak masasının üstünde, tepenin başındaki içki dükkânının penceresine koyacağı bir kart duruyordu. Mor renkli kalemle şöyle yazmıştı:

AİLE EVİNDE KİRALIK ODA,

Crofters Yolu, Fairfield Park.
Bekâr çalışanlara uygundur.

Referans gereklidir.

Fen bunun iyi göründüğünü düşünüp kartı mısır gevreği paketine yasladı.

Bahçeyi son bir kez daha kontrol etti ve hâlâ boş olduğunu gördü. Sonra çayını doldurup oğlunu uyandırmaya gitti.

üç

Sean saat altı olmadan uyandı, uykusunu aldığı için değil, damarları sıvı anksiyete pompaladığı için bu saatte uyanmıştı. Hızlı ve az az nefes alıp veriyordu ve sinirleri iyice gerilmişti. Dilini ağzının içinde dolaştırdı. Kalbi şiddetle vuran bir çekiç gibiydi; ağrıyan sırtının altındaki çarşaf terden yapış yapış olmuştu. Sıkıntının ne olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı ama sonra hatırladığına pişman oldu.

Her şey ters gidiyordu.

Sean bir yana dönüp gözlerini açtı.

Koyu renkli perdeler yüzünden oda çok karanlıktı. Sean bir otel odasındaydı. İyi bir otel de değildi; otobanın bir ucunda, eleman çalıştırmayan, ruhsuz bir yerdi.

Sean kendini akıntıya bırakmış gibiydi. Ucuz otellerin ucuz odalarında kalıyordu. Bazen arabasında uyuduğu da oluyordu. Yapayalnız varoluşundan mazoşistçe bir zevk alıyordu. Kendini cezalandırmakla aslında Belle'i cezalandırıyordu. Ama bu yaptığı çok saçmaydı çünkü bu sefil odalarda kaldığını, gittikçe büyüyen çaresizliğini kimseye göndermeyeceği mektuplarla anlattığını, Öteki'ni, onun Belle'e söylediklerini, ona dokunduğunu, onu keşfettiğini, yalnızca Sean'ın bilmesi gereken şeyleri o adamın da öğ-

BELONGS TO KAFELTEAM

rendiğini aklından çıkarmak için içki şişelerinin dibini bulduğunu Belle bilmiyordu.

Sean esnedi ve iç geçirip yataktan kalktı. Sonra zihnindeki kötü düşüncelerden arınmak için duş aldı.

Beline sardığı beyaz havluyla banyodan çıktığında perdeyi açtı ve beton grisi gün ışığı, tam tahmin ettiği gibi odanın pisliğini ve sefaletini ortaya çıkardı. Aynada bir çatlak vardı, sandalyenin döşemesi lekeli ve eskiydi. Televizyon ekranı tozlanmıştı ve üstünde parmak izleri vardı. Sean'ın kıyafetleri karmakarışık bir halde sandalyenin üstüne istiflenmişti. En azından kıyafetlerini, tecrübeyle öğrendiği üzere ayak ve kumaş spreyi kokan halıya atmamıştı. Çöp kutusunda baş aşağı duran boş bir votka şişesi vardı ve ezilmiş birkaç bira kutusu da etrafa saçılmıştı.

Sean saçını kuruladıktan sonra havluyu banyoya attı. Sanki bütün benliği kocaman, acılı bir yaraya dönüşmüştü. Kendine acıması çok aşağılayıcı bir durumdu ama Sean duyguları idare etme konusunda asla başarılı olamamıştı. Bu da Belle'in şikâyet ettiği kişilik özelliklerinden biriydi. Başka biri olsa Belle'in mutsuz olduğunu fark eder, bu konuda bir şeyler yapar, en azından hislerini anlamaya çalışırdı. Sean ise onun bir sıkıntısı olduğunu bile fark etmemişti.

Belle kendi yaşadığı ilişkiden ötürü de Sean'ı suçlamıştı. Belki de haklıydı.

Biraz mantıklı bakınca Sean şu an içinde bulundukları durumun tümüyle Belle'in hatası olmadığını görebiliyordu. Sean onun mutsuzluğunu fark etmemişti ve dolayısıyla Belle de başkasına âşık olmuştu. Âşık olmak suç değildi. İnsan uçuruma doğru itildiğinde isteyerek düşmüş olmazdı. Sean'dan takdir görmediğini düşünmesi ve onun kendisine olan sevgisinden kuşku duyması göz önüne

BELONGS TO KAFELS TEAM

alındığında Belle'in de bu durumda olduğu açıktı. Sean'a binlerce defa onu üzmek istemediğini söylemişti ve Sean da onun doğru söylediğine inanmıştı.

Ama Sean yine de üzülüyordu. Belle'e olan aşkının çok derin ve gerçek olduğuna inanıyor, onsuz nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu. Belle onun her şeyiydi. Onun yaşama nedeniydi. Belle ne düşünürse düşünsün Sean onun değerini her zaman bilmişti.

Eskiden sabahları uyandığında onun varlığını yanında hisseder, kendi yüzünün yanı başındaki yastığa attığı elinin, saçlarının, uykusunda aldığı nefesin, o çok kıymetli hafif nefes sesleriyle iç geçirişlerinin farkında olur, içten içe şükrederdi. Sean yattığında Belle de orada, yanı başında olurdu. Sean onun kokusunu alır, saç tellerinin ensesine doğru incelip ipeksi tüylere dönüştüğünü görürdü. Sevgi dolu vücudunun yanı başında ısınır, yüzüne sürdüğü krem kokusunun keyfine varırdı. Ve nasıl bu kadar şanslı olabildiğine hayret ederdi; Belle gibi harika bir kadının onun gibi biriyle evlenmesine her zaman şaşırmıştı. Sean gelecek hayalleri kurardı. Daha fazla çocukları olduğunu düşünürdü ve bu fikir hoşuna gitse de henüz rahme bile düşmemiş çocukların evden ayrılacakları, Belle'le baş başa kalacağı günü iple çekerdi. Seyahate çıktıklarını hayal ederdi. İkisini, Belle'i ve kendisini bir geminin güvertesinde yan yana hayal eder, gün doğumunda ufukta yepyeni bir kıtanın şekillenişine tanık olduklarını gözünde canlandırırdı. Ve böylesi bir deneyimi derinden bağlı olduğu biriyle paylaşmanın nasıl bir his olacağını düşünürdü. Kumsalları, volkanları, şehirleri, denizleri, egzotik yerlerdeki otelleri, geniş ovalardaki pansiyonları, kiralık arabaları, çadırları, motelleri hayal ederdi. İki çift gözün, âşıkların, mükemmel bir çift ve birbirinin ruh eşi olan Belle ve Sean'ın birlikte yaşayıp tadına varacağı bir hayattı bu.

Asıl sorunsa Sean'ın hislerinden Belle'e hiç bahsetmemiş olmasıydı.

BELONGS TO KAFEİS TEAM

Sean'a göre hislerini ona söylemesi gerekmiyordu.

Evli oldukları, her yönden birbirlerine yakın oldukları, birlikte dünyaya getirdikleri o inanılmaz çocuk sayesinde duygusal ve genetik olarak sonsuza dek birbirlerine bağlandıkları için Belle'e onu sevdiğini söylemesine gerek olmadığını düşünürdü. Ona söylediği her sözle, her hareketle, ona her bakışıyla, her öpücüğü ve nezaketiyle o gerçeği de ifade ettiğini sanıyordu. Yaptığı her şey Belle içindi. Arabasıyla gittiği her kilometre, çalışarak geçirdiği her hafta sonu, girdiği bütün o boktan, soğuk ve faydasız işler, kazandığı her peni, her şey karısı içindi. Belle onun duygularını ifade etmekte zorlandığını biliyordu ama Sean'ın onu sevdiği belli değil miydi?

Belle, belli olmadığını söylemişti.

Belle ona mutsuz olduğundan da bahsetmemişti, çünkü Sean ona sormamıştı.

Sean bunun sorulması gereken bir şey olduğunu bilmiyordu. O mutluydu ve Belle'in mutsuz olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. O zamanlar ne yapacağını bilmediği gibi şimdi de bilmiyordu.

Bildiği bir şey vardı.

Bu şekilde devam edemezdi.

Kendine çeki düzen vermeliydi. Tıpkı alkolikler gibi adım adım, diye düşündü. Önce önemli şeylerden başlamalıydı.

Bu otelden kurtulmalıydı. İlk yapması gereken buydu.

dört

Lina, Fen'e telefon numarasını bir iş arkadaşına verdiğini söyledi. Dediğine göre adam iyi biriydi ve şu sıralar "ailevi sıkıntılar" yaşıyordu. Lina bu sıkıntıların kısa sürede çözüleceğini ancak Sean'ın şu sıralar kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi.

Lina, Sean'ı yıllardır tanıyordu. İyi biriydi.

Böylece Sean kiralık oda için aradığında Fen onu eve davet etti.

Sean saçındaki yağmur damlalarını silkti ve "Merhaba, ben Sean," diyerek kendini tanıttı.

Elini uzattı ve Fen de kendisine uzatılan eli sıktı. Sean'ın parmakları soğuktan kızarıp buz kesmişti ama sıkı tokalaşmıştı. Fen yıllardır ilk kez bilinçli olarak bir erkeğe dokunmuştu ve adamın tenini hissetmek ona biraz garip gelmişti. İlk çekilen Fen olmuş, elini kot pantolonuna silmişti.

Fen kenara çekilerek, "İçeri gelsene," dedi. Sean ayaklarını paspasa silip verandaya adımını attı.

"Sen, şey..." diye söze başladı Fen.

"Lina'yla birlikte çalışıyorum, evet. Ev arkadaşı aradığını söyledi."

"Doğru."

"Eminim kadın kiracıyı tercih ederdin ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil," dedi Fen. "Lina seni tanıyor. Bu ev aslında onun ve Freddie'nin. Ben de onların kiracısıyım. Hem Lina senin şey olmadığını biliyor..."

"Ne olmadığımı? Katil mi? Uyuşturucu satıcısı mı?"

Söylediği komik olmasa da Sean gülümsedi. Fen onun canının sıkkın olduğunu görebiliyordu. Normal görünmeye çalışıyordu ama çok bitkin bir hali vardı. Fen kibar bir tebessüm takınmaya çalıştı ve kazağının kollarını çekiştirdi.

"Tamamen yabancı birini istemedim."

"İstememekte haklısın," dedi Sean.

"Sana odanı göstereyim mi?"

"Çok sevinirim."

Fen onu üst kata yönlendirdi. Evde bir erkeğin olması garipti. Erkek, normalde boş olan bir alanı kaplıyordu. Fen dışarıdan gelen serin havayı ve yabancı erkek kokusunu takip ederek Sean'ın arkasından merdivenleri tırmandı; belli belirsiz de olsa bir şekilde farkına vardığı bu enerji biraz rahatsız ediciydi. Adamın erkeksiliği evin dengesini bozuyordu.

Kot pantolonunun bel ve bacak kısmı gevşekti; hafif yağlanmış ve kesilme vakti gelmiş kahverengi saçları eski deri ceketinin yakasına düşüyordu. Yağmur damlaları ceketin üstünde yer yer siyah lekeler oluşturmuştu. Sean merdiven sahanlığında durdu. Bu durumun görgü kurallarına uygunluğundan o da Fen kadar kuşku duymuştu ve bu da Fen'i rahatlatmıştı.

"Solundaki kapı," dedi Fen.

Sean içeri girdi.

Aslında oda çok kötü durumdaydı ama şimdi Lina'nın da yardımıyla biraz olsun toparlanmıştı. Pencere arka bahçeyle dar yola, tepeye, şehre ve biraz ötedeki karşı tepeye bakıyordu. Böylece gün içerisinde geniş, muhteşem bir manzarası oluyordu ve güneşin evre-

lerini, bulutları ve aşağıdaki demiryolundan geçen trenleri izlemek de mümkündü. Geceleyin Bath şehri baloya gitmeye hazırlanan bir kız gibi göz kırpıyor, ışıklar saçıp parıldıyordu. Fen yeni perdeler dikmiş, Lina'yla birlikte duvarları boyamıştı. Fen'in bir Oxfam dükkânından aldığı yakut rengi püsküllü halı, döşemedeki yırtıkları örtüyordu. Eski yatağın yerine yenisi konmuştu. İki lambası vardı, ikisi de yanıyor ve oval, sarı bir ışık yayıyordu. Küçük, eski tip bir televizyon duvar desteğine oturtulmuştu.

"Çok hoş," dedi Sean nazikçe. Ama bu olumlu sözü bilinçli olarak vurgulamasından Fen odanın onun alışık olduğu tarza uymadığını anlamıştı.

"Sen etrafı incele," dedi Fen. "Ben de ısıtıcıya su koyayım."

Fen çoraplı ayaklarıyla alt kata inip mutfağa geçti. Orada kapının yanındaki aynada yüzüne baktı. Çekmeceyi açıp tarağını aradı ama bulamadı. Top gibi sarılmış bir parça ip, yara bandı, vidalar, tarihi geçmiş bir Vick's kutusu, kırık kalemler, Lego ve Playmobil parçalarıyla dolu çekmecede bir tek tarak yoktu. Fen çaydanlığı doldurup düğmesine bastı ve tekrar aynaya baktı. Yüzü küçülmüş, kaygıları tenini iyice soldurmuştu. Yıllardır bir kuaför tarafından kesilmeyen saçları iyice incelmişti. Fen onları parmaklarıyla taradı.

En son ne zaman makyaj yaptığını bile hatırlamıyordu.

Hiç çayı kalmadığı için en güzel iki fincanında kahve hazırladı. Fincanlar birbirinin eşi değildi. Sean uyumsuz fincan takımlarından rahatsızlık duyacak birine benzemiyordu ama yine de Fen daha iyisini yapabilmeyi isterdi. Sean'ın üst kattaki banyodan gelen ayak seslerini duydu; bir erkeğin işediğini belli eden yüksek sesli şırıltıyı, sonra da sifonun çekildiğini duydu. Böylesi bir yakınlık Fen'in yüzünü kızarttı.

Kahvenin yanında ikram edecek bir şey bulmak için dolaplara baktı ama ne bisküvi ne de ona benzer bir şey bulabildi.

BELONGS TO KAFEIN TEAM

Zamanlamasını Sean tam merdivenleri indiği sırada elinde küçük bir tepsiyle mutfaktan çıkacak şekilde ayarladı. Sonra Sean onun peşinden oturma odasına yürüdü.

"Oda harika. Tam bana göre," dedi Sean. Sonra fincanını Fen'den alıp koltuğa oturdu ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. Yüzünde yorgun bir ifade vardı ve gözleri kanlanmıştı. Kahvesine üfledi.

"Lina sana benden ne kadar bahsetti bilmiyorum," dedi Sean. "Altı yaşında bir kızım var. Hafta sonlarımın çoğunu onunla birlikte geçiriyorum. Senin için..."

"Sakıncası yok," dedi Fen. "Benim de çocuğum var. Connor. Yakında beş yaşında olacak."

Fen duraksadı. Ah, bir an önce anlatıp kurtulmak en iyisiydi belki de. "Hafif bir felç geçirdi," dedi, "ama pek anlaşılmıyor. Geceleri rahat uyur. Rahatsızlık vermez."

"Öyle mi? Elbette sakıncası yok. Peki..."

"Zor bir doğum oldu. Önemli bir şey değil. Sağ bacağıyla kolunu kullanırken biraz zorlanıyor."

"Anlıyorum."

"Söylediklerini anlamak da zaman zaman zor olabiliyor. Bazen sözlerini işaret diliyle desteklemek zorunda kalabiliyor."

"Becerikli bir çocuğa benziyor."

"Öyledir."

Ardından gelen sessizlikte kahvelerini yudumladılar.

"İstersen odaya küçük bir yatak daha koyabilirim," dedi Fen. "Kızın için."

"Hayır, hayır. Sana zahmet vermek istemem."

Fen tanımadığı biriyle konuşmakta her zaman bu kadar zorlanıp zorlanmadığını hatırlamaya çalıştı. Hayır, bu kadar zorlanmıyordu. Eskiden insanlarla kolay iletişim kurardı. Hoş bir tarzı olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylerdi herkes. İçinden geldiği gibi konuşurdu; hiç zorlanmazdı. Bir de şimdiki halini görseler ne derlerdi acaba? Fen, oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı.

"Sence ne kadar kalırsın?" diye sordu Fen.

"Umarım uzun sürmez," dedi Sean ve sonra öksürerek, "kabalık ettim, kusura bakma. Oda harika ama en kısa zamanda sorunları çözüp eve döneceğim," diye ekledi.

Fen başını salladı.

"Üç aylık bir sözleşme filan mı yapmak istemiştin?"

Fen bu kez başını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok. İstersen kalışını haftalık olarak da uzatabilirsin. Öylesi de bana uyar."

Fen açıklama yapması gerektiğini hissetti. "Orası ağabeyim Tomas'ın odası," dedi. "Şey, döndüğünde o odada kalacak. Ama ne zaman döner bilmiyorum."

"Seyahate mi çıktı?" diye sordu Sean merakla ama fazla ileri gitmek de istemiyordu.

"Öyle de denebilir. Bir süreliğine gitti."

"Seyahat etmenin tadına bir kez vardın mı, vazgeçmek çok zor," dedi Sean.

"Evet."

Tekrar sessizlik oldu.

Fen duvarda çaresizce titreşen bir örümceği izliyordu. Sean onun bakışlarını takip edip ayağa kalktı ve örümceği avuçlayarak onu pencereden dışarı attı.

"Teşekkürler," dedi Fen. "Örümcekleri hiç sevmem."

"Karım da sevmez," dedi Sean. "Hiçbir işe yaramadıklarını söyleyip durur. Saçına dolanacaklar ve bacakları oracıkta kopup saçına karışacak diye ödü patlar."

"Benim de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim böceklerle sorunum yoktur. Hakkımda bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Fen. "İş yerinde."

"Sörveyör olarak çalışıyorum, inceleme yapıyorum."

"Ne inceliyorsun?"

"Eski binaları, heykelleri, köprüleri. Restorasyon gerektiren yapıları."

"Sen mi restore ediyorsun?"

"Şahsen değil. Ama mimarlar, mühendisler ve ustalarla birlikte çalışıyorum."

"Kurtarılması mümkün olmayan bir binayı inceledin mi hiç?"

"Daima bir yol vardır. Bütün binayı yıkıp yeniden inşa etmek gerekse bile."

Fen başını salladı.

Başka ne sorabileceğini bilmiyordu.

Sean fincanı dudaklarına götürüp başını geriye attı ve içerken âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Fen onun çenesini, boğazına doğru inen kirli sakalını inceledi; bir iki gündür tıraş olmamıştı. Sean, Fen'in onu süzdüğünü görünce Fen bakışlarını hemen kaçırdı. Sean da fincanı tepsiye bıraktı. Hareketleri zarifti ve rahat bir duruşu vardı.

"Eşyalarımın bir kısmını şimdi getirmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette getirebilirsin," dedi Fen. "İstediğin zaman taşınabilirsin."

Fen ilerleyen saatlerde Connor'la birlikte köşedeki markete gidip raflardan malzemeleri alırken üç kişilik yiyecek malzemesi almanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Kıyma paketine baktı. Kendisi ve Connor için çok fazlaydı. Sonra onunla ne yemek yapabileceğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündü. Lazanya ya da *cottage pie*[1] yapabilirdi. Bolonez sos, acı biber, burger, köfte. Zihninde bir haftalık yemek planı yaptı. Connor'a yeni ev arkadaşlarından bahsetmiş, Connor da sevinmişti. Erkekler ve onların dünyasına dair daha çok şey öğrenmek istediği bir yaşa gelmişti ve artık evde arabaların isimlerini, dahası Connor'ın çok sevdiği buldozer, şahmerdan, beton karıştırıcısı ve vinç gibi ağır makineleri iyi bilen biri olacaktı.

Connor tepeden aşağı inerken çocuk arabasına bindi. Bacakları yorulmuştu. Fen, Lilyvale'in ön bahçesinde yürüyen birini görünce bir an duraksadı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Ama gelenin, omzundan sarkan büyük sarı bez çantasıyla gazeteci kızdan başkası olmadığını gördü. Kız kapıyı arkasından kapatıp duvara yasladığı bisikletini aldı ve yokuşu indi.

1 Patates püresi ve kıymayla yapılan bir İngiliz yemeği. (ç. n.)

beş

Quiet Caddesi'ndeki Gildas kitapçı dükkânı çoğunlukla yeni ve ikinci el tarih ve kültür kitapları satan, çeşitli Doğu Avrupa dillerindeki romanların satışıyla da kazancını desteklemeye çalışan küçücük bir dükkândı. Şehrin haritaları duvarlardaki boş alanlara iliştirilmiş, tebrik kartları ve kartpostallar raflara yığılmıştı. Dükkânın zemini, tavanı, duvarları, pencereleri eğimli, bükümlü, derin ve yana meyilliydi. Her şey beyaz bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, halı eskimiş, rengi solmuştu, örümcekler köşelerde rahatsız edilmeden keyif çatıyordu. Fen, arkadaki küçük avluda büyüyen bitkilerin pencerelerini yeşile boyadığı, örümcek ağlarınınsa çatlak, pütürlü tavanını toza buladığı küçük mutfakta kahve yapıyordu. Vincent'ın en sevdiği fincana süt koydu. Üzerinde Penguin klasiklerinden *Pursuit of Love*'ın kapak resmi olan fincandı bu. Vincent kahvesinin hangi fincanda geldiğini umursamadığını söylerdi hep. Ama dükkânın arkasındaki küçük odasında, masasının başına oturmuş zevkle çalışırken Fen kahvesini ona bu fincanla sunduğunda gözleri ışıl ışıl parlamıştı. Kayınvalidesi bakımevine yatırılan yorgun bakışlı, mahcup bir kadından yakın zamanda aldığı eski kitaplarla dolu kutuyu inceliyordu.

"Sen bir meleksin. Teşekkür ederim," dedi Vincent. Yaşlı, tecrübeli, zayıf, küçük dükkânının tavanına göre fazla uzun, kolları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bacakları incecik bir adamdı. Kır saçlarından geriye kalanları başının tepesine doğru tarıyordu. Biçimli bir burnu vardı ve gençliğindeki cazibesinden edindiği güveni hâlâ kaybetmemişti. Sözde aristokrat bir hava takınıp isteksiz tavırlarla egzotik yerlerde poz veren genç Vincent'ın fotoğrafları katalogların arasına ya da çekmecelerin en altına sıkıştırılmıştı. Fen onun Tac Mahal'in önünde, Band-e Amir'deki göl kenarında, Tiananmen Meydanı'nda ve Mısır çöllerinde palmiye ağaçlarıyla çevrelenmiş bir göletin yanında, Arap kıyafetleriyle bir devenin üstünde oturarak poz verdiği fotoğraflarını görmüştü. İngilizce konuşulan ülkelerin dışına seyahat etmenin zenginlere, sırt çantasıyla gezenlere ve sosyologlara cazip geldiği dönemde Vincent gezi kitapları yazmıştı. O günlerde kitapları çok popülerdi ve günümüzde de ilk baskıları koleksiyoncuların ilgisini çekiyordu. Fen ve Vincent aynı tip insanlardı; ikisi de kendi kapalı dünyasında yaşıyordu. Ama Vincent'ın böyle olmasında geçen zaman ve çok sevdiği karısı etkili olurken, Fen hayat şartlarının üzerindeki etkisi yüzünden içine kapanmıştı.

Fen pencerenin yanındaki tezgâha dönüp broşürleri düzenlemeye başladı. Dışarıda, insanlar dükkânın önünden geçiyordu. Kahve molasına çıkan çalışanları ayırt etmekse çok kolaydı; koşturarak yürüyor, saatlerini kontrol ediyor, kalabalığın arasında zikzak çiziyorlardı. Küçük turist grupları mıknatısa doğru sürüklenen demir tozu gibi toplanıyor, yerli halka engel oluyor, kitaplarını okuyor ya da rehberlerini dinliyorlardı. Japon, Alman ve Amerikalı tur rehberleri bayrak gibi tepelerinde tuttukları renkli şemsiyeleri sayesinde diğerlerinden ayırt ediliyorlardı.

"Kutunun içinde ilginç bir şey var mı?" diye sordu Fen, Vincent'a.

"*The Moon's a Balloon*'u okumuş muydun? Hatırladığım kadarıyla çok eğlenceliydi."

"Üvey annem okumuştu sanırım," dedi Fen.

BELONGS TO KAFELTEAM

Vincent kitabın adının beyaz, altındaki yazar isminin de sarıyla yazıldığı yeşil ciltli kitabı alıp ters çevirdi.

"Kitapları sever miydi?" diye sordu gözlüklerinin üzerinden bakarak.

"Eskiden çok okurdu. Bu da en sevdiklerinden biriydi. Sanırım babamın David Niven gibi olmasını istiyordu," dedi Fen.

"Bence bunu dileyen tek kadın değildir. Baban için değil elbette..."

"Anladım." Fen gülümsedi. Müdür cübbesinin altındaki iri yarı, heybetli vücuduyla Merron Koleji'nde gezinen babası gözünde canlandı birden. Ama o anıyı hemen bir kenara itti. "Orada neler var?" diye sordu.

"Rachel Carson. *Sessiz Bahar.*"

Vincent kitabın başlık sayfasını kontrol etmek için kapağını açtı.

"Bu kitap bir iki şilin eder."

"İnternetten araştırayım mı?"

Vincent, kişiliğine uymayan bir heyecanla, "Ben araştırırım," dedi. Bilgisayar kullanmayı sevmezdi.

"Tahmin ettiğim değerdeyse seni öğle yemeğine çıkarırım," dedi.

"Kusura bakma Vincent, ama yapılacak işlerim var."

"Görülmesi gereken insanlar, yapılması gereken işler..."

"Postaneye, bankaya, eczaneye, markete gitmeliyim."

"Patronun olarak önceliğimin olması gerekmez mi?"

"Bugünlerde eleman bile bulamıyorsun Vincent."

"Haklısın," dedi Vincent. Sonra bilgisayarın açma düğmesine bastı ve karşılama sesini duyar duymaz yüzünü buruşturdu.

Vincent ellerini ovuşturarak, "Geçtiğimiz hafta sonu ne yaptın peki?" diye sordu. Yüzü bilgisayar ekranından yayılan ışıkla maviye boyanmıştı. Bilgisayar eski ve çok yavaştı. Açılması biraz uzun sürüyordu.

"Alışveriş, temizlik. Her zamanki gibi."

"Bath'a geleli kaç yıl oldu?"

"Beş yıl kadar."

"Hımm."

"Vincent, ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Çok da mutluyum."

Vincent gözlüklerini çıkarıp burnunun kızaran yerlerini ovuşturdu.

"Beş yıl boyunca yalnız kalman boşa zaman kaybı," dedi.

"Connor var. Lina ve sen varsınız. Şimdi ev arkadaşım da geldi. Yalnız sayılmam."

"Çocuklarla arkadaşlar yeterli mi dersin? Biriyle düzenli bir ilişki yaşamak istemiyor musun?"

Fen utangaç bir ifade takınarak ona baktı. "Ama seni kaptılar Vincent."

Vincent başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Seni bu hale getiren her neyse artık onu geride bırakmalısın," dedi. "İnsan yalnızca bir kez genç oluyor Fen. Güzel şeyler çabuk tükenir. Beş yıl da yeterince uzun bir süre."

Fen ona hak verir gibi başını salladı ama içinden, *sen nereden bileceksin ki*, diye düşündü.

Vincent sabahın geri kalanını ya bilgisayarla ilgilenerek ya da telefonda konuşarak geçirdi. Rachel Carson'a ilgisi aniden artmıştı. Parayla ilgili her tür konuşma Vincent'ı utandırdığı için kısık sesle konuşsa da heyecanı sesinden okunuyordu.

Bu arada müşteriler de sürekli bir akın halinde kapıdan giriyor, çuval bezinden paspasın altındaki sensörle bağlantılı olan zili

çınlatıyorlardı. Fen kaldırımı rahatça görebildiği için dükkânda çok sakindi. Dükkân, kaldırımdan daha alçak seviyedeydi ve vitrindeki kitaplarla posterlerin ötesini görmek isteyenler eğilmek zorunda kalıyordu; gözlerinin kamaşmasını önlemek için ellerini yüzlerine siper edip suratlarını buruşturarak içeriye bakıyorlardı. İnsanlar Gildas kitapçı dükkânına girmeden önce mutlaka içeriye bir göz atardı. Burada gafil avlanmak mümkün değildi ve Fen de böylesini tercih ederdi.

Tomas burayı bulup pencereden içeri bakarsa, o Fen'i görmeden Fen onu görecekti.

Fen bazen Tomas gitmeden hemen önce yaşananları hiç hatırlamadan birkaç gün geçirebiliyordu. Bazen birkaç gün boyunca Joe'yu düşünmediği oluyordu. Bazense...

Bazen yolda saçı tıraşlı, uzun bacaklarına eski bir kot pantolon geçirmiş genç bir adam görüyor veya James ya da Elvis Presley gibi sanatçıların şarkılarını duyuyor ve anılar birbiri ardına zihnine üşüşüyordu. Bazen geçmiş, Fen'e gelecekten daha güçlü, daha gerçek görünüyordu. Fen, Tomas'ın kemikli bacaklarını ayırarak oturuşunu, kolunu tutan elinin ağırlığını, omzuna yasladığı yüzünü, kirpiklerini, sosisli sandviçinden ona bir ısırık, içki kutusundan bir yudum verdiğini ya da sigarasından bir nefes çektirdiğini hatırlıyordu. Tomas'ın onunla nasıl ilgilendiğini hiç unutmuyordu.

Ve Fen ne zaman Tomas'ı düşünse her an arkasında veya yanında durup onu izleyen Joe'yu da düşünüyordu.

Bazen hava sıcaklığında ufacık bir değişim olduğunda, güneş bulutların arasından yüzünü gösterdiğinde Fen, Tomas'ın yakınlarda olduğunu düşünerek etrafına bakınırdı.

Ümitle bekliyordu...

Ağabeyinin bağımlılıklarından kurtulduğunu, başka bir kıtaya yerleşip meyve topladığını ya da kumsaldaki bir barda yalın ayak

BELONGS TO KAFELTEAM

çalıştığını ümit ediyordu. Onu düşük belli, bol bir yüzme şortu ve deniz kabuğundan bir kolyeyle hayal ediyordu. Kim bilir belki şimdi saçını uzatmış, hafif bir de sakal bırakmıştı. Kulağında ve kaşında sörfçü *piercing*'leri, kollarında dövmeler vardı. Fen onun iyi arkadaşlar edindiğini hayal ediyordu. Nostaljiye daldığı, kendine acıyıp iyice duygusallaştığı zamanlarda mutfak kapısının önündeki basamakların tepesine oturur, gökyüzüne bakıp Tomas'ın hangi takımyıldızları gördüğünü düşünürdü.

Fen çoğu zaman Tomas'ın iyi ve mutlu olmasını ümit ederdi. Geri dönmesini, kendisini bulmasını dilerdi. Tomas onu bulana kadar Fen'in anılardan ve kâbuslardan başka hiçbir şeyi olmayacaktı ve onda ikisinden de yeterince vardı.

Bazen Tomas'ın geleceği günü sabırsızca bekliyor, her şeyi yoluna koyacakları günü iple çekiyordu.

Bazen de o günün geleceğine kendini inandırmak için çok çabalıyordu.

altı

Sean, Amy'yi görmeye gittiğinde araç yolunda bir adam, sonbaharın ilk düşen yapraklarını süpürüyordu ve Sean bir an için onun Öteki olduğunu düşündü. İçini şiddetli bir öfke kapladı ve arabayı döndürüp ona çarptığını hayal etti. Bacaklarına çarpıp onu havaya uçursa iki bacağını birden kırabilirdi belki. Sean onun filmlerdeki gibi arabanın ön camından aşağı kaydığını, camın paramparça olduğunu, çerçevesinin çöktüğünü, adamın arabanın üstünden kayıp yere yığıldığını, kayarken ellerinin kanlı izler bıraktığını hayal etti ki tam o sırada adam başını kaldırdı. Aslında adam bile değildi, sevimli bir delikanlıydı. Yolun karşı tarafında oturan üç gençten biriydi ve adı da Chris, Nick ya da Mark'tı. Yün beresini kulaklarına kadar indirmişti. Kot pantolonu da neredeyse kıçından düşecekti. Delikanlı, Sean'ı selamlamak için elini kaldırınca Sean da utancının gözlerinden okunmasını engellemeye çalışarak onu selamladı.

Belle kapıyı açtığında sıcak, güzel kokulu bir esinti Sean'ın suratına çarptı.

"Girsene," dedi Belle, bu ev Sean'ın değilmiş, kredisi onun maaşından ödenmiyormuş gibi. Belle'in sözleri can yakıcıydı, sesinin neşeli tonu da öyle. Belle'e dair her şey Sean'ı hem kahrediyor hem

BELONGS TO KAFELS TEAM

de öfkelendiriyordu. Kendi evine bir yabancı gibi davet edilmenin onu nasıl küçük düşürdüğünü Belle fark etmemiş miydi? Çok duyarlı olmasıyla ve empati kurma yeteneğiyle övünen karısı, nasıl oluyordu da Sean'ın hislerini anlamıyordu?

Sean ona teşekkür bile edemedi. Kalbi küt küt atıyordu ve ağzı kurumuştu. Kapı eşiğinden geçip Cbeebies[2] kanalının sesini takip ederek oturma odasına gitti. Amy orada krem rengi iki koltuktan, yastıklar ve minderlerle desteklenmiş küçük olanına uzanmış, yorganına sarınmıştı. Gözleri yarı açıktı ve her iki yanağının ortasında parlak kırmızı bir halka vardı.

Sean, "Merhaba tatlım. Hasta mısın?" diye sorunca Amy ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Enfeksiyon kaptım," dedi ve yapmacık bir şekilde kibarca öksürünce Sean gülümsemesini gizlemek için başını çevirmek zorunda kaldı. Belle'le göz göze gelip ebeveynlere özgü bir uyumla o anı paylaştıklarında Sean, *bütün bu olanlar saçmalıktan başka bir şey değil, Belle ve ben, biz karı kocayız, biz çiftiz, ikimiz bir bütünüz*, diye düşündü.

Belle mutfağa yönelirken, "Çay ister misin?" diye sordu.

Sean, "Evet, lütfen," diyerek kızının yanına gitti.

Amy'nin gözleri sulanmıştı ve kızarıp yara olan burnundaki sümükler de parlıyordu.

"Zavallı küçük şey," dedi Sean ve Amy'nin ayak ucuna oturdu. Sean onun ayak parmakların gıdıkladı. Amy de burnunu çekip gülümsedi.

"Çaya kalacak mısın babacığım?"

"Sanmıyorum. Ama bir süre yanında oturabilirim."

"Artık başka bir yerde mi yaşıyorsun?"

"Evet. Bath'ta. İstersen gelip yanımda kalabilirsin."

2 BBC'nin çocuklara yönelik program yapan kanalı. (ç. n.)

BELONGS TO KAFELTEAM

"Bahçesi var mı?"

"Evet. Arka tarafında da çocukların oynadığı bir sokak var. Kaldığım yerde Connor adında bir çocuk yaşıyor. Senden biraz küçük."

"Öyle mi?"

Amy biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kız olmasını tercih ederdim," dedi. "Benden büyük bir kız olsaydı keşke. Ya da bir köpek. Ama önemli değil."

"Connor iyi bir çocuk," dedi Sean neşeli görünmeye çalışarak. "Ev de fena değil. Seversin."

Amy annesine duyurmamak için fısıltılı bir sesle, "Burası kötü olduğu için mi şimdi o çocuğun babası oldun?" dedi.

"Hayır," dedi Sean. İçten içe onları bu duruma soktuğu için, Amy'yi, kaygılarını fısıltıyla dile getirecek derecede ürkütücü düşüncelere sürüklediği için Belle'e lanet etti. "Ben sonsuza dek senin baban olacağım Amy."

"Peki şimdi orada yaşadığına göre bu bizim yanımıza hiç dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?" dedi yine fısıldayarak.

Sean anlayışla başını iki yana salladı. "Hayır, o anlama gelmiyor."

"Nedir o anlama gelmeyen?"

Belle elinde içeceklerin olduğu tepsiyle geldi ve onu tasarım ürünü sehpalardan birinin üstüne bıraktı. Sean burayı son gördüğünden beri oda daha da büyümüş ve gösterişli bir havaya bürünmüştü. Ama bunu Lilyvale'deki dairenin küçüklüğüne, ucuzluğuna ve mobilyalarının eskiliğine bağladı. Kaldığı yeri, halıların üstündeki lekeleri, çürük sandalyelerle aşırı yumuşak koltuğun eskiliğini gizleyen örtüleri, uyumsuz servis takımlarını düşününce içini bir utanç kapladı. Utancı damarlarına yayılan bir uyuşturucu gibiydi ve sessiz Fen'i, oğlunu büyütmek, evini temiz tutmak, onu rahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettirmek için harcadığı çabayı düşündükçe Sean şımarıklıktan doğan böylesi bir önyargıya kapıldığı için kendinden iğrendi.

Sean konuyu değiştirmek için, "Doktor, Amy'ye antibiyotik verdi mi?" diye sordu. Belle başıyla onayladı.

"Dün gece beni korkuttu. Ateşi o kadar yükseldi ki halüsinasyon görmeye başladı."

"Öyle mi?"

Amy başını sallayıp Lucozade'ini[3] içmek için doğruldu.

"Yatak odasında penguenler olduğunu sanmış."

"Ama canavar penguenlerdi. Dolabımın üstüne konmuşlardı ve şarkı söylüyorlardı," dedi Amy.

"Nasıl bir şarkı?"

"'Ormandaki Kulübe'. Bütün dans hareketlerini de biliyorlardı."

"Çok fazla *Pingu*[4] izledin demek ki."

"Hayır," dedi Amy sabırla, "bunlar gerçek penguenlerdi, çizgi film değil. Asker gibiydiler. Tempolu yürüyorlardı ve tek kanatlarını kaldırıyorlardı."

Sean Nazi penguenlerini düşünerek ürperdi.

Belle araya girip, "Tamam, Ames, bu kadarı yeter," dedi ve elindeki zarfları Sean'a uzattı. "Maaş bordron, kredi kartı ekstren, annenle babandan bir kartpostal ve bankadan gelen mektuplar."

"Teşekkürler."

Belle hafifçe öksürdü ve karşı koltuğa dimdik oturup ellerini dizlerine koydu. Her zamanki gibi tırnakları manikürlüydü. Sean onun biraz kilo verdiğini düşündü. Üzerinde bordo bir pantolon, en yumuşak yünden örülmüş açık renkli bir kazak ve kahverengi çizmelerden oluşan yeni kıyafetler vardı.

3 İngiltere'de üretilen bir enerji içeceği. (ç. n.)

4 Kahramanı bir penguen olan bir animasyon dizisi. (ç. n.)

"Adresini yeni yaşadığın yere almayı düşünmüyor musun?" diye sordu. Belle öyle nazik bir sesle konuşmuştu ki Sean onun ne ima ettiğini ancak bir süre sonra anlayabilmişti. "İnsanlar taşındığını bilse daha iyi olur bence. Annenle babana söyledin, değil mi?"

"Acele etmeye gerek yok bence, yanılıyor muyum?" diye sordu Sean.

"Geciktirmenin de anlamı yok," dedi Belle. "Bu külfetten de kurtulmuş olursun," diye ekledi. "Acil bir durum olursa ne yapacaksın? Ya ailenin sana ihtiyacı olursa? Burayı aradıklarında onlara ne söyleyeceğim?"

Sean onun ne demek istediğini anlamıştı. Çayından bir yudum içti.

"Tamam," dedi.

"Amy'yi götürebileceğin bir yer bulman iyi oldu," dedi Belle. "Şu öksürükten kurtulur kurtulmaz bütün hafta sonunu birlikte geçirebilirsiniz. Çok eğlenceli olur, değil mi Ames? Babanla daha uzun zaman geçirmek istemez misin?"

Nasıl bir politik yanıt vereceğini bilemeyen Amy bir annesine, bir babasına baktı.

"Birbirinize daha da yakınlaştığınızı hissedeceksiniz, eminim," dedi Belle. "Bu tür durumlarda ebeveynlerle çocukların birbirine zaman ayırması aralarındaki bağı güçlendiriyormuş. Olumlu bir deneyim olabilir."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye çıkıştı Sean. "Bu kadar ballandırmaya ne gerek var?"

"Ah Sean, yapma..." Belle sözünü yarıda kesip sustu ve gözlerini ters çevirdiği ellerine dikti. Alyansını hâlâ çıkarmamıştı ve onu parmağında çevirip duruyordu. "Ben yalnızca medeni olmaya çalışıyorum," dedi. "Seni artık umursamadığım anlamına gelmiyor bu."

"Bunu harika bir şekilde gösteriyorsun, Belle."

BELONGS TO KAFES TEAM

"Sean."

Sean derin bir nefes alıp ciğerlerinde tuttu ve öfkesini dışa vurmamaya çalıştı. Amy, gözlerini annesinden babasına kaydırırken yattığı yere iyice gömüldü.

"Affedersin Amy," dedi Sean. "Affedersin tatlım, bağırmak istemedim."

Kızının sıcak ayağını avuçladı ama Amy irkilip ayağını geri çekti.

Belle de ona "yaptığını beğendin mi" bakışı attı.

Sonra sakin bir sesle, "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Evden almak istediğin bir şey var mı? Nevresim takımı, havlu, tabak çanak gibi?"

"Hayır."

Sean ona teşekkür etmeyecekti. Vicdanını rahatlatacak ilacı ona sunmayacaktı. Hayır. Sözleri kibar ve ilgiliydi ama bu cömertlik tahliye sürecinin bir parçasıydı yalnızca. Belle ondan kurtulmak istiyordu.

Her şey çok yanlış görünüyordu. Bu bir tür kâbustu, kahramanın sabah işe gittiği ve akşam eve döndüğünde her şeyi aynı ama değişmiş bulduğu şu filmlerden birini yaşıyordu sanki.

"Babacığım?"

Amy değişmemişti. Kocaman açtığı endişeli gözleriyle Sean'ın gözlerine bakıyordu. Amy yüksek sesle burnunu çekip sümüğünü yorganının kenarına sildi.

"Amy, iğrençleşme. Sana kâğıt mendil kullanmanı kaç defa söyledim," dedi Belle.

"Tanrı aşkına Belle. Hasta olduğunu görmüyor musun? Onu biraz rahat bırak!" diye çıkıştı Sean.

Belle kısık ve sert bir ses tonuyla, "Benimle böyle konuşma," diye yanıt verdi.

"Ah! Tabii ya! Sen o piç kurusu öğretmeninle dilediğin gibi yatıp kalkmakta serbestsin ama ben seninle istediğim gibi konuşamam, öyle mi?"

"Böyle konuşmaya devam edersen evimi hemen terk etmen gerekecek," dedi Belle.

"Senin evin mi?"

"Özür dilerim!" dedi Amy aniden araya girerek. "Burnumu mendile silmediğim için özür dilerim."

Sean gözlerini kapattı ve her şeyi geri alabilmeyi diledi. Şu hali hiç hoşuna gitmiyordu. Eskiden iyi bir adam olduğunu düşünürdü ama şimdi bambaşka birine dönüşmüştü. Öfkenin, ümitsizliğin ve kinin mahvettiği, en ufak bir kışkırtmada patlayan biri olmuştu.

"Amy tatlım," dedi Sean, "bu senin hatan değil. Olanların hiçbiri senin hatan değil."

"Annenle baban şu an birbirine biraz kızgın yalnızca," dedi Belle.

"Hata yaptık," dedi Sean. "İkimiz de gidip ceza sandalyesine oturmalıyız."

Amy gülümsemeye çalıştı ama ikna edici olamamamıştı.

"Dinle," dedi Sean ve eğilip Amy'yi kucağına aldı. Amy'nin bacakları yorgana dolanmıştı. Ateşi vardı ve terliydi. Sean'ın kollarının arasında yorgan, dirsekler ve ıslak saçlardan oluşan bir yığın gibi duruyordu. Son zamanlarda boy atmıştı. Bacakları uzun ve inceydi. Sean'ın dizinde eskisi gibi rahat oturamıyordu. Sean tadına varabilmek için dudaklarını kızının alnına bastırdı. "Şimdi gidiyorum. Ama bir an önce iyileş ki gelip yeni..." duraksadı, *odam* demek biraz garip kaçardı, "...evimi görebilesin."

Amy başını salladı.

"Güzel bir şeyler yaparız, tamam mı?"

"Hı hı."

Sean kızının yüzünü gömleğinin koluyla silip alnına bir öpücük kondurdu ve onu kendine çekti.

Belle gözlerini çay fincanına dikmişti. Dizlerini birleştirmiş, kollarını da kaskatı bir şekilde iki yanına düşürmüştü. Dimdik oturuyordu.

"Belle, affedersin," dedi Sean alçak bir sesle. "Gelmemeliydim. Bu çok... zor oldu."

Belle ona hak verdi ama başını kaldırmadı.

Sean onun çenesinden düşen gözyaşı damlasını görünce şaşırdı. Damla Belle'in pantolonuna düşüp küçük, koyu bir iz bıraktı.

Hiçbirimiz mutlu değiliz, diye düşündü Sean.

Sean, Bath'a dönüş yolunda, karanlıkta arabasını sürerken müzik dinledi. Faithless çalıyordu: "Mass Destruction", "Don't Leave", "Insomnia". Hiçbir şey düşünmemek ve hissetmemek için radyonun sesini sonuna kadar açtı; tek yapabildiği arabayı sürüp müzik dinlemekti. Kendini yola ve müziğe teslim etmişti. Arabayı çok hızlı kullanıyordu. Hız şeridine girip daha yeni, daha parlak, daha güçlü arabaları sollamaya çalıştıkça eski arabası hırıltılı sesler çıkarıyordu. Arada bir gözleri yolcu koltuğuna bıraktığı cep telefonuna kayıyordu ama ekranda hiçbir hareket yoktu.

Direksiyonu iyice kavrayıp müziğe kulak verdi. Önünde uzanan sarsıntılı yolu, daha önce defalarca izlediği bir film gibi izliyordu: Köprülerden, sahil şeridinden, tepelerden ve güzel manzaralardan bir bir geçiyor, bir yerlere gidip bir şeyleri geride bırakma vaadi veren M4'te ilerliyordu. Eskiden M4'ün en sevdiği yanlarından biri coğrafyasıydı. Sabah güneşle birlikte doğudan yola çıkar, batıya giderdi; akşam eve dönerken gökyüzü arkasında kızıla bürünürdü.

Ama artık eskisi gibi olmuyordu, çünkü artık evi yoktu.

BELONGS TO KAFES TEAM

Sean sonuna kadar gaza bastı ve muz sarısı bir Mercedes'in dibine kadar geldi, ta ki Mercedes'in şoförü pes edip orta şeride geçene kadar. Sean'ın arabası takırdamaya başladığında termometre göstergesi de kırmızıya doğru ilerliyordu. Günün birinde Sean o eski motoru fazla zorlayacak, sonunda motor daha fazla dayanamayıp patlayacaktı. Parçalar M4'ün her köşesine saçılacak, metal parçaları uçuşacak, diğer arabaların ön camlarına düşecek, sıcak benzin ana yolda kıvılcımlar oluşturacak, araba takla atacak, tekerlekleri yanacak ve yuvarlanarak diğer araçlara şiddetle çarpacaktı. Doğal bir afet kadar büyük bir kaza, enerji yüklü korkunç bir yıkım olacaktı. Sean müziğin sesini sonuna kadar açıp ayağını sertçe gaz pedalına bastı. Araba homurdanarak sarsılırken ve yol, tekerleklerin altında kaybolup müziğin sesi çöl esintisi gibi beyninin içinde gürlemeye başlarken kaybettiklerini düşünmemeye çalışıyordu.

yedi

Fen şehir merkezine giden kısa mesafeyi yürüdü ve tezgâhların önünde toplanıp el yapımı mücevherlere, şallara, Bath fotoğraflarına bakan insanların arasından geçti. Pasajlara girip yolun karşı tarafına geçti ve nehir kıyısından Pulteney Köprüsü'ne yürüdü. Gördüğü güzellikler her zamanki gibi onu büyülemişti. Su, üç kusursuz dikey kemerin altından, setin daha uzun, biçimsiz ve yatay kavislerine doğru hızla akıyordu. Taşı, mimarisi, ağaçların yansıması, yeşilden kızıla, altın sarısına dönen yaprakları ve çalılıklardaki böğürtlenleriyle burası her anlamda kusursuzdu. İnsanlar taş parmaklıklara yaslanıp suyu izliyor, fotoğraf çekiyordu. Görüntüleri suya akseden martılar, nehrin en sığ kısmında duruyordu. Burası, setin aşağısında suyun köpükleşmeden hemen önce pürüzsüz ve cam gibi göründüğü yerdi. Bazen Fen, Tomas'ın bir şekilde Bath'a geldiğini ve Fen'i bulmak için günlerce sokak sokak gezdikten sonra pes edip başka bir yere gittiğini düşünüp korkuyordu. Yanlış kalabalıkların içine de girmiş olabilirdi. Bütün güzel ve Dünya Miras Alanı olan şehirler gibi Bath'ın da kendince sorunları vardı. Fen torbacıları görmüştü. Onları nasıl tanıyacağını biliyordu. Nasıl durduklarını, ellerini ceplerine sokup yere bakıyormuş gibi yaparken tecrübeli gözlerinin kalabalıkları nasıl incelediğini bilecek kadar Tomas'la

vakit geçirmişti. Onlar Tomas gibilerin peşindeydi. Ne aradıklarını iyi biliyorlardı.

Tomas şu an belki de burada, bu şehirde, paralel bir yolda ilerliyor, Fen sola dönerken o da sola dönüyordu ve bu yüzden de yolları hiç kesişmiyordu. Sokaklarda sonsuza dek yürüyüp birbirleriyle hiç karşılaşmamaları teorik olarak mümkündü. Gerçekteyse böyle bir şey imkânsızdı. Fen, Bath'a yalnızca hafta sonunu ya da birkaç gününü geçirmek için gelen eski yaşamından insanlarla, Merron'dan eski bir okul arkadaşıyla, babasının iş arkadaşlarından birinin karısıyla şaşırtıcı derecede sık karşılaşabiliyordu. Bath büyük bir şehir değildi.

Sonbahar yaklaşırken Bath'ın kalabalığı da azalmıştı ve manastırın önündeki banklarda boş yer bulmak mümkün oluyordu. Sokak sanatçılarının çoğu, tıpkı kuşlar gibi daha sıcak şehirlere gitmişti ve güvercinler de çocuklar tarafından taciz edilmeden kurumla yürüyüp yemlerini yiyebiliyordu. Lina ve Fen ısınmak için birbirine yakın oturdular ve sandviçlerini açıp karton bardaklardaki sıcak kahvelerini, oturdukları bankın tahtalarına koydular. Ekim güneşi manastırın solgun taşlarına vuruyor, onları sarıya boyuyordu. İnsanlar meydandan gelip geçiyordu; alışverişe çıkanlar topuklarını takırdatarak yürüyor, iş adamları siyah paltolarıyla geçiyor, daha sakin görünen turistlerse haritalarını inceliyor ya da paket yapılmış yemeklerini yiyorlardı. Fen parmaklarıyla ufaladığı ekmek kırıntılarını güvercinlere atar atmaz kuşlar, su birikintisine dökülen petrol misali gökyüzünün açık gri, lila ve beyaz renklerini yansıtan tüyleriyle itişip kakışarak kırıntıları gagalamaya başladı.

Sıradan şeylerden konuşuyorlardı ama Lina bugün her zamankinden daha sessizdi.

BELONGS TO KAFES TEAM

Fen, "Bir sorun mu var?" diye sorunca Lina derin bir iç çekti ve soğuk havada nefesini dışarı verirken yüzünün önünde küçük bir bulut oluştu. "Ne oldu?"

Lina sandviçinin içinden ince bir soğan dilimini çıkarıp çöp kutusuna attı. Fen de sandviçini kutusuna geri koydu. İçine bir korku düşmüştü. Korkunun kıskaçlarını midesinde, boğazında, bağırsaklarında hissetti.

"Dün gece annemlerle konuştum. *Gazette*'te Tomas ve Joe'yla ilgili bir haber çıktığını söylediler."

Fen iç geçirdi. Kahve bardağının kapağını açıp buharını soludu.

Lina anlatıp anlatmamak arasında düşünürken arkadaşına yandan bir bakış attı.

"Kazanın onuncu yılı."

"Biliyorum."

"Tomas'ın ve bütün ailenin fotoğrafları yayınlanmış."

Fen kahvesini bıraktı.

"İzin almaları gerekirdi," dedi. "O fotoğrafları izin almadan kullanmamaları gerekirdi. Onları geri vermelilerdi. Bu haksızlık."

"Hayır, dinle."

Fen her zamanki gibi ağabeyini savunan bir tavırla, "Ne yazdıklarını bile bilmiyorlar," dedi. "Eminim her şeyi yanlış anlamışlardır. Daha önce de Tomas'la ilgili yalan yanlış bir sürü şey yazmış, gerçekleri çarpıtmışlardı. Joe'yla ilgili soruşturmanın ardından da korkunç şeyler yazmışlardı..."

Lina başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bunun o tür bir şey olduğunu sanmıyorum. Annem sıcak, içten bir yazı olduğunu söyledi."

Fen nefesini dudaklarının arasından dışarı verip gökyüzüne baktı. Beyazı maviye katarak tembel tembel süzülen bir uçağı gözleriyle takip etti. Ağabeyini çok özlüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lina temkinlice devam etti. "Joe'nun annesi Bayan Rees'le de bir röportaj yaptıkları için sana bundan bahsetmek istedim Fen."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Hâlâ Merron Koleji'nin mutfağında çalıştığını, denetleyicilik yaptığını biliyor muydun?"

Fen başını iki yana salladı. Onu umursamadığını söyleyemezdi ama Emma Rees'i düşünmek gerçekten de ona zor geliyordu.

"Joe'nun öldüğü gece yaşananların tekrar araştırılmasını istiyor," dedi Lina. "Kazadan sonra Joe'nun telefonundan 999'u arayanın kim olduğunu öğrenmek istiyor."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki."

"Evet... ama ortaya çıkmaması da garip. Arayan bir kızmış. Tomas'ın aramış olması mümkün değil yani."

Fen başını eğerken kirpikleri gözlerini maskeledi.

Lina sakin bir sesle anlatmaya devam etti. "Bir araba daha olduğunu tahmin ediyorlar. En azından başka bir arabadan birinin olanları gördüğünü, ancak nedense olay yerinde kalmadığını düşünüyorlar. O aramayı kim yaptıysa ortaya çıkmasını istiyorlar. Bayan Rees gazeteciye, gerçekleri öğrenene kadar huzur bulmayacağını söylemiş."

Fen iç geçirip, "Aman Tanrım," dedi. "Yaşadığı çok korkunç, korkunç olduğunu biliyorum ama ne anlamı var ki? Hiçbir şey Joe'yu geri getirmeyecek."

"Tatlım, sorun şu ki Joe Rees, senin ağabeyinin sürücü olduğu bir araba kazasında öldü ve annesi olanları detaylarıyla bilmek istiyor, o kadar. Ambulansı kimin aradığını öğrenmek istiyor ve Tomas'ın Joe'yu neden ormanda, yağmur altında tek başına ölüme terk ettiğini anlayamıyor. İkisinin birbirine ne kadar yakın olduğunu bildiği için bu ona çok anlamsız geliyor. Bunu bilmesi gerektiğini ve öğrenene kadar da kederinin dinmeyeceğini söylüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ümitsizlik, çaresizlik ve üzüntü Fen'i alt etmişti.

"Gazetedeki yazıdan haberdar olman gerektiğini düşündüm," dedi Lina. "Başkasından duymaktansa benim söylemem daha iyi olurdu."

Lina elini Fen'in eline koydu.

"Fen, buna mecbur değilsin ama Merron'a dönüp Bayan Rees'le konuşman işe yarayabilir. İkiniz de aynı kaderi paylaşıyorsunuz. İkiniz de o gece ağabeyinin yaptığı şeye saplanıp kalmışsınız. Belki konuşursanız olanlardan bir anlam çıkarabilirsiniz. Birbirinizin hislerini anlarsınız. Birbirinize iyi bile gelebilirsiniz."

Fen gözlerini kahvesine eğdi. Buharlar bardağın yüzeyinden incecik kıvrımlar halinde yükseliyordu.

"Yapamam," diye mırıldandı Fen. "Henüz buna hazır değilim. Tomas dönene kadar konuşamam."

"Fen, Tomas zaten..."

Fen başını iki yana salladı. "Lütfen öyle deme Lina. Emin değilsin."

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Parlak renkli bir tur otobüsü Fen'in önünden geçip gitti. Neşeli konuşmaları, yükselip alçalan erkek seslerini ve yolcuların ara ara yükselen kahkahasını duydu. Bath tarihsel hikâyelerle doluydu.

Fen iç geçirip bakışlarını dizlerine dikerken bir damla gözyaşı yanağına aktı.

Lina kolunu Fen'in omzuna atıp ona sarıldı.

"Hepsi geçecek," dedi. Parmağını yalayıp Fen'in çenesine akan gözyaşını nazikçe sildi. "Neden geri dönmek istemediğini anlıyorum. Korkunç bir olay yaşadın Fen. Joe'nun o şekilde ölmesi ve Tomas'ın... kaçıp gitmesi ve babanın hastalığı..."

"Lina bunun ne kadarı benim hatam bilmiyorsun. Ben..."

"Şşş... Sus artık. Yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şey olanları değiştirmeyecekti. Tomas'ın uyuşturucu sorunu yine olacak, Joe yine onun peşinden ayrılmayacak, baban yine kanser olacaktı."

Lina pratik bir hareketle kucağındaki kırıntıları toplayıp hepsini sandviç kutusuna silkeledi ve kutuyu yanındaki çöp kutusuna attı.

"Hadi, bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Belki de sana hiç söylememeliydim," dedi.

Fen çantasını aldı. "Hayır, iyi yaptın. Sen çok iyi bir arkadaşsın Lina."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Lina.

Akşam Connor yattıktan sonra Fen, Merron'daki ablasını aradı.

"Lucy? Merhaba, benim. Nasıl oldun?"

"Merhaba. İyiyim. Sabahları hâlâ biraz midem bulanıyor."

"Kalkmadan önce zencefilli bisküvi yemeyi denedin mi?"

"Denedim. Fayda etmedi. Sen nasılsın? Bir tanecik yeğenim nasıl?"

"İyi."

"Sesin yorgun geliyor Fen. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ah... Ben yalnızca... Lina'yla öğle yemeği yedim ve *Gazette*'te kazanın yıldönümü anısına bir yazı çıktığını söyledi ve ben de endişelendim... Basın sizi rahatsız edebilir."

Lucy her zamanki sakin, abla sesiyle, "Hayır, biz iyiyiz," dedi. "Çok iyiyiz. Bir muhabir geldi ama çok nazikti ve mecbur olmadığı halde yazdıklarını gazeteye yollamadan önce bize okuttu. Çok medeni bir davranıştı."

"İyi," dedi Fen alçak bir sesle.

"Joe'nun anısına uyuşturucuya karşı duyarlı olma kampanyası başlatıldı. Lina söyledi mi? *Gazette* bir miktar, yani yüklü bir

miktar bağış yaptı. Sermayeyi artırmak için insanların katılımını, organizasyonlar yapılmasını, sponsorlu koşular düzenlenmesini bekliyorlar. Okullarda uyuşturucudan muzdarip çocukları tespit edecek olan genç uzmanların çalıştırılması için gerekli bütçeyi elde etmek istiyorlar. İyi şeyler yapıyorlar anlayacağın."

"İyi ama bu, Joe'nun öldüğü gece olanları araştırmaya devam edecekleri anlamına geliyor. Bu kampanyadan her bahsettiklerinde kazayı da tekrar tekrar yazacaklar. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi... sanki tek önemli şey..."

Lucy iç geçirerek, "Tom'un hayatı boyunca yaptığı tek önemli şeyden mi bahsediyorsun?" dedi.

"O iyi şeyler de yaptı," dedi Fen. "İnsanlar onu seviyordu. O harika bir insandı, yani *hâlâ* öyle. Hem o gece neler olduğunu bilmiyorlar. Olanların Tom'un hatası olduğunu *bilmiyorlar*."

"Fen, gerçekleri kabullenmelisin. Biz, yani Alan ve ben bu kampanyanın faydalı bir şey olduğuna inanıyoruz. Joe'nun ölümünden olumlu bir şeyin çıkması..."

"Ben emin değilim," dedi Fen.

"Tamam, ben yazıyı saklayacağım," dedi Lucy. "Günün birinde ziyaretimize gelirsen belki birlikte okuruz."

Fen pencereden dışarı baktı. Merron'a bir daha ayak basmayacaktı.

"Olabilir," dedi.

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Sonra iki kız kardeş aynı anda konuşmaya başladı ve ardından sıkkın bir şekilde güldüler.

"Lucy, kusura bakma ama artık kapatmalıyım," dedi Fen. "Connor bana sesleniyor."

"Tamam. Ama en kısa zamanda tekrar konuşalım. Bir hafta sonu gelip kalırsınız. Şenlik ateşi yakarız, ne dersin? Okuldayken ne çok eğlenirdik."

BELONGS TO KAFELTEAM

"Bakarım," dedi Fen. "Gelmemize yakın ararım tekrar."

"Olur," dedi Lucy, ama aramayacağını ikisi de biliyordu.

Fen telefonunu kapattı. Sonra arka kapıyı açıp serin havada en üst basamağa oturdu ve kararmaya yüz tutan vadiye baktı. Bir sigara, içki ya da ona benzer bir şey olmasını diledi. Geçmişe dair bunca konuşma onu rahatsız etmişti. Huzursuzlanıp sinirlenmiş, üzülmüştü. Ağlamak, saklanmak, kaçmak, babasının öldüğü ve Connor'a hamile kaldığı dönemde yaptığı gibi gözden uzak yerlere kaçmak istiyordu. Kollarını göğsünde birleştirirken ürperdi ve vadiye baktı. Keşke her şey farklı olsaydı, keşke olanları değiştirecek, her şeyi düzeltecek bir şey yapabilseydi ama içten içe yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu.

sekiz

Cuma akşamıydı. Sean kısa bir süreliğine yatağına uzanmış, ellerini başının altına koyup ayak ayak üstüne atmıştı. Gün ışığının son huzmeleri tavana vuruyordu. Ölü bir güve yuvarlak kâğıt abajurun iç kısmında kalmıştı. Radyatör borusundan sular çağıldayıp odayı ısıtırken kasım soğuğu, düşen yaprakların kokusu soğuk pencere camının ötesindeki havayı nemlendiriyordu.

Sean gözlerini kapatıp uyuyabilmeyi diledi. Yatak rahattı; artık ona alışmıştı ve her gece aynı yatakta uyumak da güzeldi. Bu odanın, bu evin sakinliği hoşuna gidiyordu. Burada tek başına kalmayı seviyordu ama Connor'la oynayan, onu yatırmadan önce fizyoterapi egzersizlerini yaptıran Fen'in alt kattan gelen sesini duymak da onu rahatlatıyordu.

Fen'in bu evden ayrılması gerekmiyordu. Ama Sean'ın gerekiyordu. Ve şu an harcaması gereken çaba, yapması gereken şey Sean'ı dehşete düşürüyordu. Başı ağrıyor, yüreği yanıyordu. Ama kızını zamanında almak istiyorsa hemen yola çıkmalıydı. O yüzden birkaç dakika sonra kalkıp banyoya gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Pencerenin dışında oluşan karanlık onu umutsuzluğa düşürdü. Sean yüzünü havluyla sildi ve odasına dönüp ceketini, cüzdanını ve arabasının anahtarlarını aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean, Fen'le merdivenlerde karşılaştı. Connor kucağındaydı. Üzerinde pijamaları olan Connor başını annesinin omzuna yaslamış, parmaklarını da onun boynuna dolamıştı. Minik ayaklarının narin bileklerinden biri annesinin dizine çarpıyordu. Pijaması biraz küçülmüş, çok fazla yıkanmaktan üzerindeki desen solmuştu.

Sean, Fen'e yol vermek için merdiven sahanlığına doğru geri adım atarken, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Sean anahtarlarını şıngırdattı. "Amy'yi almaya gidiyorum."

"Ona biraz yemek ayırmamı ister misin? Biraz makarna..."

"Hayır, teşekkürler, hallederim. Yemek yememişse yoldan ona bir şey alırım."

Connor elini Sean'a uzattı.

"Çak bakalım," dedi Sean ve küçük çocuk kıkırdayarak elini havaya savurduğunda dengesi bozulan Fen onu neredeyse düşürüyordu. Sean düşmesini engellemek için Fen'i dirseğinden tuttu.

"Teşekkürler," dedi Fen ve merdiven sahanlığına adımını attığında Connor'ı kucağından indirip Sean'a baktı. Yanakları hafif kızarmıştı.

"Sonra görüşürüz o halde," dedi Sean.

"Tamam."

"Fen?"

"Evet?"

"Boynundaki kolye güzelmiş."

Fen boynundaki altın zincire dokunup, "Ah, bu mu?" dedi. "Annemindi."

"Öyle mi?"

"Hatıra gibi bir şey. Ben çok küçükken bizi bırakıp gitti de."

"Üzüldüm," dedi Sean.

"Üzülme. Üvey annemiz vardı. Çok... becerikli biriydi."

"'M' harfinin anlamı ne?"

Fen harfi avuçladı. "Mari."

"Güzel bir isim. İskoçça mı?"

"İrlandaca. Annem İrlandalı. Babam İskoç, ablam, ben ve erkek kardeşim İngiltere'de doğduk ama Galler'de büyüdük."

"Bu kadar çok milliyete sahip olmak zor olmalı."

Fen nazikçe güldü ve Sean da ona karşılık verdi.

İkisi aynı anda ciddileştiğindeyse kendilerini garip hissettiler.

Fen özür dilercesine omuz silkti. "Connor'ı yatırmalıyım," dedi.

"Evet, affedersin," dedi Sean. "Sonra görüşürüz."

Swindon, Bath'a uzak değildi ama bir kaza otobanın doğu yönüne giden anayolunu kapatmıştı. Sean, Nirvana dinliyor, moralini bozmamak için şarkılara eşlik edip direksiyona vurarak ritim tutuyordu. Trafiğin neden tıkandığını öğrenmek için radyoyu açtığındaysa geç kalmıştı. Adeta kapana kısılmıştı. Kamyonlar her iki yandan arabasını sıkıştırmış, devasa tekerlekleri ve yüksek metal gövdeleri motorlardan yayılan sıcaklıkta parlıyordu. Sean motoru rölantiye alıp durumu açıklamak için Belle'i cep telefonundan aradı. Membury tesislerine çoktan gelmiş olan Belle ona pek anlayış göstermemişti.

"Neden erkenden yola çıkmadın?" diye sordu. "Neden işten çıkar çıkmaz gelmedin?"

Sean kürek kemiklerinin arasında bir sızı hissetti. Acısının kaynağı Belle olabilir miydi? Onun kaybını fiziksel bir acı gibi hissetmesi mümkün müydü? Önündeki araba birkaç metre ilerledikten sonra tekrar durdu. Hayır, diye düşündü oturduğu yerde kıpırdanarak. Bu lanet arabada çok uzun süredir oturduğum için bu acıyı çekiyorum.

BELONGS TO KAFES TEAM

"Amy'ye güzel görünsün diye odayı toparladım," diye açıkladı. "O yüzden daha erken çıkamadım."

Belle uzun zamandır sabrettiğini gösteren derin bir iç geçirdi. "Sean, bunu yapmak için bütün bir haftan vardı. Son dakikaya bırakman gerekmezdi."

Sean da iç geçirdi. Kendisi de büyüklük taslayabilirdi. Bu davranış Belle'in tekelinde değildi.

"Trafiği ben tıkamadım," dedi. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Belle, "Ama sen," diye söze başladığında Sean onun ne kadar öfkelendiğini sesinden anladı, "ama sen hep böyle yapıyorsun. Beni hep bekletiyorsun."

Sean nefesini tuttu. Bunu inkâr edemezdi. Belle'le randevularına yetişmesi hep sorun oluyordu. Bunu bilerek yapmıyordu ama Sean ne zaman Amy'yi almaya ya da onu annesine bırakmaya gitse içindeki canavar bir şeylerin ters gitmesi için dünyayla işbirliği yapıyordu. Daha düzenli bir hayat süren Belle için bu çok can sıkıcıydı. Bu gecikmeler hafta sonuna kötü başlamasına sebep oluyordu ama Sean'ın çok sağlam bahaneleri olduğu için Belle onu hafta sonlarını bilerek sabote etmekle suçlayamıyordu. Sean için bu, bedeli büyük olan bir zaferdi çünkü Belle'in gerginliği Amy'ye bulaşıyordu ve bu küçük sıkıntı Sean'ın hafta sonunu etkiliyordu. Yine de zaferdi işte.

Geç kalacağını bildiren sözlerle küçük bir konuşma yapmayı planlamıştı aslında, ama ailesinden ayrılmış olmasaydı buna gerek kalmayacaktı, değil mi? Üstelik Öteki'yle meşgul olan Belle büyük ihtimalle Sean için doğabilecek rahatsızlıkları umursamıyordu. Ne olursa olsun Sean şu an arabasını evine, kendi evine doğru sürüyor olabilirdi... Yuvasına, Belle'le birlikte seçtiği evine, Amy ve doğacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocukları yuvadan uçup gittikten sonra da birlikte yaşayacakları *aile* evine.

Ama bu düşüncesini dile getirecek olsa konuşma suçlamaya dönüşecekti ve geçmişi yeniden yaşamak hem acı veriyordu hem de gereksizdi. Üstelik kaba, aşağılık ve hastalıklı bir konuşma olacaktı. Belle'e, o mantıklı, aklı başında Öteki'yi ilkel Sean'a tercih etmekte ne kadar haklı olduğunu düşündürtecekti. Sean da hem Belle'in gözünde hem de kendi gözünde küçülmüş olacaktı.

Sean ciddi bir ses takınmaya çalışarak, "Belle, affedersin," dedi. "Trafik şu an ilerlemeye başladı. Siz bir şeyler atıştırın. Ben öderim."

"Sorun o değil..."

"Ne?"

"Hiç."

"Hafta sonu için özel bir planın mı vardı?" diye sordu Sean. "O yüzden mi bu kadar sinirlisin?" Şimdi de anlayışlı görünmeye çalışıyordu. İşe de yaramıştı. Belle'in hafif, rahat bir nefes aldığını duydu. Konuşmanın havası değişmiş, yumuşamıştı. Keşke Sean bunu daha önce de yapabilseydi... Keşke tek yapması gerekenin bu olduğunu bilseydi... Yumruğunu havaya kaldırıp yeni bulduğu, yeni adam kimliğini selamladı. Belle'i geri kazanacaktı. Bunu öğreniyordu.

Belle kısık bir sesle, "St. Ives'a gideceğiz," dedi.

"Cornwall'a mı? Hafta sonu için biraz uzun bir yol değil mi?"

"Yıldönümümüz."

"Yıldönümünüz mü?"

"Evet," dedi Belle yine kısık sesle.

"Öyle mi?"

Ve Sean geçmişe gitti; geçen yıl bu zamanları, Belle'in Cornwall'daki bir haftalık çalışma programına katılabilmesi için kendisinin o hafta işten izin aldığını, Belle'in nasıl bir güven ve enerjiyle geri

döndüğünü, saç şeklini değiştirdiğini, sürekli kahkahalar attığını, cep telefonunu yanına alarak tek başına yürüyüşlere çıktığını, gözlerinin ışıl ışıl, yanaklarının pespembe olduğunu ve hiç bu kadar mutlu olmadığını söylediğini... Sean'ınsa Belle'in yaratıcı yazarlık dersi alarak entelektüel gelişimine katkı sağlaması nedeniyle bu sözleri içtenlikle söylediğine, Belle'in evliliklerinde mutlu olduğuna inandığını hatırladı.

"Aman Tanrım," dedi Sean.

"Sana yalan söylemeyeceğime söz vermiştim," dedi Belle.

"Biliyorum ama... bir yıl olduğunu... tahmin etmemiştim Belle. Bir yıldır başkasıyla ilişkin mi vardı?"

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Belle.

Bir yıl. Bu on iki aylık bir yalan, elli iki haftalık ihanet, üç yüz altmış beş günlük kandırmaca, kim bilir kaç saatlik, dakikalık, saniyelik rol yapma anlamına geliyordu.

"Tanrım," dedi Sean. "Lanet olsun!"

Beyni, deprem etkisi yaratan bu yeni bilgiyi yok etmek istiyordu. Gelgitlerle dolu anı dalgalanmalarını, Belle'in o günlerde zamanını nasıl geçirdiğine dair anlattıklarının gerçekle bağdaşmadığını, planlarındaki ani değişiklikleri, dersten gelir gelmez duşa girmesini, yeni kıyafetlerini, yeni parfümünü, canlı kahkahalarını, çabucak geçiştirmek istediği sevişmeleri düşünmemeye çalışıyordu.

"Sean?"

"Affedersin... Telefon bazen çekmiyor," dedi Sean ve bu kadar aşağılanıp canı yanarken milyonlarca parçaya bölündüğünü Belle'e belli etmemek için telefonu elinden bıraktı.

dokuz

"*Gëzuar Krishtlindjet e Vitin e Ri*," dedi Vincent.

"Gerçekten mi?"

"Mutlu Noeller ve iyi seneler. Sanırım... Arnavutça."

Fen gülümseyip başını iki yana salladı.

İnanılmaz derecede yoğun bir sabahtı. Noel telaşı Bath'ta hep erkenden başlardı ve bu yıl da bir istisna olmamıştı. Edebiyat meraklıları kafa dengi arkadaşlarına özel bir hediye arayışıyla, kimileri sıradışı bir şey bulma ümidiyle, kimileriyse Fen'in tahminine göre sırf kalabalıktan kaçmak için dükkâna geliyordu. Gildas kitapçı dükkânı sessiz ve sakin bir vahaydı. Hoparlörlerden yayılan Noel şarkıları şehri çoktan doldurmuş, enerji tasarruflu ışıklandırmalarla parıldayan dükkân vitrinleri, kırmızı ve altın sarısı gösterişli Viktoryen süslemelerle desteklenmişti. Alışverişe çıkan on binlerce kişi hoş, parlak, güzel ambalajlı hediyelerle dolu çantalarını birbirlerinin bacaklarına çarparak sokaklarda geziniyor, sokak satıcılarından paketle kavrulmuş kestane ve karton bardakta sıcak şarap almak için kuyruklarda bekliyorlardı. Yılın bu zamanında Bath insanların hırsla para harcadığı bir yere dönüşüyordu ama kitapçı dükkânı o gösterişten, ışıltıdan ve yüksek fiyatlardan kendini soyutlamıştı. Noel döneminin buraya sunduğu tek ayrıcalık, yabancı dillerdeki Noel tebrik kartları ve küçük, eski, üç çubuklu elektrikli sobaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En üstteki çubuk bozuk olsa da soba dükkânı yeterince ısıtıyor, havasını ağırlaştırıp bir metreden daha yakında duranın bacaklarını yakıyordu. Isıtıcı yüzünden dükkân yanmış toz gibi kokuyordu. Bu pek hoş bir koku değildi ve bir süre sonra Fen tozun tadını alıp gözlerinin yaşardığını hissetmeye başlıyordu.

Fen tebrik kartlarını sergilemişti. Hepsi çok güzel, temsil ettikleri ülkelerin kış manzarasını yansıtan ve üzerinde uygun dilde bir tebrik mesajı bulunan fotoğraflardı.

"İşte," dedi Vincent ve elindeki kartı gösterip, "Litvanya dilinde yazılmış bir tebrik kartı satan başka bir dükkân bulabilmek için kim bilir ne kadar yol katetmek gerekir!" dedi. Normalde mütevazı bir adam olan Vincent bugün hiç görülmediği kadar kendini beğenmişti.

"Ya o kelimeler doğru değilse?" diye sordu Fen. "Ya yanlış yazmışsak? Ya orada 'Mutlu Noeller' değil de..."

"İnternet böyle zamanlar için var," dedi Vincent neşeyle. "Dükkân biraz sakinleştiğinde bu sözleri Google'da aratıp ne anlama geldiklerini görebilirsin Fen Weller."

Parmağını sevecen bir tavırla Fen'e doğru salladı. "Öğrenmekten hiç vazgeçme sevgili kızım, hayatın güzelliği budur."

Sabahtan beri Fen'in görüş sahasının hemen dışında dolanıp duran migren, sonunda öğle yemeğinden hemen önce saldırıya geçmişti. Gözünün önünde ışıltılı bir serap, gözlerini ne yana çevirse orada beliren cıvadan bir havuz beliriyordu. Sonra o bildik, hain kötücül ağrı kafatasını dört bir yandan sıkıştırmaya başladı. Fen mücadele ediyordu ama her zaman düşünceli biri olan Vincent, Fen'in iyi olmadığını anlamıştı.

"Otur biraz, rengin solmuş," dedi ve ona sandalyesini verdi ama Fen pes ederse baş ağrısının kazanacağını biliyordu. "Yüzün

BELONGS TO KAFES TEAM

bembeyaz oldu. Parasetamol işe yarar mı dersin? Yoksa Ibuprofen daha mı iyi gelir?"

"Hayır," dedi Fen, "teşekkür ederim ama ikisi de işe yaramaz. Ancak onu görmezden gelirsem geçer."

O sırada Lina dükkâna girdi. "Merhaba muhteşem insan," dedi Vincent'a ve yanına gidip ona sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Merhaba Fen. Gözlerine ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Ben..."

"Pek iyi hissetmiyor," dedi Vincent. "Bir şey söylemiyor ama sanırım migreni tuttu."

"Ah Fen. Kimse dirençli insanları sevmez," dedi Lina. "Bizim gibi narin olanları ele verirler."

"İyiyim," dedi Fen.

"İyi olmadığın çok belli."

"Araban yakınlarda mı Lina?" diye sordu Vincent.

"Waitrose otoparkında."

"Hadi bir iyilik yap da gidip getir," dedi Vincent. "Fen'i evine kadar bırak."

"Birazdan iyileşirim," dedi Fen.

"Çok hasta görünüyorsun; şu halinle müşterileri korkutursun," dedi Lina.

İltifat etmek dışında asla bir kadının görünümü hakkında yorum yapma nezaketsizliğinde bulunmayacak olan Vincent, Lina'ya karşı çıkmadı. Başının tepesinden gözlerine düşen saçları geriye itti.

"Öğleden sonra izinlisin," dedi. "Connor eve gelene kadar git ve karanlık bir odada dinlen. Sabah kendini daha iyi hissetmezsen yarın da işe gelme."

"Teşekkürler," dedi Fen. "Sen çok iyi bir patronsun."

"Biliyorum sevgili kızım," dedi Vincent. "Biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lina arabasını bir erkek gibi hızlı ve kasılarak kullanıyordu. Bir eli direksiyonda, diğeri vitesteydi. Lina arabayı dönemeçlerden ve Londra Yolu kavşağındaki ışıklardan geçirip son derece dar geçitlere sokarak Snow Hill'e doğru hızla ilerlerken Fen de sıkı sıkı tutunuyordu.

Fairfield Park'a rekor sürede vardılar ve Lina, Crofters Yolu'ndan kayarcasına inip tepeden aşağıya kadar dizilmiş evlerin önünden geçti ama hiç boş yer yoktu. Tekrar Claremont Yolu'na döndü ve Mazda'yı Lilyvale'in dışındaki yolun ortasında durdurdu. Hemen arkasındaki Range Rover da durdu.

"İyi olacağından emin misin?" diye sordu Fen'e.

"Eminim."

"Akşam ara beni," dedi Lina. "Nasıl olduğunu söyle."

Fen uzanıp Lina'nın yanağına bir öpücük kondururken dikiz aynasından Range Rover'ın sürücüsünün her iki avucunu kaldırarak öfkeli bir hareket yaptığını gördü.

Lina'ya, "Sonra görüşürüz, teşekkür ederim!" diye seslendi.

Dükkândan ve ısıtıcıdan on beş dakikadır uzak olan Fen şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Yine de Vincent'ın tavsiyesine uyacaktı. Su ısıtıcısını doldurup kaynamaya bırakacak, Vincent'ın müşterilerin hoşuna gideceğine inandığı ve ona biraz da Jane Austen havası verdiğini söylediği sade, lacivert elbisesinden daha rahat bir şey giyecekti. Sıcak su torbasını doldurup bir kupa zencefil çayı yapacak, sonra da yatağa gidecekti; Connor servis aracından inene kadar gözlerini kapatıp uzanacaktı. Kendine ayırabileceği en az üç saati vardı ve o zamana kadar gözlerinin önündeki kıvılcımlar geçecek, baş ağrısı hafifleyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gökyüzü puslu, gümüşi bir renge büründü. Şehrin üstünde özellikle binaları vurgulayan garip bir ışık oluştu; görüntü iki boyutlu bir film setini andırıyordu. Fen o ışığı tanıdı. Genellikle gök gürültüsünden önce ortaya çıkan ışıktı bu ve başının ağrısının sebebini açıklıyordu. Fırtına başlar başlamaz baş ağrısı geçecekti.

Başı hâlâ biraz döndüğü ve baktığı her şey onu sersemletircesine zikzak çizdiği için ön bahçenin dik basamaklarını kararsız adımlarla indi. Dış kapıyı açmak için anahtarını çıkardı ama kulbuna dokunur dokunmaz kapı açıldı.

Fen yutkundu. İşe gitmek için evden çıkarken kapıyı kilitlediğini biliyordu. Daha birkaç saat önceydi. Kilitlediğinden emin olmak için kapıyı iki defa kontrol etmişti üstelik. Yoksa o dün müydü? Beyin damarları sabah saatlerinde mi daralmaya başlamıştı? Migren zihnine garip şeyler yapıyordu. Unutkanlığa sebep oluyordu. Belki kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Belki Sean erken gelmişti. Belki de evden bir şey almaya gelmişti.

Yine de kalbi küt küt atmaya başladı.

Dış kapıyı ardına kadar açıp paspasın üstündeki broşürü ayakkabısının ucuyla bir kenara itti ve Yale anahtarıyla iç kapıyı açtı.

"Merhaba," diye seslendi kısık bir sesle. "Sean?"

Yanıt yoktu. Alt kattaki üç odanın kapısı da hole açılıyordu. Hepsi aralıktı. Fen hemen önündeki mutfağın içini görebiliyordu. Kimse yoktu ama tezgâhın üstünde daha önce orada olmayan bir Starbucks kutusu vardı. Fen hole adımını atıp oturma odasıyla yemek odasını kontrol etti. İkisi de bıraktığı gibiydi.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki Fen kalp kaslarının göğsünde büzülüp kasıldığını hissedebiliyordu. Nefes alıp vermekte zorlanırken nefesini içine çekmeyi hatırlaması gerekiyordu ama hava ciğerlerinin ancak yüzeyine ulaşabiliyordu ve sonrasında da nefesini ancak

BELONGS TO KAFELTEAM

titrek bir şekilde dışa verebiliyordu. Olduğu yerde kalıp üst kattan gelen sesleri dinledi, su akıyordu.

Başta bunun, hep beklediği işaret olduğunu düşündü, Tomas'ın döndüğünün işareti. Su, yani akan su ipucuydu. Haklı çıkmayı ne kadar istese de bunun daha mantıklı bir açıklaması vardı; olduğunu biliyordu. Küvetin soğuk su musluğu bozulmuştu. Bazen musluğu, kapandığından emin olana kadar sıksa da birkaç dakika ya da saat sonra yine su damlamaya başlıyordu. Sean tesisatta bir sorun olduğunu söylemişti; borular hava yapmıştı ve o havanın alınması gerekiyordu. Bazen ikisinden biri tuvaletin sifonunu çektiğinde bütün ev uğuldayıp takırdıyordu. Fen bir tesisatçı çağırmayı önerdiğinde Sean para harcamamasını söylemişti. Kendisi bakabilirdi. Fen'in anladığı kadarıyla Sean evin onarım ve bakım işlerini üstlenmeye gönüllüydü ama bunları yapacak vakit bulamıyordu.

Fen kalp atışlarını yavaşlatmak için nefesini tuttu.

Başı zonkluyordu.

Kararlılıkla kendine, "Hangi ihtimal daha yüksek?" diye sordu. "Musluğun kendi kendine dönmüş olması mı, yoksa Tomas'ın üst katta duş alıyor olması mı?"

Fen yine de temkinli olmaya gayret etti. Çizmelerini çıkarıp tırabzanlara tutunarak çıplak sol ayağını ilk basamağa götürdü.

Fen merdivenleri çıkarken bir adımını diğerinin arkasından atıyor, mümkün olduğunca sessiz ve seri hareket edebilmek için ayağını temkinlice yerden kaldırıyordu. Sığ nefesler alıp vererek tırmanırken banyo kapısını açtığında karşısında Tomas'ı görürse ne hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu. Ona ne diyecekti? Onu gördüğünde ne yapacaktı?

"Yeter artık!" dedi ama bunu kısık bir sesle söyledi. "Yeter."

Merdivenlerin başına geldiğinde durup bir süre dinlendi.

BELONGS TO KAFES TEAM

Banyonun kapısı açıktı.

Ses musluktan gelmiyordu. Küvetten de gelmiyordu.

Duştan geliyordu.

Fen iki adım daha attı ve kapıyla kapı çerçevesi arasındaki küçük boşluktan içeriye baktı. Sıcak suyun metalik kokusu ve duş perdesinin plastik kokusuna karışan banyonun o ağır ıslak sıcaklığı kapı aralığından dışarı sızıyordu.

Banyodaki hayalet filan değildi.

Sean'dı ve canlıydı. Hem de fazlasıyla canlıydı.

Duşun altında duruyordu.

Duş perdesi çekilmişti ve üzerinden akan sularla dalgalar halinde yayılan buhar, Sean'ın silüetini ve rengini bulandırmıştı. Yağmurun ıslattığı bir pencere camından kırsal bir alana bakmaya benziyordu.

Sean öne eğildi. Bir kolunu duvara, krizantem şekilli duş başlığının hemen altına yasladı. Dengesini sağlamak için parmaklarını aralayıp ağırlığını avuç içine verdi. Başını öne eğdiği için yüzü kollarının arkasına gizlenmişti ve duştan fışkıran su da başının tepesine akıp hafif eğimli duran sırtına süzülüyordu.

Vücudu suyla perdenin arkasından pek görünmese de Fen, sırtının kalçalarına doğru iniş biçiminden, bacaklarının uzunluğundan ve bileklerine doğru incelmesinden düzgün hatlara sahip olduğunu anlamıştı.

Sean, maratona katılmak üzere olan Atinalı bir atlet heykeli gibi bir bacağını zarifçe dizinden bükmüştü. Duvara yasladığı kolu ve bükülü diziyle Sean'ın vücudu kahramanlara özgü bir poza bürünmüştü. Ama Fen'in asıl dikkatini çeken diğer kolunun hareketiydi: Perdenin arkasındaki dirseğinin V şeklinde duruşu ve o

BELONGS TO KAKTUS TEAM

özel, evrensel, kolayca tanınan seks ritmini yerine getiren bileğinin hareketi.

Fen adeta büyülenmişti.

Zihni ansızın boşalmıştı.

Yalnızca birkaç metre uzağında duş alan adamdan, onun güzelliğinden, akan suyun altındaki hareketinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Nefesini tutup izlemeye koyuldu.

Buharların yükselişini, suyun küvete saçılıp perdeden aşağı süzülüşünü izledi. Suyun duş başlığından Sean'ın ıslak saçına, ensesinden kürek kemiğine, bacağındaki koyu renkli kıllardan dizlerinin eğimine akışını, Sean'ın sırtının gerildiğini, dirseğinin hareketini, kolunu, kaslı, gergin ve sert omuzlarının daha da gerildiğini gördü. İzledikçe adamın güzelliği içine işledi ve bir süre sonra, upuzun bir süre sonra Sean onun duyabileceği bir sesle inledi. Sonra Sean'ın vücudu gevşeyip kolu bir yana düşerken Fen onun, gerginliğini tümüyle üzerinden attığını gördü.

Sean suyun altında bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu ve sonra kolundan destek alarak doğruldu. Dimdik ayakta durup yüzüne düşen saçları ve suyu iki eliyle geriye itti.

Fen nefesini tutmuştu.

Sean daha sonra kapıya doğru döndüğünde Fen, Sean'ın onu göremediğini biliyordu. Üzerinden sular akan duş perdesiyle buhar aralarına girmişti ve Fen kapı aralığında bir gölge gibi görünüyordu. Üstelik Sean onun orada olduğunu da bilmiyordu, bu saatte Fen'in işte olması gerekiyordu. Buna rağmen Fen onun doğrudan kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Sean'ın gövdesinin şeklini, dar kalçalarını, göbeğinden kasıklarına inen siyah kılları, bacaklarının arasındaki şekli izlerken tıpkı onun gibi inlemek istedi ama kendini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean eğilip şampuan şişesini aldı. Fen onun kendi şampuanı olduğunu fark edince sevindi ve ancak o anda orada öylece durmaması gerektiğini hatırladı. Dönüp kapıya yaslandı ve yere doğru kayıp topuklarının üstünde durdu. Başını geriye yaslayıp nefesini dışarı verdi. Sonsuza dek nefesini tutmuştu sanki. Bir şekilde bunu becerebildiğini düşündü.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Aman Tanrım."

on

Sean içki dükkânında durup birayla viski aldıktan sonra Bath'a doğru giderken Amy de araç koltuğunda uyuyakalmıştı. Lilyvale'e vardıklarında Sean, Fen'in alt katın ışıklarını onlar için açık bıraktığını gördü. Fen'in yatak odasının ışığı da açıktı. Sean, Amy'yi üst kata taşıyıp onu kendi yatağına yatırdı. Sonra gitarını alıp oturma odasına döndü. Kapıyı kapatıp küçük bir lambanın düğmesine dokundu ve bir kutu bira açtı. Gitarın tellerine dokunarak sabah uyandığında unutacağını bildiği bir şarkı yazdı. Şarkının adı "Membury Blues"du.

Birkaç saat, birkaç bira ve biraz viskinin ardından tekrar üst kata çıktığında Amy'nin uyandığını ve televizyonda *Poltergeist* izlediğini gördü. Yorganı, kocaman açılan korku dolu gözlerine kadar çekmişti. Sean filmin konusunu tam olarak hatırlamıyordu ama Amy'nin yaşıtı bir çocuğun cehennemin ağzına düştüğünü ya da o kadar rahatsız edici bir şeyin olduğunu hatırlıyordu.

Küçük kız, "Televizyonda hayaletler var babacığım," diye mırıldandı, neredeyse nefes alamayacak kadar korkmuştu. Sean televizyonu kapatıp kızını kucağına aldı. Titriyordu ve neyse ki pijamasını ve yatağı ıslattığının farkında değildi. Bilse çok utanırdı. Biraz sonra Sean'ın kot pantolonun üst kısmı da ıslanmıştı. Amy'yi sıkıca kavrayıp onu kendi iri vücuduyla sarmaladı ve başına bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpücük kondurdu. Saçlarını tekrar tekrar okşayıp onları avucunun içiyle o küçük ve sıcak kafasına yapıştırırken deniz kabuğu şeklindeki narin kulağını hissetti ve ortada hayalet filan olmadığını, bunun ürkütücü bir hikâyeden başka bir şey olmadığını söyledi.

Babasının kollarında tir tir titreyen Amy ısrarla, "O hayaletleri gördüm," diye mırıldandı.

"Onlar hayalet rolü yapıyor yalnızca."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o filmi yapan adamı tanıyorum. O bana anlattı."

Amy babasının kucağında kıpırdandı ve ona inanmak istiyormuş gibi bir ifade takındı. Yine de şüphelerinden kurtulamamıştı. Merdivenlerden o kopkoyu gözlerine yansıyan ışıkta, kirpikleri gözyaşlarından dolayı yapış yapış görünüyordu.

"Doğru söylüyorum," dedi Sean. "İstersen hemen arayabilirim ve kendin sorabilirsin."

Amy yüzünü çevirerek, "Ağzın pek güzel kokmuyor," dedi. "Bence hemen dişlerini fırçalamalısın babacığım."

Ertesi gün geç saatlere kadar uyudular ve Sean uyandığında küçük kızının ona, bir ağaca dolanan sarmaşık gibi kenetlendiğini gördü. Onu kendinden ayırıp uyandırdığında öfkeli, tuhaf, bambaşka bir Amy'yle karşılaştı. O bildiği ve sevdiği sessiz, sakin, kolayca memnun olan kız gitmişti. Saçlarını taramasına izin vermemiş, dişlerini fırçalamayı ve kahvaltı etmeyi reddetmişti. Royal Victoria Parkı'na gitmek istemediğini, parktan, Bath'tan nefret ettiğini, annesini özlediğini ve eve dönmek istediğini söyleyip durmuştu. Çaresizce ağlamaya başlamış, kalbi kırılmış gibi hıçkırıklara boğulmuştu. Sean ona dokunamıyordu bile. Amy onun söylediklerini duymadığı için Sean yatağa oturup kızının duygu taşkınlığının

BELONGS TO KAFELTEAM

geçmesini beklemişti. Amy'yi daha önce hiç bu halde görmemişti. Kızı darmadağın olmuştu sanki.

Kendi kendine düşündü: Bundan sonra hep böyle mi olacak? Bu mu benim hayatım?

Kızının çığlıkları arasında Fen'in Connor'ın çocuk arabasını nazikçe ön bahçenin basamaklarından çıkardığını duydu. Sean ve Amy evi rahatça kullanabilsin diye Fen'in oğlunu alıp evde yoklarmış havasını yarattığını anlamıştı. Sean bundan dolayı ona minnettardı.

Amy'nin ağlaması yutkunmalarla dolu büyük hıçkırıklara dönüştüğünde Sean onu alt kata indirdi ve ona bebek gibi kaşık kaşık şekerli çay içirdi. Alışkanlıktan televizyonu açtığındaysa Amy hayaletler geri gelecek diye çığlığı bastı. Sean'ın kanepenin yanına yasladığı gitarını tekmeledi. Amy, babasının yanında işleyebileceği en büyük suçun gitarını tekmelemek olduğunu çok iyi biliyordu. Bugüne dek yaramazlık yapmamıştı. Doğası gereği uyumsuzluk yaratmayan bir çocuktu. Gitarı tekmeler tekmelemez elini ağzına götürüp az önce yaptığına kendisi bile inanamamış gibi kocaman, dehşet dolu gözlerle babasına baktı. Sean umursamamıştı. Yorgun ve akşamdan kalmaydı. Elini kirli sakalında gezdirip gözlerini ovuşturdu. Sonra da kot pantolonunu çekiştirdi; bir kemer almalıydı.

"Hadi bakalım," dedi kızına. "Bath'ta gezmeye gidiyoruz."

"Bath'ta gezmek istemiyorum."

"Ama orada bir masal dükkânı var," dedi Sean. "Çok güzel şeyler satıyorlar. Ciddiyim Ames. Bence çok hoşuna gidecek."

O dükkânı birkaç hafta önce keşfetmişti ve acil durumlar için saklamıştı.

Şehir merkezine giden otobüse binip Sean'a film setlerini hatırlatan dar ve küçük yan yollardan birindeki masal dükkânına giden cumartesi kalabalığına daldılar. Sean o sokakların gerçek olamayacak

kadar otantik ve ilginç olduğunu düşünüyordu. Amy eline sımsıkı yapışmıştı. Kızı şimdi sessizliğe bürünmüştü. Sık sık burnunu çekiyordu. Burası pembe renklerin, ışıltının, peri tozlarının, asaların, pul ve simlerin, ışıklandırmaların, ışıltılı köşelerin, aynaların ve pembe plastiğin hâkim olduğu küçük bir tapınaktı adeta.

Amy'nin ağzı açık kaldı.

Memnuniyetini dile getirircesine nefesi kesilerek dudaklarının arasından dökülen küçücük, "İnanamıyorum!" sözünün ardından Amy gözden kayboldu.

Sean saatine baktı. Taçlarla dolu bir rafa yaslanırken yanında okuyacak bir şey getirmediğine pişman olarak iPod'unu kulağına taktı ve kollarını birleştirip gözlerini kapatarak zihnini Pixies şarkılarıyla doldurdu. Ve yalnızca Amy ona yepyeni bir oyuncağı göstermek için kolunu çekiştirdiği anlarda hareket etti. Kızını çok uzun bir süre bekleyip sıkıntıdan patlayacak noktaya geldiğinde Amy'ye bir peri kıyafeti, kanat, asa, sim alıp tartışarak onu dükkândan çıkmaya ikna edebildi. Bunlar daha sıradışı ilgi alanlarına yönelir ümidiyle Belle'le birlikte Amy'yi uzak tutmaya çalıştıkları türden oyuncaklardı. Ama bugün bunların hiçbiri Sean'ın umurunda değildi. Amy'yi mutlu etmek için her şeyi yapabilirdi.

Podium alışveriş merkezinin üst katındaki kafede öğle yemeği yediler. Tacının altındaki saçları darmadağınık görünen Amy cipsleri nazlanarak yiyor, her birini nazikçe mayoneze batırıp kenarını kemiriyor, sonra da tabağının kenarına bırakıyordu. Arada bir sıcak çikolatasının içinden *marshmallow* toplarını kaşıkla alıyor, masaya damlayan yapış yapış çikolatalara parmağıyla şekiller vererek daha pis bir görüntü yaratıyordu. Dudaklarını sürekli oynatarak kendi kendine konuşuyor, hiç susmadan peş peşe yorumlar yapıyordu. Ortalığı batırdığının farkında değildi. Sean da ona engel olmaya gerek duymuyordu. Jambonlu burgerini yerken cila niyetine de Stella birasını yudumluyordu. Geniş ve hoş bir ağzı olan saç bantlı güzel

garson kız, Amy'yle ilgilenip Sean'la flört etmeye başladı. Sean'ın onunla ilgilenmeye niyeti yoktu. Üst dudağına bulaşan köpüğü elinin tersiyle silip kızından başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Doldurmaları gereken koca bir öğle sonrası vardı daha. Amy'nin Sean'la birlikte konserlere gidebilecek yaşa gelmesi için önlerinde daha beş yüzden fazla hafta sonu vardı ki o zaman da Amy, Sean'ın müzik zevkini ona empoze edemeyeceği kadar büyümüş olacaktı. Sean kızının ragbiden hoşlanmasını diledi, aksi takdirde kim bilir bu dönemi nasıl atlatırlardı. Sean'ın sevdiği şeyler Amy'ye, Amy'nin sevdiği şeyler de Sean'a sıkıcı gelirse ne yaparlardı? İkisinden biri sıkıntıdan patlardı kesin. Birbirlerini sevmeyecek, birbirlerine sinir olacaklardı. Gelecek, bir an gözüne çok acımasız göründü.

Öğle yemeğinden sonra Sean, Amy'ye ünlü Roma hamamlarını besleyen sıcak su kaynaklarındaki buharın, tarihî binaları çevreleyen eski yollardaki mazgal kapaklarından nasıl yükseldiğini gösterdi. Elini, babasının anlattığına göre dünyanın ta merkezinden gelen buhara tutan Amy adeta büyülenmiş, neredeyse eski benliğine dönmüştü. Sıcak su kaynakları, hamamları yapan Romalılar ve yıkanırken ne giydikleriyle ilgili sorularının ardı arkası kesilmedi. Daha sonra Kral George döneminden beri neredeyse hiç değişmeyen sokaklardan ve güneş ışığını geometrik şekillerde yakalayıp çok güzel gölgeler oluşturan düz, yüksek duvarlı, birçoğu açık renkli güzel taşlardan yapılmış, kocaman, sürme pencereli evlerin sıralandığı yollardan geçtiler. Oyun alanına bakan balkona çıktılar ve Sean orada bir süre ragbi izleme imkânı buldu. Peri tacını başından çıkarmayan Amy dikkatleri hemen üzerine çekmişti ve diğer küçük kızlar onunla oynamak istedi. İlgi odağı olmaktan hoşlanan Amy bunu nasıl lehine çevireceğini bilmiyordu. Babasının eline sıkıca yapışıp kızların, asasıyla oynamasına izin verdi.

Ama bu uysal hali fazla uzun sürmedi. Amy çok geçmeden yine mutsuz bir ifadeye büründü. Sean bir gazete alıp kızını Royal

BELONGS TO KAFES TEAM

Victoria Parkı'na götürdü ve Amy kum havuzuna koştu. Çimler soğuk ve ıslak olduğu, üzerine saçılan kuru yapraklar da kötü bir görüntü oluşturduğu için Sean birinin bıraktığı Sainsbury poşetini alıp üstüne oturdu ve *Guardian*'ı ekonomi bölümü de dâhil olmak üzere, ekleriyle birlikte sayfa sayfa okudu. Buradayken kendini daha rahat hissediyordu çünkü Amy'yle birlikte buraya defalarca gelmişlerdi ve hafta sonlarında erkekler çocuklarını alıp tek başlarına buraya çok sık geliyordu. Sean bazılarıyla sohbet bile etmişti. Kendi tarafına gelen futbol ve kriket toplarını çocuklara geri fırlatıyor, Amy'yle birlikte ipe tutunarak kayıyordu. Gerçek arkadaşlar edinmemişti ama burada sosyal yönden kendini daha az dışlanmış hissediyordu.

Sean çimlerin üstünde bir kolunu başının arkasına atıp yarı oturur, yarı uzanmış bir vaziyette ağzındaki ot parçasını çiğnerken kendisinden büyük bir kızın dediklerini yapan Amy'yi izliyordu. Amy talimatları dikkatle dinliyordu. Bacaklarını hafiften çarpıtarak yürüyordu ve peri kanatlarının şekli bozulmuştu. Amy diğer çocuğa bakıp başını sallıyor, aradığı şeyi bulmak için kumda sürünüyordu.

Sean gülümseyerek saatine baktı ve o anda birinin yanına geldiğini fark etti. Başını kaldırdığında gelenin ev arkadaşı Fen olduğunu gördü.

"Merhaba," dedi Fen.

Sean metalik renkli kış güneşine karşı gözlerini kısarak, "Merhaba," dedi. Elini gözlerine siper etti. "Buraya sık geliyor musun?"

Fen gülümseyip başını eğdi. "Çok güzel bir gündü. Biraz yürüyüş yapmanın iyi olacağını düşündüm."

Çocuk arabasındaki Connor paltosu, çizmeleri ve eldivenleriyle iyice sarmalanmış ve kulaklıklı şapkası da kafasını iyice sarmıştı. Sean'ı görünce yüzünde içten bir tebessüm belirdi ve çocuk arabasından kalktı.

BELONGS TO KAFEIN TEAM

"Merhaba Connor," dedi Sean.

Connor kendisine öğretildiği gibi Sean'ı selamlayıp, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Fen gülüp oğlunu omzundan hafifçe iterek, "Hadi git de oyna, Con," dedi. "Amy nerede?"

Sean kum havuzunu işaret etti. "Bu sabahki gürültü için kusura bakma," dedi.

Fen omuz silkti.

Fen köşedeki dondurmacı minibüsünü işaret ederek, "Ben de kendime çay alacaktım," dedi. "Sen de ister misin?"

"Ben alırım," dedi Sean. Hemen ayağa fırlayıp alışveriş torbasını işaret etti. "Oraya otur," dedi, "hemen dönerim."

Fen fazla konuşmuyordu. Sessizce Sean'ın yanına oturmuş, bir elini gözlerine siper ederek parktaki çocukları izliyordu. Sorun değildi. Sean konuşmak zorunda olduklarını düşünmüyordu. Birbirlerinin sessizliğinden rahatsızlık duymayacak kadar uzun zamandır aynı evde yaşıyorlardı. Hem zaten Fen'in genel olarak düşüncelere dalmış bir hali vardı.

"Bath'taki bütün çocuklar cumartesi günleri buraya geliyor sanki," dedi Fen.

"Biz sürekli geliyoruz. Amy'yi ragbinin daha eğlenceli olduğuna ikna etmeye çalıştıysam da onu kandıramadım."

Fen güldü. "Bath yazları eğlencelidir," dedi. "O zaman daha çok hoşuna gidecektir. Yapacak daha çok şey bulabilirsiniz. Çocuklar için eğlenceli oluyor."

Bir an yine sessizliğe gömüldüler. Sean yazın burada olmayacağını düşünüyordu. O zamana kadar eve dönmüş olacaktı.

BELONGS TO KAFELS TEAM

"Hafta sonunu bütünüyle evin dışında geçirmek zorunda değilsiniz," dedi Fen. "Oturma odasında ya da mutfakta oturmanızın bir sakıncası yok. Orası senin de evin."

Sean irkildi. Aslında öyle bir tepki vermek istememişti ve Fen'in de bunu fark etmediğini umdu. Ama Fen yanılıyordu. Lilyvale, Sean'ın evi değildi.

"Peki, teşekkür ederim," dedi.

Biraz sonra, "Sen de buralı değilsin, yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Yanılmıyorsun."

"Bana Taffy-land'de büyüdüğünü söylemiştin."

Fen güldü. "Doğru."

"Bath'a neden geldin peki?"

Fen yolun karşısındaki büyük benzin depolarına baktı. Üzerlerine düşen güneş ışığını yakaladıklarında o devasa çirkinlikleri muhteşem bir güzelliğe dönüşüyordu.

"Buradan geçerken Lina'yla karşılaştım. Yaşayacak bir yere ve bir eve ihtiyacım vardı."

Sean ona baktı. Açık kahverengi gözleri güneşin altında sarımsı, cam gibi görünüyordu.

"Bu geçerli bir yanıt sayılmaz," dedi Sean.

Fen gülümsedi ama Sean'a değil, tırmanma kafesinin temeline sürekli kum yığan Connor'a gülümsüyordu.

Sean ısrarla, "Connor'ın babası orada mı?" diye sordu. "Galler'de mi?"

Fen çimlere tutunup hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı ve ardından, "Connor'ın babası nerede bilmiyorum," dedi.

Bir duraksama oldu.

"Sana hiç yardım etmedi mi?" diye sordu Sean.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen başını iki yana salladı. "Onun suçu yok," dedi. "Connor'dan haberi yok çünkü. Bilseydi eminim yardım ederdi."

"Neden onunla irtibata geçmiyorsun?"

Fen gözlerini uzaklara dikti. "Sadece bir gece beraber olduk. Çok hoş biriydi ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hamile kalacağım da aklıma gelmemişti."

Sean bunun üzerine söyleyecek bir şey bulamadı.

Fen ona yandan bir bakış attı.

"Sence bu iğrenç bir şey mi?" diye sordu.

Sean başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Romantik bile sayılabilir."

Fen bakışlarını yine uzaklara dikti. "O günlerde biraz boktan bir haldeydim."

Amy büyüklerin yanına geldi. Biraz gergin ve utangaç bir hali vardı.

"Fen," dedi, "Connor bacağını mı sakatladı?"

"Pek öyle sayılmaz. Kaslarıyla ilgili bir sorunu var, o yüzden biraz garip yürüyor."

"Ne oldu peki?"

"Doğuştan."

Amy bir süre düşündü.

"Canı yanıyor mu bu yüzden?"

"Hayır."

"Benimle oynamak ister mi diye sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsin."

Amy'nin Connor'la oynaması Sean'ın hoşuna gitmişti. İkisi iyi anlaşıyordu. Amy, Connor'ın dediği bir şeyi anlamazsa işaret diliyle anlaşıyorlardı. Onunla ilgilenmek Amy'nin hoşuna gitmişti;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu ilgiden memnun kalan Connor da kendisine söylenen her şeyi yapıyordu.

Birbirlerinin arkadaşlığından o kadar keyif almışlardı ki normalde son derecede sakin bir çocuk olan Connor, güneşin alçalıp benzin depolarının arkasına gizlenmesine, havanın iyice soğuyup çimlerin ıslanmış olmasına aldırmadan arabasına oturmamakta diretmişti.

"Neden çocuk arabasına oturması gerekiyor?" diye sordu Amy.

"Çünkü bacakları çabuk yoruluyor ve eve gitmek için uzun bir yol yürümemiz gerekiyor."

Amy babasının eline asılıp kendisine bakmasını sağladı. Parmaklarının ucuna yükselerek, "Connor bizimle birlikte pizza yemeğe gelebilir mi?" diye sordu. Babası onun sıcak ve ıslak nefesini kulağında hissetti. Kızı ıslak çim ve kum, lolipop çubuğu ve kuru yaprak kokuyordu.

Sean, Fen'e baktı.

"Tabii, neden olmasın?" dedi. "Bizimle gelip bir şeyler yemeye ne dersiniz?"

"Teşekkürler," dedi Fen, "ama Amy'yle geçireceğin zamanı mahvetmek istemem."

"Mahvetmezsiniz."

"Hayır, gerçekten."

"Lütfen gelin," dedi Sean, "kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

Söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu ancak kelimeler dudaklarından dökülürken fark edebildi.

"Ben ısmarlıyorum."

Fen başını iki yana salladı.

BELONGS TO KAFELS TEAM

"Hadi ama. Hesaba yazarım. Seni ve Connor'ı müşteri gibi gösteririm. Görmemi istediğin bir restorasyon projen varmış gibi yaparım."

Fen, yalvaran gözlerle ona bakan Connor'a baktı.

"Eğer eminsen..."

"Eminim."

"Tamam," dedi Fen, "teşekkür ederim."

Amy'nin en sevdiği restoranda yediler. Burası yüksek, süslemeli tavanı, rokoko tarzı duvarları, kocaman aynaları ve masalardaki mumlarıyla pahalı ama klas bir yerdi. Amy, Fen'in yanına oturup ona hayatında neler olup bittiğini anlattı. Fen pizzanın üstündeki enginar parçalarıyla zeytinleri alırken Connor da onları dinliyordu ama onlara katılamayacak kadar acıkmıştı. Amy'nin eğlenip eğlenmediği konusundaki endişelerinden bir süreliğine kurtulan Sean kendi düşüncelerine dalmıştı. Şarabını yudumluyor, Fen'i ve onun açık kahverengi gözleriyle Amy'ye gülümseyişini izliyordu.

"Lewis de annemin erkek arkadaşı. Şey, aslında ona Lewis amca demem gerekiyor ama o benim gerçek amcam değil ama Lewis onun gerçek adı ama babamın adı kadar komik değil ve babamın adı Sean," dedi Amy.

"Biliyorum," dedi Fen.

"Koyun Shaun gibi!"

"Çok komik."

Amy sinsice öne eğildi. "Babamla ben Lewis'e 'Pis Lewis' diyoruz."

Fen kaşlarını kaldırdı.

"Ama yalnızca kimse bizi duymuyorken. Her neyse, bugün bizim evimize taşınıyor. Annemin yatak odasında kalacak. Annem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

babamın buna alışacağını söylüyor ama babam dün beni almaya geldiğinde anneme bağırdı."

Amy kocaman, yuvarlak gözleriyle ciddi bakışlarını Fen'e dikti. Sean şarabını ağzında bekletti.

"Bağırmıştır tabii," dedi Fen tekdüze bir ses tonuyla. Sean rahatlayıp şarabını yuttu ve kulak memesini çekiştirdi.

Amy sözlerini vurgularcasına başını iki yana sallayarak, "Ama anneme bağırmamalıydı," dedi kısık bir sesle. "Hiç hoşuma gitmiyor."

"Gitmiyordur eminim. Ama sık sık bağırdığını sanmıyorum ve eminim sonrasında da üzülüyordur."

Amy gönülsüzce de olsa, "Hı hı," diye onu onayladı.

Amy babasının onları dinleyip dinlemediğini görmek için ona baktı ve Sean dinlemiyormuş gibi yaptı. Amy'nin hayatında neler olup bittiğini anlatmasından memnundu. Sean onun annesi ve Lewis hakkında kendisiyle konuşamadığını düşünüyordu çünkü babasının canını yakacağını biliyor, annesine de ihanet etmek istemiyordu. Sırdaş gibi davrandığı ve tarafsız göründüğü için Fen'e minnettardı. Amy'nin Fen'e, "Eve döndüğümde annem bana özel bir hediye vereceğini söyledi, Lewis'in gelişini kutlamak için," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" dedi Fen. "Sence ne hediye almıştır?"

Amy omuz silkti. "Umurumda değil ki. Bugün babamın bana aldığı peri kıyafetleri kadar güzel olamaz."

Amy saat dokuzda yıkanıp yatağın kuru tarafına uzanmış, çoktan uykuya dalmıştı. Kıpkırmızı dudakları aralanmış, ipeksi saçları yanaklarına düşmüştü ve gözleri, bir sürü incecik damarı olan kapalı gözkapaklarının altında ileri geri hareket ediyordu. Sean onun ne kadar küçük olduğunu unutmuştu. Kafasını avucunun içiyle rahatça kavrayabilirdi. Kızına dair detayları neredeyse unutmuştu.

BELONGS TO KAFELS TEAM

Pencerenin dışında kararmaya yüz tutan hava gittikçe soğuyup uzaklardaki Bath'ın ışıkları titreşirken Sean yatağın kenarına oturmuş, uyuyan kızını izliyordu. Ve Belle'i, eskiden Sean'la paylaştığı örtülerin arasında bu gece Öteki'ne sarılıp uyuyacak olan karısını düşünüyordu. Sean yatak odalarındaki perde kumaşının limon çiçeği ve yaprak desenlerini hatırladı. Amy için açık bıraktıkları merdiven boşluğundaki lambadan açık renkli halının üstüne yansıyan sarı ışığı, içi dolgulu yatak başının ipeksi dokunuşunu ve Belle'in kapının arkasında asılı duran kayısı rengi sabahlığını hatırladı. Ve yalnızlık duygusu içinde kocaman bir boşluk yarattı. Yatakla duvar arasındaki boşluğa kayıp müziğin içinde kaybolmaya çalıştı ama artık bu da işe yaramıyordu. Tek düşündüğü kaybettikleriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

on bir

Fen izinli olduğu pazartesi günü onun odasına gitti. Bir süre öylece durup etrafına bakındı. Sean'ın CD koleksiyonu pencerenin altındaki duvara dizilmişti ve ön duvarın yanındaki kutularda da devamı vardı. Gitarını giysi dolabına yaslamıştı. Çekmece dolabının üstünde küçük bir bozuk para yığını, bir deodorant, bir tarak, bir avuç dolusu makbuz ve bir de kask vardı. Reflektörlü bir yelek sandalyenin arkalığına asılmıştı. Fen yatağa oturup pencerenin dibindeki halının üstünde yüzüstü duran çerçeveli fotoğrafı aldı.

Fotoğrafta Sean kolunu bir kadının omzuna atmıştı. Güzel bir kadındı. Siyah saçları, badem gözleri, uzun bir burnu vardı ve kamera karşısında ancak gerçek bir güzelliğin sağlayabileceği bir özgüvenle poz vermişti. Fotoğrafta Sean'ın saçları şimdikinden biraz daha kısa, yüzü daha az yorgundu ve alnı da kadının alnına değiyordu. Uzun boylu bir kadın olmalıydı. Üzerinde şık, kısa kollu siyah bir elbise vardı. Pahalı görünümlü krem rengi çantasını dirseğinin altına sıkıştırmıştı. Çerçevenin alt köşesine iliştirilmiş küçük bir fotoğraf daha vardı. Amy'nin, gülücükler eşliğinde kollarını fotoğrafı çeken kişiye uzatıp onu kucağına almasını istediği, bir Akdeniz sahilinde çekilmiş bebeklik fotoğrafıydı bu.

Fen fotoğrafı halının üstüne bırakıp yatağın altına itti. Böylece odayı karıştırdığını Sean'a belli etmeden yerleri süpürebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarşafı sıyırıp yorgan ve yastık kılıflarıyla birlikte yere bıraktı. Yatağın üstünde bir leke vardı ve amonyak kokuyordu. Çocuk çişinin çiftlikleri hatırlatan o bildik kötü kokusuydu bu. Fen saçını geriye atıp şilteyi bir köşesinden kavradı ve onu ters çevirmek için kaldırdığında tırnağını kırıp kol kaslarını acıttı. Şilteyi yarısına kadar kaldırmıştı ki onunla baza arasına gizlenmiş küçük, mavi defteri gördü.

Fen, Sean'ın özel eşyalarını izinsiz karıştırmaması gerektiğini biliyordu ama yanlışlıkla da olsa çoktan karıştırmaya başladığı için devamını getirmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Fen kapağında fincan lekeleri olan defteri açıp içinde yazanları okudu. Üzeri karalanıp düzeltilmiş şiir dizeleriyle doluydu; hayır, hayır şiir değildi bunlar, şarkı sözleriydi. Hepsi de aşk şarkısıydı. Bazı sayfalarda şarkı sözlerine ilham veren kadının küçük resimleri vardı. Çizimlerin bazıları çok güzel, bazıları çirkindi. İkinci sayfadan son sayfaya kadar Sean başını ellerinin arasına alan çıplak bir adam resmi yapmış, sonra resimdeki müstehcen yerlerin üstünü karalamıştı.

Tomas da aşka dair resimli şiirler yazardı. O da hepsini saklardı. Birinin onları okuyup yanlış yorumlamasını engellemek için de çoğu zaman yok ederdi. Onları ya yakar ya da yırtıp parçalarını Merron'daki nehrin üstünde boylu boyunca uzanan köprüden aşağı atardı. Kâğıt parçaları yaprak gibi suya düşer, kendi yansımalarıyla birleşirdi ve akıntıyla birlikte sürüklenirdi. O kelimelerin yok oluşunda da bir güzellik, bir şiirsellik vardı.

Suyla ateş arasındaki çatışma onu büyülerdi. Bazen kâğıttan gemiler yapıp geceleri onları yüzdürür, tek kullanımlık çakmakların sarı alevleriyle gemilerin yelkenlerini ateşe verirdi.

Çakmağın paslı sürgüsü canını acıttığı için başparmağını emerek, "Su her zaman ateşi yener," derdi.

BELONGS TO KAFES TEAM

O ve Joe, Hiroşima'daki barış törenini izlemek için Japonya'ya gitmek istiyorlardı. Tomas, Fen'e barış anıtının yanında sürekli yanan bir alev olduğunu ve ancak son nükleer silah yok edildiğinde söndürüleceğini söylemişti. Bu sembolün güzelliği, altında yatan dehşeti maskelemek için tasarlanmıştı. İnsanlık nükleer silahlardan asla kurtulamayacağı için o alev gerçekten de sonsuzdu. Güneş iyice büyüyüp güneş sistemindeki bütün gezegenlerle ayları tekrar içine alacaktı, başa sarılmış çoklu doğum gibi bir şeydi bu.

Fen şimdi ters çeviremediği şiltenin üstüne oturmuş, Sean'ın yazdıklarını okuyordu. Okurken de orta parmağını alt dudağında gezdiriyordu. Bu sözler Sean'ın evliliğine bir ağıt olarak operaya dönüştürülebilirdi. Fen o nazik, eğlenceli, erotik ve yakarışlarla dolu sözleri keyifle okurken öfke dolu dizeleri umursamıyordu. O sözlerin tanımladığı duygunun Sean'ın yaşadıklarının bir parçası olduğunu, ifade edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Üstelik Sean'ın ifadesi yıkıcı değil, yaratıcıydı. Fen defterin ilk sayfasına geri dönüp en beğendiği sözleri yeniden okudu. Sayfalara dokunup, "Ah Sean," diye mırıldandı.

Sean, Fen'in kaybını tarif ediyordu sanki. Sean'ın Belle'e duyduğu özlem, ona dair hiç bilmediği ve aklından bile geçirmediği şeyler öğrenmesi, ona geri dönmesini istemesi Fen'in Tomas'a duyduğu özlemi tarif ediyordu. Aynı dehşet verici ihmalkârlık, aynı suçluluk duygusuydu bu. Şunu yapsam, şöyle desem belki böyle olmazdı diye düşünüp durmaktı.

Sean da tıpkı Fen gibi kaybolmuştu. Nerede olduğunu ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Tasarlanmış bir hayat ortadan kaldırılmış da onun yerine bambaşka bir senaryoyu yaşamak zorunda kalmışlar gibi ikisi de artık hiçbir şeyden emin olamayıp etraflarında olup bitene kayıtsız kalıyor, her yeni güne benzer biçimde temkinli adımlarla başlayıp kontrollü olmaya çalışıyordu. Ve Fen,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean'ın Belle'i unutmasını diliyordu, çünkü Sean'ın onunla mutlu olamayacağı belliydi. Onun yerine Sean'ın ileriye, daha mutlu bir geleceğe bakmasını diliyordu.

Fen onu seven insanların da yıllardır ona aynı şeyi söyleyip durduğunu o anda fark etti.

Defteri birkaç defa okuduktan sonra şilteyi tekrar yatağın üstüne yerleştirdi. Artık şilteyi ters çeviremezdi, yoksa Sean onun defteri gördüğünü anlardı. Sean'ın CD çalarının düğmesine basıp dün gece ne dinlemişse onu dinlemeye başladı. Bir adamın tatlı sesi hoparlörlerden yükseldi. Artık onun olmayan bir kadına sesleniyordu. Fen, Sean'ın yatak örtülerini toplayıp yatağa uzandı ve başını onun yastığına yaslayıp geçen hafta boyunca Sean'ın üstünde uyuduğu çarşafı yüzüne örttü. Kollarını çarşafa dolayıp yanağına bastırdı ve Sean'ın teninin ağır erkeksi kokusunu içine çekti; uyuyan Sean'ın kokusuydu bu.

Fen, Connor'ın servis aracının korna sesini duyup okuldan gelen oğlunu karşılamak için alt kata koşana kadar orada kalıp Sean'ın örtülerine sarındı, onun müziğini dinledi.

Fen akşamın ilk kısmını yemek odasında, pencerenin yanındaki masada dikiş dikerek geçirdi. Oda sıcak ve rahattı, perdeler çekilmişti, Connor uyuyordu ve Fen'in halinden memnun olması gerekiyordu. Yaptığı işten zevk alıyordu; yıl boyunca toplayıp poşetlerde sakladığı kumaş parçalarından Lina ve Lucy için Noel hediyesi olarak yastık kılıfı dikiyordu. Kılıflar çok güzel oluyordu ve Fen arkadaşıyla ablasının çok şaşırıp memnun olacağını biliyordu, ama şu an Sean'dan başkasını düşünemiyordu.

Sean oturma odasında televizyon izliyordu ve Fen onun orada olduğunun ve aralarındaki duvarın kesinlikle farkındaydı. Tek yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması gereken yalnızca bir iki metre ötedeki diğer odaya geçmekti, ama kadın-erkek ilişkileri konusunda pek bir şey bilmediği gibi uzun zamandır böyle bir tecrübesi de olmamıştı. Yapacağı beceriksiz bir hamle sessiz ilişkilerini tümüyle yıkabilirdi. Ayrıca küçük düşmekten de korkuyordu. Sean'ı utandırıp kendi yoksunluğunu belli etmektense bileklerini kesmeyi tercih ederdi. Yine de Sean'ı duş alırken izlediğinde hissettiği bağ şimdi daha şiddetliydi, çünkü şimdi Fen ikisinin de sevdiği birini kaybettiğini biliyordu. İkisi de bir yere sığınmıştı. Birbirlerine yardım etmelilerdi. Ama çıldırmış, çaresiz görünmeden ya da başkalarının mutsuzluğunu deşip üzüntülerin gizlendiği koruyucu maskeyi soymaktan ve parmaklarını o maskenin altındaki yaraya basmaktan hoşlanan tipler gibi görünmeden böylesine hassas bir konuya girmeleri mümkün değildi.

Son minder kılıfının fermuarını da taktıktan sonra makineyi durdurup mutfağa geçti ve ortalığı toparlayıp bulaşıkları makineye dizdi. Saat henüz on bile değildi ve zaman geçirmek için yapabileceği başka ev işi de kalmamıştı. Şişe var mı diye bakmak için buzdolabını kontrol etti, sonra da oturma odasının kapısını tıklatıp içeri girdi. Televizyon hâlâ açıktı. Dost canlısı görünen mavi-gri yüzler bir köşede yarışıyordu ama televizyonun sesi kısılmıştı. Sean sandalyede oturmuş, gitarında sessizce bazı akorlar çalıyordu. Gözlerini kaldırdı ve Fen'i görünce eliyle onu selamladı.

Fen gergin bir ifadeyle, "Merhaba," derken sesi tiz ve tuhaf çıkmıştı.

"Merhaba," dedi Sean. "Çok mu gürültü yapıyorum?"

"Hayır, hayır, yapmıyorsun. Çok hoş... Sean," dedi Fen ve isminin dudaklarından dökülmesi hoşuna gitti. "Bu sabah çarşafları değiştirmek için odana girdiğimde CD çaları gördüm ve açtım. Umarım sakıncası yoktur."

"Beck," dedi Sean. "Albümün adı da *Sea Change*. Önceki gece onu dinliyordum."

"Çok güzelmiş," dedi Fen. "Ve hüzünlü."

"İstersen sana kopyalarım."

"Teşekkürler."

Sean gözlerini tekrar gitarına indirdi. Onu adeta kucaklamıştı. Fen bir an için o enstrümanı bile kıskandı. Sean'ın saçları gözlerini örtmüştü. Fen onun kafasını, tepe noktasını görebiliyordu. Kollarının gitarın alt kısmını nasıl sardığını, dirseğine kadar katladığı gömlek kolunu, kolundaki siyah kılları, bileğinin inceliğini ve parmaklarının nasıl yayıldığını görebiliyordu... Zihnine ve kan dolaşımına bir anda saldıran o heyecan verici anıdan kurtulmalıydı.

"Ağabeyim de Beck'i severdi," dedi Fen.

Sean başını kaldırıp ona baktı, ama çalmaya devam ediyordu.

"Eminim Tom onları canlı da izlemiştir. Bütün CD'leri onda vardı."

"Ağabeyin müzikle ilgiliydi o halde."

Fen başını salladı. "Evet."

Sean nazikçe gülümsedi ama konuşmak istemiyor gibiydi. Yalnız kalıp gitarını çalmak istiyordu.

Buna rağmen Fen ısrarla, "Şey," diye söze başladı yine garip çıkan sesiyle. "Ben bir kadeh şarap içecektim. Sen de ister misin?"

Sean başını iki yana salladı. "Hayır, içmesem daha iyi, ama yine de teşekkürler," dedi.

"Tamam," dedi Fen. Orada gerekenden bir süre daha uzun kaldı ama Sean kendini gitarına verdiği için Fen başka söyleyecek bir şey bulamadı. "İyi geceler o zaman," dedi.

"İyi geceler."

Sonra Fen kitabıyla birlikte yatmaya çıktı.

on iki

Sean, Noel haftasını annesi ve babasıyla birlikte geçirdi.

Onun eski yatak odası, internetten retro kıyafetler satan annesinin kumanda merkezine dönüşmüştü. Oda, hafif kötü kokan eski süet kabanlar, perde rayına ve kapılara asılmış askılardan sarkan kahverengi, turuncu ve mor renkli, etek boyu mini, orta ve uzun elbiseler, topuklu ayakkabılar, İspanyol paça pantolonlar, çiçekli gömlekler ve onlarla uyumlu kravatlarla doluydu. Katlanmış kıyafetlerin ambalajlanması için çeşitli malzemeler ve bir ütü tahtası vardı. Sean'ın okul döneminde ev ödevlerini yaptığı pencerenin yanındaki masada kablosuz bir modemle küçük bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Bilgisayar hiç kapatılmıyordu ve farklı zaman dilimindeki ülkelerden geceleri sipariş geldikçe sinir bozucu bir sinyal veriyordu. Sean tek kişilik eski yatağına uzanabilmek için yeni yıkanmış bir yığın ikinci el kıyafeti kaldırmak zorunda kalıyordu. En kötüsü de Bold 2'si 1 arada deterjanının kokusuydu.

Rosie, Noel arifesinde bilgisayarına ulaşmak için Sean'ın sırt çantasının üstünden geçerken özür dilemeye bile gerek duymadan, "Yılın bu zamanı işler hep çok yoğundur," dedi. Yanakları, matruşkalarınki gibi kızarmıştı. Limonatalı Southern Comfort dışında ağzına alkol koymadığı halde yanaklarının tatlı şaraptan kızardığını söylüyordu. Öyle diyordu, çünkü Noel'i onlarla birlikte geçirmek

BELONGS TO KAFELS TEAM

üzere gelen kayınvalidesi Vera gelenekleri sıkı bir biçimde takip ederdi. Sean, Vera'nın Rosie'ye yüklendiğini biliyordu; bakışlarından bile onu onaylamadığı belliydi.

Sean'ın annesi ve babası anormal derecede neşeliydi ve düşüncelere dalmasını önlemek için Sean'ı sürekli bir şeylerle meşgul ediyorlardı. Ama Sean onların ne yapmaya çalıştığının farkındaydı ve hiçbir şey, alkol bile acısını dindirmeye yetmiyordu. Evini, Amy'yi çok özlüyordu ama Belle'e çok kızmakla birlikte en çok da onu özlüyordu.

Babası Noel yüzünden Sean'ın kendini bu kadar kötü hissettiğini söylüyordu. Noel, en güzel zamanların geçirildiği yılın en boktan dönemiydi aslında ve hiçbir şey "eğlenmene bak" sözü kadar can sıkıcı olamazdı. Aslında Noel'in onu çok da etkilememesi gerekirdi çünkü Belle, bu dönemi hiç abartmaz, tüketim çılgınlığına kapılmayı reddederdi. Evi süslerken de aşırıya kaçmazdı; mumlarla yeşil yapraklı birkaç süs koyardı. Işıltılı, gösterişli süslemeler, müzik kutuları olmazdı. Afrika'da HIV virüsünün olduğu bölgelere ilaç yollayan yardım kuruluşlarına ya da Uluslararası Af Örgütü'ne bağış yaparlardı ve evleri dinî kutlamalardan da nasibini almazdı. Ne ilahiler okunur ne tebrik kartları yollanır ne de semboller olurdu. Amy iki yaşına geldiğinde Belle bu kuralları biraz esnetti çünkü Amy'nin hediyeleri gördüğünde yaşayacağı heyecanı paylaşmak istiyordu. Arkadaş grubundan dışlanmış gibi hissetmesini önlemek için de Sean'la birlikte Amy'ye Noel Baba efsanesini anlatmaya karar vermişlerdi. Buna rağmen Noel yemeğinde genellikle körili tavuk ya da risotto yer, sonrasında üçü birlikte geç saatlere kadar oturup videolar izler, büyükler şarap içerken Amy de geceliğiyle ikisinin arasına sıkışırdı.

Sean, geçen Noel'de Belle'in Öteki'yle görüştüğünü şimdi anlıyordu. Noel'i onunla geçirmek istemiş olmalıydı. Sean o gece Belle'in dışarı çıktığını ve geç bir saatte döndüğünü hatırlıyordu.

BELONGS TO KAFELTEAM

Eğitim grubunun bir şeyler içmek için buluşacağını söylemişti. İlk dönem iki hafta önce bittiği için Sean o zamanlar bunu biraz garipsemişti. Belle'in, evden çıkmadan önce holdeki boy aynasında kendine bakarken bileklerine parfüm sıkmasını izlemişti. Fönlü saçları ışıl ışıldı ve kaşlarına da kavisli bir şekil verilmişti; tırnakları açık pembe ojeyle kusursuzca boyanmıştı. Çok güzeldi, o kadar güzeldi ki Sean'ın nefesi kesilmişti. Böylesine güzel bir kadınla evli olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hissetmişti yine. Belle, Sean'ın bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı ki ona dönüp gülümsemiş, kulak memesinin kıvrımındaki küpesi de lambadan yayılan ışığı yansıtmıştı.

"Tanrı aşkına tıraş ol Sean. Kovboy gibi görünüyorsun," demişti.

Sean da kolunu onun beline sarıp, "Kovboylardan hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldamış, Belle geri çekilmişti.

"Yapma, elbisemi kırıştıracaksın," demişti ondan kurtulmaya çalışırken.

Sean o elbiseyi daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Krem rengi, sade, ipek bir elbiseydi. Akşamı öğrenci grubuyla kalabalık bir barda oturarak geçirecek birinin tercih edeceği türden bir elbise değildi. Tabii ki Belle'in grupla ilgili yalan söylediği *şimdi* ortaya çıkıyordu. O ve Öteki, geceyi daha samimi bir ortamda baş başa geçirmeyi planlamışlardı belli ki. Onun evine mi gitmişlerdi? Arabasında mı oturmuşlardı? Yoksa bir restorana ya da otele mi gitmişlerdi? Birbirlerinden zorunlu olarak uzak kalacakları günleri telafi etmek istemişlerdi belli ki. O zaman dilimi henüz yaşanmadan bile birbirlerinden ayrı geçirecekleri günlerin acısını hissetmiş, Sean on gün evde olacağından ara vermek zorunda kalacakları ilişkilerine kaldıkları yerden devam etmek için tatilin bir an önce bitmesini iple çekmişlerdi. Belle bunun Sean'la geçirdiği son Noel olmasını mı dilemişti? Yoksa o günlerde henüz kesin kararını ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memiş miydi? Sean'ın kalbi artık eski heyecanıyla atmıyordu. Bu tür anları hatırlamamayı çok isterdi.

Yılbaşı gecelerinde de hep parti düzenlerlerdi. Belle, yeni yılı kutlamayı seviyordu; yeni yılın ona şans, karma ya da inandığı her neyse onu getireceğini düşünürdü. Sean şimdi Belle'in, Öteki'yle birlikteyken de yeni yıl parti geleneğini devam ettirip ettirmeyeceğini merak ediyordu. Eski arkadaşları davet edildikleri takdirde o partiye katılırlar mıydı, yoksa Sean'a ihanet etmemek adına bir bahane bulup gitmezler miydi?

Sean arkadaşlarını da özlüyordu.

Sean'ın anne ve babasının Reading'in dış mahallelerindeki 1960'lardan kalma müstakil evi, o ve Belle'in evlerinin Noel'deki halinden çok farklıydı. Bu ev en ücra köşesine kadar süslenirdi. Annesi çocuklarını ya da torunlarını hatırlatan hiçbir şeyi atmaya kıyamadığı için Sean ve Lola'nın çocukken yaptığı kâğıttan şeritler renkleri solup griye dönmüş olsa da ortaya çıkarılıp onarılır, Boo ve Amy'nin eserleri de koleksiyona eklenirdi. Her zaman biraz eğimli, odaya göre her zaman biraz büyük kalan ve her zaman gerçek olan Noel ağacı da (çünkü iğne yapraklarına rağmen gerçek olan her zaman daha güzel kokardı) ev yapımı süslemelerle donatılırdı; tuvalet kâğıdı rulosundan yapılmış meleklerin, tuvalet kâğıdından yapılmış kanatlarının rengi her yıl biraz daha solmuş olurdu, yoğurt kaplarının içine yapıştırılan süt şişesi kapakları ışıl ışıl parlardı. Lola'nın on bir yaşındayken çöpe atılmayacak kadar güzel olduğunu söyleyerek büyük boy Quality Street çikolata kutusunun folyo ve selefon ambalajından yaptığı sallantılı süslemeler bile hâlâ sergileniyordu. Sean, Amy'nin okuldan alışveriş poşetlerinin içinde eve getirdiği tutkalla yapıştırılmış kâğıttan şaheserlerini Belle'in atmadığını ümit ediyordu. Sean, Amy'nin, Noel'in ertesi günündeki eğlence için süslemeler hazırlamasına yardım edeceğine söz vermişti. Bu yıl

Scottların evinde Noel'in 26 Aralık'ta kutlanmasına karar verilmişti. Sean bundan hem memnun olmuş hem de utanmıştı.

Şimdi annesi onun hediyesini paketleyebilmek için Sean'ı odadan dışarı çıkarmıştı.

"Paket yapmana gerek yok anne," dedi Sean. "Ben koca adamım. Noel Baba'ya da inanmıyorum."

Şefkatle gözleri dolan annesi, "Ah, öyle deme. Benim için rol yapamaz mısın?" dedi ve oğluna sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Sean gülümseyerek yanağını sildi.

"Git ve bir içki daha al," dedi Rosie. "Neşelen biraz. Kendini kutlama havasına sok. Biricik oğlumun mutlu olmasını istiyorum."

Alt katta Büyükanne Vera oturma odasında televizyon izliyordu. Sean'ın babası Darragh da mutfakta önlük ve eldivenlerle lavabonun başında durmuş, ertesi günkü yemek için sebzeleri hazırlıyordu. Mutfak camı buharlanmış, haşlanmış elma kokusu her yanı sarmıştı. Darragh gözlüklerini düzeltip buzdolabını işaret etti.

"Gel birer bira içelim," dedi. "Lola yolda. Onunla da bir şişe açarsın."

O anda arka kapı açıldı ve Lola şalına dolanmış halde içeri girdi; ondan on beş santim uzun olan Boo da omuzlarını düşürüp başı eğik halde hemen arkasından geldi. Üzerinde iç çamaşırının beş santimini açıkta bırakan düşük bel bir kot pantolon ve yeşil, kapüşonlu bir eşofman üstü vardı. Boynundaki sivilceleri kapatmak için kapüşonu yukarı çekmişti. Genç delikanlı karısı tarafından terk edilmiş dayısını görünce utançtan kızarıp gözlerini yere indirdi.

"Merhaba tatlım, nasılsın?" dedi Lola, Sean'a sarılarak. Lola'nın yanakları buz gibiydi ve nane kokuyordu. Sean gırtlağında bir karıncalanma hissetti. Ablasına sarılıp bebek gibi ağlamak istiyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

"İyiyim," dedi, "harika."

Lola babasının yanağına bir öpücük kondurup şalıyla paltosunu çıkardı ve bir sandalye çekti. Şarap içmek için bir bardağa uzandı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. Darragh iç geçirdiyse de hiçbir şey söylemedi. Sean gülmemek için kendini zor tuttu. Lola suç işlese bile paçayı kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

"Boo, sanırım büyük büyükannen televizyon izliyor. Gidip biraz onunla ilgilenmeye ne dersin?" dedi Lola.

Boo'nun suratı asıldı. "Onunla ne konuşabilirim ki?"

"Ne konuştuğunun bir önemi yok. Her zaman yaptığın gibi bir şeyler gevele işte."

"Aman anne..."

"Bırak kalsın," dedi Sean ama Lola ona aldırmadı.

Sandalyesine yaslanıp oğlunun koluna dokundu. "Hadi Boo. On dakika sonra gelip seni kurtaracağıma söz veriyorum."

"Lola..."

"Ona bir bira ver Sean. İçersin, değil mi Boo?"

Boo homurdandı. Sean da yeğenine bir kutu Carling uzattı.

"Şerefe," dedi Boo. Boo odadan çıkarken Lola şefkatle oğlunun arkasından baktı.

"Şükürler olsun," dedi ve kapı oğlunun arkasından kapanır kapanmaz Lola masaya eğilip içtenlikle Sean'a baktı. "Evet, neler oluyor bakalım? Sen mi Belle'i terk ettin, yoksa o mu seni kovdu?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı. İkisi de değil," dedi Sean ve masanın ortasındaki meyve kâsesinden bir mandalina alıp başparmağını mis kokulu kabuğuna geçirerek soymaya başladı.

"Neden yalnız geldin peki?"

"Ayrılmak üzereyiz," dedi Sean kabukları soyarken. "Geçici bir durum. Belle biraz mola vermek istedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek başka biriyle ilişkisi var."

"Hayır, evet, yani bir bakıma öyle. Lanet olsun Lo, nereden bildin?"

"Kadınlar başka adamlarla düzüşürken hep mola vermek istediklerini söylerler."

Babaları yarısı soyulmuş bir havucu kızına doğru sallayıp, "Kabalaşmanın lüzumu yok Lola!" derken havucun üstündeki su damlaları da önlüğüne sıçradı.

"Affedersin baba. Adam kimmiş peki? Yani... görüştüğü adam."

Sean tombul bir mandalina dilimini ağzına götürdü ve ısırarak suyunu emdi. Soğuk, tatlı ve çok lezzetliydi.

"Eğitmeniyle."

"Ne eğitimi veriyor?"

"Yaratıcı yazarlık. Belle o dersi alıyordu, hatırladın mı? Adam yazar. Oldukça da ünlü. Televizyona filan da çıktı."

"Kendini beğenmiş şerefsizin tekine benziyor."

"Lola!"

"Baba, ben artık yetişkin bir kadınım!"

"Yine de benim kızımsın."

Lola nefesini dışarı verip gözlerini devirdi. "Affedersin. Sean, bu adam Belle'den büyük mü?"

Sean başını salladı.

"Merak etme o halde, uzun sürmez."

Lola'nın da kendisi gibi düşündüğünü görünce inanılmaz derecede rahatlayan Sean, "Ben de öyle düşünüyorum," diye fikrini belirtti. Lola aşk meşk meselelerinde genellikle haklı çıkardı.

"Seni çok kötü etkiledi mi?" diye sordu Lola.

"Hayır, idare ediyorum."

"Evet, ama seni çok kötü etkiledi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean başını sallayıp yutkundu. Alt dudağının çocukluğundaki gibi titremesini engellemeliydi. Beş yaşına dönmüştü sanki. İyi bir çocuk olup oyunu kurallarıyla oynasa bile yapmadığı bir şey yüzünden ceza alabileceğini, bunu değiştirmek için elinden bir şey gelmediğini, hayatın adil olmadığını ilk fark ettiği zamanı hatırladı.

"Küçük bir ilişki yaşamalısın," dedi Lola, "derin bir şey değil. Hoş bir kadınla tatlı bir kaçamak gibi. Belle'i düşünmekten biraz uzaklaşırsın. Onun da seni geri kazanmaya çalışmasını sağlarsın."

"Lola, bence hangi düzeyde olursa olsun böyle bir şey yaşaması şu an için doğru olmaz." Darragh eldivenleriyle önlüğünü çıkardı.

Lola elindeki bardağa bakarken gülümsüyordu.

"Bir kadının erkeğini farklı bir gözle görmesini istiyorsan aşk rekabetini devreye sokacaksın," dedi.

"Lola..."

"Tamam baba," dedi Sean. "Bu kadar aşk bana yeter, şimdilik."

"Aman Tanrım," diye sırıttı Lola. "Bu bir şarkı sözü. Yine şarkı yazmaya başladın, değil mi?"

Sean başını salladı. Ablası ona bakarken sırıttı.

"Tamam, bu iyiye işaret sanırım," dedi Lola. "İyileşme sürecine girdiğini gösterir."

"Lo, o lanet olası, sözde psikolojik kişisel gelişim kitaplarını okumaktan vazgeç artık," dedi Sean. Lola karşılık olarak onu omzundan dürttü. Sean da ona karşılık verirken Noel'i daha kolay atlatabileceğini düşünmeye başladı.

on üç

Noel günü çok güzel, buz beyazı, gök mavisi bir gündü. Şehrin üstünden Crofters Yolu'nun aşağısına kadar tüm şehri saran muhteşem bir buz ve sis tabakasıyla başlayan bu günde, göldeki ağaçları andıran çan kulelerinin tepesinden başka hiçbir şey görünmüyordu. İlerleyen saatlerde muhteşem bir gün batımı yaklaşırken güneş ışınlarının ulaşamadığı çimlerin üstündeki buzlar erimeden kalmış, puslu hava her yanı sarmaya devam etmişti.

Fen'in en yalnız olduğu gündü bugün.

Ablasına tatili Connor'la birlikte arkadaşlarının yanında geçireceklerini söylemişti. Lucy'nin aramasını ve sesinden yalnızlığını sezmesini istemiyordu; istediği son şey ablasının Noel'ini mahvetmekti. Üstelik yalan da söylememişti, gerçekten davet edilmişlerdi ama kimsenin gününü mahvetmek istemediği ve o günü Connor'la baş başa geçirmesinin daha iyi olacağına kendini ikna ettiği için makul bir bahaneyle hepsini geri çevirmişti.

Fen o günü istediği şekilde geçirme özgürlüğüne sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu kendine milyonlarca kez söyleyip durdu. Okulda Noel'le ilgili sayısız aktiviteye katılan Connor da evde sakin bir gün geçirmekten gayet memnundu. Fen'in ilgisinin bölünmemesi hoşuna gitmiş, yatağının dibindeki çorap, Ren geyiğinin geldiğinin kanıtı olan havuç parçası ve oturma odasındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük yapay ağacın dibindeki küçük hediye yığını onu heyecanlandırmıştı. Fen gerçek bir ağacın abartılı olacağını düşünüyordu. Ona kendi çocukluğunu hatırlatmasından korkup gerçek bir ağaç olmadan da Noel'i kutlayabileceklerine karar vermişti.

Öğle yemeğinden sonra Fen yeni, ikinci el bisikletiyle Connor'ı biraz hava alması için dışarı çıkardı. Bisikletin iyi bir sabitleyicisi vardı. Fen, Connor'ın Noel Baba şapkasını çıkarıp onun yerine kaskını, dizliğiyle dirsekliğini taktı ve Connor bisikletinin yanında Edward dönemi avcıları gibi gururla sırıtarak poz verirken cep telefonunun kamerasıyla onun fotoğrafını çekti. Sokak boyunca koruyucu kasklarını takmış diğer çocuklar da paten kayıyor, scooter ve bisiklet sürüyor ya da uzaktan kumandalı arabalarıyla oynuyorlardı. Fen komşularına ve ailelerine gülümseyip onları, "Merhaba, mutlu Noeller," diye selamladı ve sohbet etmeye niyetlendiklerini fark ettiğinde içtenliğini bozmadan konuşmayı kısa kesti. Kimsenin ona acımasını istemiyordu. Onları gördüğüne sevindiğini ama gitmesi gerektiğini söylüyordu. Gitmesi gereken bir yer varmış gibi konuşuyordu.

Connor bisikleti korkusuzca kullanıyordu.

Connor pedalları ustalıkla çevirirken Fen ona, "Connor Weller, felç geçirdim diyerek beni kandırıyorsun, değil mi?" diye seslendi.

Connor omzunun üstünden ona bakıp güldü ve Fen o an yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissetti.

"Yokuştan aşağı inmek istiyorum," dedi Connor.

"Ah, hayır Connor. Yokuş çok dik."

"Of anne, lütfen. Düşmeyeceğim, söz veriyorum."

Ama düşebilirsin, diye geçirdi Fen içinden. Sonra çocuk olmanın anlamını, pedallar dönerken bacaklarını iki yana uzatmanın, rüzgârı gözlerinde hissedip kulakları kızarırken bisikletle yokuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağı inmenin verdiği hissi ve Connor'ın hayattan korkmaması için elinden geleni yapacağına dair kendi kendine verdiği sözü hatırlayarak, "Hadi git bakalım! Ama dikkatli ol ve her ihtimale karşı elini frende tut!" dedi.

Connor trafiksiz yolda yokuş aşağı serbestçe inip Fen de ona yetişme çabasıyla koşarken ikisi birden kahkahalarla gülüyordu. Bir süre sonra nefes nefese kalan Fen çok mutluydu ve şimdi oğlunu yokuş yukarı nasıl çıkaracağını düşünüyordu.

Bath'ın bu kısmında yaşayan insanların çoğu o güzel tatil gününde Solsbury Tepesi'ne gitmişti ama Connor bisiklete binmekten yorulduğunda Fen'le birlikte yollarda koşup geçitlerden bahçelere geçtiler, oradan da Lilyvale'in arka kapısına geldiler.

Sonra biraz çizgi film izlediler. Ardından birlikte banyoya girdiler. Fen sıcak suyu sürekli yenileyerek zamanı uzatmak için elinden geleni yaptı. Bu arada Connor'la konuşup ona hikâyeler de anlattı. Connor onun yanı başına uzanmış, ıslak başını annesinin göğsüne yaslamıştı ve nemli nefesi Fen'in boynuna gelip ona sıcaklığını veriyordu. Connor'ın vücudu çok sert ve katıydı. Fen'in parmaklarının altındaki kürek kemiklerinin alçalıp yükselmesi, Fen'in onun hayatta kalabilmesi için yaptığı her şeyin onaylanmasıydı. Pencere camı buğulanmıştı ve dışarıda hava kararmak üzereyken bir Noel'in daha sonuna geliyorlardı.

Fen dikkatlice küvetten çıkıp Connor'ı kaloriferin üstünde ısınan havluya sardı. Kendisi de bornozunu giydi ve oğlunu yatırmak üzere onu yatak odasına götürdü. Bu küçük alışkanlık Fen'in hoşuna gidiyor, oğlunun keyifli ve uykulu hali onu rahatlatıyordu. Oğlunu pudralayıp yumuşacık pijamalarını giymesine yardım ederken o çocuk kokusu damarlarından geçerek onu Valium kadar yatıştırıyordu. Connor pijamalarını tek başına rahatça giyebiliyordu ama Fen'in ona yardım etmesinden ikisi de keyif alıyordu.

Alt kata indiklerinde Fen oturma odasının perdesini çekti ve Connor'ı kucağına alıp oğlunun sırtını okşamaya başladı. Connor onun tek dayanağıydı. Fen oğlu sayesinde, babasınınkiler gibi gür kirpikleri olan, uykulu gözlerle ona bakan bu çocuk sayesinde dibe batmaktan kurtulmuştu.

Connor uykuya daldığında Fen oğlunun ağırlığı onu yorana kadar kımıldamadan öylece oturdu. Sonra onu küçük yatağına taşıdı. Gece lambasını açık bırakıp onu yatırdı. Connor uykusunda konuşup içgüdüsel olarak ayıcığına sarıldı ve yatağına iyice sokuldu.

Fen şimdi yalnız kalınca geçmişine ait hayaletler de geri gelmişti. Omzuna dokunup kulağına fısıldadılar. Sessizce ama ısrarla dikkatini onlara vermesini istediler.

Fen onları kovmaya çalıştı ama hayaletler peşini bırakmıyordu. O yüzden Fen, Connor'ın odasının pencere çıkıntısına oturup duvardaki gölgelere bakarak hayaletlerin zihnine dalmasına izin verdi. Bu gece ön plana çıkan ne Tomas'tı ne de Joe. Joe'nun annesi Emma Rees'di.

Fen her durumda arka planda yer alan o zayıf, yorgun kadını hatırladı. Kendini gizleme konusunda o kadar ustaydı ki Fen onu tanımlamakta güçlük çekiyordu. Tomas ile Fen'e her zaman iyi davranırdı. O sessiz sakin haliyle herkese karşı nazikti.

Genç yaşta dul kalmıştı ve Joe, Emma Rees'in tek çocuğuydu. Muhtemelen oğlu onun her şeyiydi. Onun yaşama sebebiydi. Connor Fen için neyse, Joe da onun için oydu. Joe'yla ilgilenmekten keyif alıyordu. Koridordan gelen sesini duyduğunda, ona seslenip eve geldiğini bildirdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Joe'nun Tomas'la birlikte çıktığı geceler kapı kilidinin sesini duyana kadar muhtemelen Emma Rees'in gözüne uyku girmiyordu. Oğlunun eve sağ salim döndüğünü görene kadar bekliyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

Fen iç geçirdi. Uyuyan oğluna bakıp nazikçe alnına dokununca Connor uykusunda hafifçe kıpırdanıp bir şeyler mırıldandı.

Fen, Emma Rees'i en son babasının cenazesinde, Joe kazada öldükten altı yedi ay sonra görmüştü. Bayan Rees, kilisenin arka sıralarına doğru oturmuştu. Sarsılmış, zayıflamış bir hali vardı. Eski halinin karanlık bir gölgesine dönüşmüştü ve olduğundan yaşlı görünüyordu. Tüllü bir şapka takmıştı ve tülün altındaki çenesinin şekli görünüyordu. Kucağındaki dantelli mendili büküp duran eldivenli elleri dışında hiç kımıldamadan orada öylece oturmuştu. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Törenden sonra Fen'in üvey annesi Deborah onunla konuştuğunda iki kadın birbirinin yansıması gibi görünüyordu. Bayan Rees, Deborah'nın soğuk ellerini kendi titreyen avuçlarına alarak onu rahatlatmaya çalışmıştı.

Emma Rees ile Deborah Weller arkadaşlardı. Bayan Rees, Deborah'yı çok seviyordu ve onun için her şeyi yapardı. Kazadan sonra bile Merron Koleji'nin müdürünün karısını memnun etmek için uğraşırdı. Ancak Deborah Bayan Rees'i her gördüğünde gülümsese de, eski kıyafetlerini okulun mutfak denetleyicisine vermeden önce mutlaka kuru temizlemeye gönderse de onun için bu arkadaşlığın bir sınırı vardı. Deborah Weller, Emma Rees'le ve onun "komik davranışlarıyla" ilgili konuşurken hep gözlerini devirirdi ama bunu asla diğer mutfak çalışanlarının önünde yapmazdı. Bayan Rees'i her gördüğünde eve davet etmesine rağmen Emma ne zaman biraz ilgi görme ihtiyacıyla gelse Deborah şikâyet ederdi. Nadiren de olsa Bayan Rees'i çaya davet etmekten onu kurtaracak bir bahane bulamadığındaysa kadının fazla oturduğundan yakınırdı. Sesini onun gibi çıkararak konuşmasını, aksanını, gergin bir şekilde sürekli özür dilemesini taklit ederdi. Deborah mecburen Bayan Rees'e iyi davranıyordu, özellikle de Joe'nun ölümünün doğurduğu sonuçlar yüzünden. Ama içten bir merhamet değildi onunki. Herkes

Deborah'nın hislerini biliyordu, patronunun karısına koşulsuz bağlı olan Bayan Rees dışında.

Fen, Bayan Rees'in bugün kiliseye gittiğinden emindi. Noel törenini kaçırmayacağı kesindi. Tatil boyunca dört gözle beklediği tek şey belki de buydu, yalnızlığının buzlarını kıran tek çatlaktı. Kilisenin arka sıralarında bir köşeye oturacak, korodaki çocuklar "Once in Royal David's City"yi söylerken mendiliyle gözünün kenarını silecekti. Sonra rahiple içtenlikle tokalaşıp cemaatin kibar sözlerini nezaketle karşılayacaktı. Ve Joe'nun buzdan sertleşmiş mezarını ziyaret edecekti. Saksıda çobanpüskülü, belki bir de hediye getirecekti. Gövdesi pullu küçük bir mumlukta bir mum yakacak, tek çocuğuyla sessizce sohbet edecekti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Fen. Acısı, alevler içinde yanan plastik gibi kendi içine bükülmesine sebep olmuştu.

Lambaları söndürüp kapıları kilitlemek için alt kata indi. Televizyonu açmak, duygusal, nostaljik programları izleyerek yalnızlığını hatırlamak istemiyordu. Ayak bilekleri şişmiş ablasını, zavallı babasını ve artık Avustralya'da yaşayan Deborah'yı düşünmek istemiyordu ve tabii düşüncelerinin Bayan Rees'e, Joe'ya ya da Tomas'a kaymasını da istemiyordu.

O yüzden hayaletleri kovdu. Zihnini başka, yeni bir adamla doldurdu. Sean'ı düşünmek ona yalnızca mutluluk veriyordu. Şimdi ne yaptığını, gün boyunca hiç aklına gelip gelmediğini merak etti. Büyük ihtimalle düşünmemişti. Onu kollayıp güvende olmasını sağlaması için Sean'a sabun taşından küçük bir Ganeşa heykeli almıştı. Fen hediyeyi ona verdiğinde Sean teşekkür etmiş, paketi açmadan çantasının cebine atmıştı. Fen onu oraya koyduğunu bile hatırlamayacağını düşünmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean'ın yokluğunda Lilyvale bomboştu. Çok fazla boşluk, çok az ses vardı. Her iki yandaki komşular da gittiği için etrafta kimsecikler yoktu ve sessizlik sağır edici boyuttaydı. Fen o sessizlikte buzdolabının uğultusunu, merkezî ısıtma sisteminin zamanlayıcısının tıkırtısını duyabiliyordu. Pencere ve kapıları kapattığından emin olmak için tekrar kontrol etti. Bütün perdeleri çekti. Kendini gerilmiş ve ürkek hissediyordu. Ortalık çok sessizdi. Davet edebileceği birinin olmasını çok isterdi ama tanıdığı kimse yalnız değildi.

Kendi hatasıydı. Kendi içine kapanmıştı. Arkadaş edinmemişti.

Sean birkaç güne kadar geri dönecekti ama şu anda o günler de sonsuzluk kadar uzun görünüyordu.

Fen tekrar üst kata çıkıp Connor'ın odasının kapısını açtı. Dikkatlice oğlunun yatağına uzanıp Noel günü ertesi güne dönene ve pencerenin ardındaki gökyüzü hafifçe aydınlanana kadar oğlunun nefes alıp verişini dinledi ve sonra yüzünü yastığa çevirip nihayet uykuya daldı.

on dört

Sean yağmurun altında, emniyet kemeri ve eldivenleriyle Lady Şapeli'nin çatısının en tepesinde durmuş, Viktoryen kubbenin fotoğrafını çekiyordu. Kubbe aşağıdaki hiçbir noktadan buradan göründüğü kadar büyük görünmüyordu.

İki gün önce çıkan fırtınada çatıdan kopan koca taş parçası şiddetle yere çakılmış, beton zemini oyup çatlatmıştı. Sean'ın bulunduğu noktadan kubbenin tehlikeli olduğu görünüyordu. Yapıyı bir arada tutan çelik çubukların arasından geçen su, çubukları çürütmüştü ve çubuklar şiştikçe iç kısımdaki kireç taşı bloklara baskı yapmaya başlamıştı; taş artık kendini bırakmıştı ve çatlaklarla doluydu. Sean kubbenin etrafını dolaşıp görünebilir çatlakları saydı ve çatının durumunu kontrol etti. Buzun kararttığı otlar olukları tıkamış, içi kuş tüyleri ve pisliğiyle dolmuştu; bu da büyük ihtimalle yan duvarın dibindeki martı yuvasından kaynaklanıyordu. Çerçevelerden bazıları da gevşemiş ya da kopmuştu. Birkaç yıldır buraya çıkılıp bakım yapılmadığı belliydi.

Sean gördüklerini cep telefonuna sesli olarak kaydetti ve şapel bekçisinin onu beklediği vince bindi. Açık renk gözleri, kır saçlarıyla bu adam ufak tefek, zayıf ve neşeliydi. Sean'a terrier cinsi küçük bir köpeği hatırlatmıştı. Vinç aşağı inerken adam başını iki

BELONGS TO KAFELTEAM

yana sallayıp, "Onlara kubbenin bakım gerektirdiğini söyledim. Binlerce kez söyledim hatta. Hasar ne durumda?" dedi.

"Tehlikeli. Her an yıkılabilir," dedi Sean.

"Onarılmaz durumda mı?"

"Hayır. Onarılabilir. Taşlardan bazılarının yenilenmesi gerekiyor. İyice incelemeden kesin bir şey söylemek zor."

"Pahalıya patlayacağı kesin."

"Öyle," dedi Sean. "Ama uzun vadeli düşününce en iyi çözüm bu. Ayrıca," vinç yere indiğinde güvenlik çıtasını kaldırıp, "şapelin önündeki alanı da çitle çevrelemek gerek. Geçici olarak kullanabileceğimiz bir bariyerin var mı?" diye devam etti.

Bekçi şapkasını çıkarıp başını kaşıyarak, "Bakarım," dedi.

"Bu bölümü bütünüyle kuşatıp yıkılma ihtimaline karşı birkaç yere uyarı tabelası koymak gerek. Bunu yapabilir misin?"

Bekçi başını salladı.

"Ben de şimdi ofise döneceğim," dedi Sean. "Şu adamı aramak için. Adı neydi?"

"Bay Lamprey."

"Evet. Onu arayıp fikrimi ve endişelerimi dile getireceğim. Hafta sonuna kadar ikinize önerilerimi de içeren bir rapor sunarım."

"Olur," dedi bekçi ama mutlu bir hali yoktu.

"Burayı bu halde bırakma riskini göze alamayız," dedi Sean çabucak. "Biri yaralanırsa kendini asla affedemezsin."

"İşin bu noktaya geleceğini onlara söylemiştim," dedi bekçi. "Onları uyarmadığımı iddia edemezler."

Sean eldivenlerini çıkardı ve adamla tokalaşmak için elini uzattı.

"Seni ararım," dedi.

Sean arabasına bindiğinde kaloriferi açmak için motoru çalıştırdı ve defterine birkaç not aldı. Aklındakileri hemen not etmek istiyordu çünkü son zamanlarda hafızası eskisi kadar iyi değildi. Önemli bilgileri unutuyordu; yapılması gereken işleri yapmayı unutuyordu. Hangi tür mermer kullanmak gerektiği türünden bir şey düşünürken zihni, bir delikten akan su gibi bir anda boşalabiliyordu ve düşüncelerini yeniden toparlayamayacağını da biliyordu. Düşünceleri zihninin karmaşık derinliklerinde kaybolacak, yerini Belle'le ilgili düşüncelere bırakacaktı.

Ayrılık baştaki kadar canını yakmıyordu artık. O şiddetli acı yerini daha donuk bir sızıya bırakmıştı. Yine de yalnızlık ve şaşkınlık hali onu hiç terk etmiyor, kendini sürekli hissettiriyordu. Böyle bir şeyin onun başına geldiğine inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Her zaman yakın ilişkilerde güvenin çok önemli olduğunu söyleyen Belle onu çok fena aldatmıştı.

Sean geçen yıldan bir günü hatırladı. Kış mevsimiydi; Cotswolds'daki bir barda Belle'in anne babasıyla birliktelerdi. Burası alçak tavanlı, meşe odunu kokan ve her tür eti yapmasına rağmen vejetaryen menüsü bulunmayan bir yerdi. Countryside Alliance[5] ilanları duvarlara yapıştırılmıştı ve bir pençesi havada olan içi doldurulmuş bir tilki de cam bir kapta şöminelerden birinin üstünden sarkıyordu. Tilki, Amy'yi adeta büyülemişti. Ölü hayvanı daha iyi görebilmek için beyaz taytı ve mavi elbisesiyle parmaklarının üstünde yükselirken harikalar diyarındaki Alice'e benziyordu.

Belle'in annesi Sean'ın elini şefkatle sıktı. Sean ve Belle yeni tanıştıklarında kadın Sean'ı pek sevmemiş, kızı için yeteri kadar iyi olduğuna inanmamıştı. Ama zamanla onu sevmişti. Çünkü Sean daha sonra Belle'e bağlılığını göstermiş, maaşını artırmış, onunla evlenip o güzel evi almıştı ve beraber ona güzel bir torun

5 Kırsal bölgelerdeki sorunlara çözüm getirip destek sağlayan bir İngiliz kuruluşu. (ç. n.)

BELONGS TO KAFES TEAM

vermişlerdi. Kadın şimdi her fırsatta Sean'a övgüler yağdırarak geçmişteki kibirli davranışlarını telafi etmeye çalışıyordu.

"Sean, Belle'e ne yaptığını bilmiyorum," dedi imalı bir sesle, "ama onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Etrafına ışık saçıyor."

Sean gülümseyip Belle'e baktı. Bir an onunla göz göze geldiyse de Belle bakışlarını hemen kaçırdı.

"Bunu nasıl başardığınızı merak ediyoruz," diye devam etti Amanda. Yüzünü Sean'a iyice yaklaştırmıştı. Dudaklarının etrafındaki ince çizgilerin içine sızan koyu pembe bir ruj sürmüştü. "Arkadaşlarımızın çocuklarının evlilikleri parçalanırken sizin evliliğiniz kaya gibi sarsılmaz."

"Anne, lütfen," dedi Belle. "Yeter artık." Sonra sandalyesini geri itip peçetesini masaya bıraktı ve çantasını da alarak Amy'ye seslendi. Amy de tilkiyi bırakıp aklında bir sürü soruyla annesinin yanına gitti. Sean tuvalete doğru giden karısıyla kızının ardından bakarken gülümsedi.

"Bunun bir sırrı yok," dedi Amanda'ya. "Belle mutluysa ben de mutluyum. O kadar."

Ben değildim, diye düşünüyordu Sean şimdi. *Onu mutlu eden ben değildim, Öteki'ydi.*

"İşte yine başladın," dedi kendi kendine. "Sürekli onu düşünüyorsun. Ne anlamı var ki? Buna bir son vermelisin."

Sean defteri kapatıp arabayı çalıştırdı. Müziği son ses açtı. Bu yöntem genellikle işe yarıyordu.

Sean şirkete servis kapısı olarak bilinen arka yangın çıkışı kapısından girdi. Sayıları giderek azalan sigara tiryakileri, sigara molası verip dedikodu yapmak için her tür hava koşulunda burada toplanırdı. Sean bu kapıyı kullanıyordu çünkü güvenlik sistemleriyle donatılmış büyük ön kapıdan girmek istemiyordu. Bunun sebebi kısmen

kameralar ve şifreler olsa da asıl sebep giriş kartını kaybetmesi ve bu yüzden içeri girmenin zaman kaybettiren bir işe dönüşmüş olmasıydı. Arka kapı onu servis koridorundan Lina'nın bulunduğu resepsiyona çıkarıyordu.

Sean şirkete katıldığında resepsiyon bölümü bir inşaat firmasına uygun, ciddi görünümlü bir yerdi. Araç muayenesi yaptırırken oturup beklenen yerler gibiydi; erkeksi, pis, biraz da dağınık. Şimdi ise konforlu bir görünüm sunmak üzere düzenlenmiş siyah suni deri koltuklar, su soğutucusu, bir kahve makinesi ve cam sehpanın üstünde kuşe kâğıda basılmış dergiler vardı. Sean'ın isimlerini bilmediği çeşitlilikteki çiçekler yarısına kadar cam boncuk ve jelle dolu büyük kare şekilli vazolardan sarkıyordu; son yapılan işlerin çerçevelenmiş baskıları da beyaz duvarlara hâkimdi. Bunlar sanatsal biçimde çekilip güzelce aydınlatılmış baskılardı. Düzgün giyimli, pembe rujlu, göz alıcı Lina, cam masasının başından Sean'a gülümsedi. Sean da onu selamladı.

"Nasılsınız Bay Scott?" diye sordu Lina.

"Eh, yakınacak bir şeyim yok."

Lina kalemini dişlerine tıkırdatırken, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Sürekli yakınan birini kimse sevmez."

Sean sırıtıp içecek makinesine bozuk para attı.

"İki şekerli Cappuccino mu?"

"Lütfen," dedi Lina.

Sean kahveyi Lina'ya verip masanın yanındaki koltuklardan birine çöktü. Lina şeker ambalajının kenarını ısırıp granülleri köpüklü kahvesine döktü.

"Ben dışarıdayken ilginç bir şey oldu mu?"

"Hımm..." Lina kahvesini karıştırıp tavana baktı. "Hayır."

"Mesaj var mı?"

"Yok ama eşin aradı," dedi Lina.

"Bir şey mi olmuş? Söyledi mi?"

"Sesi iyi geliyordu. Acil olup olmadığını belirtmedi."

Ama Belle onu asla iş yerinden aramazdı.

"Ben onu ararım," dedi Sean.

"Aramana gerek yok. Sonra tekrar arayacağını söyledi."

"Yine de..."

"Sean, boş ver. Bırak beklesin."

"Önemli bir şey olabilir."

Lina başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. Sean ayağa kalkıp cep telefonundan Belle'in numarasının, yani evlerinin numarasının bulunduğu hızlı arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına tutup resepsiyon bölümünden uzaklaşarak tekrar dışarı çıktı. Belle'in yanıt vermesi biraz zaman aldı.

"Merhaba," dedi Sean. "Benim, her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda."

"Amy iyi mi?"

"Amy iyi. Her şey yolunda."

"Peki acil olan nedir?"

"Acil bir şey yok. Lina'ya beni geri aramanı istediğimi söylemedim."

"Evet, söylememişsin," dedi Sean. "Ben düşündüm ki..."

"Düşünme. Endişe edilecek bir durum yok."

Bir duraksama oldu. "Her neyse," dedi Sean, "artık aradığıma göre ne söyleyeceksen söyleyebilirsin."

"Tamam..."

Sean, Belle'in zorlu bir işe girişecekmiş gibi derin bir nefes aldığını duyunca kendini hoşlanmayacağı bir şey duymaya hazırladı.

"Önümüzdeki haftadan sonra bir haftalığına Amy'ye bakabilir misin diye sormak istedim, istedik."

BELONGS TO KAFEIN TEAM

Sean tüylerinin ürperdiğini hissederken, "Elbette," dedi. *Amy'ye bakmak*... çocuk bakıcısıydı sanki. "O benim kızım; ona 'bakıp bakamayacağımı' sormana gerek yok. Her şekilde ilgilenirim."

"Zaman ayırabilecek misin?"

"Ayıramazsam dışarı çıkmadan önce onu ilaçla uyutur dolaba saklarım."

Belle bitkin bir şekilde nefesini dışarı verip, "Sean, eskiden hiç bu kadar çocuklaşmazdın," dedi.

"Sen de hiç bu kadar büyüklük taslamazdın."

Sessizlik oldu.

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu Sean. "Tatile mi gidiyorsunuz?"

"Kefalonya'daki bir yazar evine gidiyoruz. Lewis'in orada ders vermesini istediler. İyi olabilir. Bu sayede daha fazla iş alabileceğini düşünüyor."

"Ne kadar çok Avrupa seyahatine çıkarsanız o kadar çok güneşlenip dinlenirsiniz. Zor bir hayat olsa gerek," dedi Sean.

"Buna ayak uydurabilir miyim, bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey yapmadım."

"Eminim altından kalkarsın."

"Demek istediğim..."

"Yunanistan'ı seversin," diye hatırlattı Sean ona. "Romantik bir yer. Amy'ye hamile kaldığın yıl orada tatil yapmayı bu yüzden tercih etmiştin, unuttun mu?"

"Sean..."

"Affedersin. Duyarsız davrandım."

İkisi de kendi adına bir durum değerlendirmesi yaparken yine sessizlik oldu.

Nezaketi elden bırakmamaya karar verdiği anlaşılan Belle, "Sorun değil," dedi, "şey, sana tam tarihleri yazarım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean başını kaşıdı. Hat kesilmemişti ama iki tarafta da sessizlik vardı. Sean, Belle'in aklından başka bir şey daha geçtiğini, ona söylemek istediği, açığa vurup rahatlamak istediği bir şey daha olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu onu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir şey..."

"Ne?"

"Önemli değil. Bekleyebilir."

Sean'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ne?"

Yine sessizlik oldu.

"Lewis bana evlenme teklif etti."

"Öyle mi?"

Nefes tutma yarışına girmişler gibi uzun bir sessizlik oldu.

"Çok üzgünüm," dedi Belle.

"Neden üzülüyorsun? Sen de bunu istemiyor musun?"

"Üzülüyorum, çünkü Lewis'le evlenebilmem için önce senden boşanmam gerekiyor."

"Sanırım öyle... Peki ya ben boşanmak istemezsem?"

"Zor olacağını biliyorum, Sean, ama düşünürsen uzun vadede senin için de böylesinin daha iyi olacağını göreceksin. Evin kendi payına düşen miktarını alacaksın. Böylece o sıkıcı kiralık odadan kurtulup kendine yeni bir ev alabilirsin. Yaşadıklarının üzerine bir çizgi çekip yepyeni bir başlangıç yapabilirsin."

"Ah, çok teşekkürler," dedi Sean sempatik bir ses tonu takınarak, "bunu benim için mi yapıyorsun yani?"

"Sean..."

"Neden her söylediğini yapmak zorundayım? Neden her şey senin kurallarınla oynanıyor? Ayrıca o oda da 'sıkıcı' değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yedi aydır ayrıyız. Artık..."

"Ama on bir yıldır evliyiz Belle."

"Biliyorum."

Yine sessizlik oldu.

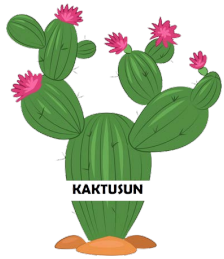
"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi Belle çabucak. "Bu konuyu yüz yüze konuşup mantıklı bir şekilde halletmeliyiz."

"Ama hemen olmaz Belle. Çünkü ben ne bu konuyu konuşmak ne senin yüzüne bakmak ne de mantıklı olmak istiyorum. Hazır olduğumda seni ararım."

"Sean..."

Sean telefonu kapatıp tekrar otoparka yürüdü. Arabasının tekerleğine sert bir tekme attı. Yaptığından hoşlanmıyordu. Böyle öfkeli, kaba bir adam olmak istemiyordu. Bu kendisi değildi. Ama böyle birine dönüşmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

on beş

Fen, "İyi misin?" diye sordu.

Sean, "Evet," dedi.

"Amy'yi almaya gitmeyecek misin?"

"Hayır."

"Bu hafta sonu gelmiyor muydu?"

"Hayır."

"Öyle mi? Bir sorun mu var?"

"Hayır."

"Aç mısın Sean?"

"Hayır."

"Ne arıyorsun?"

"İçecek bir şey var mı?"

"Buzdolabında biraz şarap var."

"Daha sert bir içki yok mu? Votka, viski, bira gibi."

"Sanmıyorum."

"O zaman bara gidiyorum."

"Tamam."

"Sana şimdiden söyleyeyim Fen. Sarhoş olana kadar içeceğim."

"Öyle mi? Tamam."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni bekleme."

"Beklemem."

Sean ön kapının yanındaki askıdan ceketini alıp omzuna attı ve kapıyı arkasından öyle sert çekti ki içeri giren hava oturma odasının perdelerini hayaletler gibi havalandırdı. Gürültüden nefret eden Connor gözyaşlarına boğuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

on altı

Sean, Londra Yolu'na bakan bara doğru uzun adımlarla yürüdü. İçerisi erkek doluydu ve Sean da kendine erkek arkadaşlar edinip erkek muhabbetine daldı. Koca ekranda futbol haberleri gösterilirken Sean önce bira, ardından da votka içti.

Dertlerini, daha doğrusu dertlerinin esprilerle süslenmiş bir özetini bir kamyon şoförüne anlattı ve şoför de karşılığında Sean'a belden aşağı fıkralar anlattı. Bok ye Belle. Nefret ettiğin türden bir barda, kadın düşmanı bir kamyon şoförüyle sarhoş olup senin hayal bile edemeyeceğin boktan esprilerle dolu boktan bir sohbet ederek boktan hayatımın tadına varıyorum, diye düşündü Sean.

"Nerelisin dostum?" diye sordu Sean kamyon şoförüne.

"Barry."

"Ne içiyorsun?"

"Sen ne içiyorsan."

İşte erkeklerden yanıt almak bu kadar kolay, diye düşündü Sean. Hiçbir karmaşıklığı yok. Basit bir soru soruyorsun, basit bir yanıt alıyorsun.

Barın kapanış saatine kadar orada kaldı.

Sean dışarı çıkarken kapının iki tarafına da çarpınca çok fazla içtiğini fark etti ama sorun değildi. Çünkü zaten amacı buydu.

BELONGS TO KAFES TEAM

"Görev başarılı," dedi kamyon şoförüne, ama sanki sözü doğru söylememişti.

Kamyon şoförü, "Görev başarıyla tamamlandı diyeceksin, dostum," diyerek sırtına vururken Sean, içinin testosteron ve sevgiyle dolduğunu hissetti.

Yokuşu çıkarken iki defa düştü; ilkinde yol ve kaldırım arasındaki mesafeyi yanlış ölçtüğünden, ikincisinde ise kilise tarafından ona doğru gelen bir porsuğu görünce paniğe kapıldığından. O şeyin daha büyük olasılıkla köpek, kedi ya da tilki değil de porsuk olduğundan emin olmak için bir lamba direğine tutunup gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı ama hayır, kesinlikle porsuktu. Hem de büyüklerinden, çok büyük ve öfkeli bir porsuktu bu. Sean koca dişleri, güçlü çeneleri ve kaba kıçlarıyla porsukların korkunç yaratıklar olduğunu biliyordu. İleriye baktı. Bu porsuk bir haltlar karıştırıyor gibiydi. Yeni bir türdü bu; şehirli, yırtıcı bir porsuk. Sean porsuğun ona saldıracağı hissine kapıldı. Ona *Donnie Darko*'daki sinsi tavşanı hatırlatmıştı. Hemen dönüp koşmayı denediyse de ayağı takılıp düştü. Kot pantolonunun sol dizi yırtıldı ve her iki avuç içi sıyrıldı. Kendini bir aksiyon filmi kahramanı gibi hissederek ayağa kalkıp tekrar koşmayı denedi. Arkasına dönüp bakmadı bile. Çünkü aksiyon kahramanları arkalarına dönüp bakmaz, bir karar alıp onu yerine getirmeye çalışırdı.

Tekrar tepeye çıkması biraz zamanını aldı, çünkü yokuş giderek dikleştiği için hızlanamıyordu. Sean pes etmedi. Azimle ilerledi.

Crofters Yolu akşamdan beri sanki daha da dikleşmişti ve Sean tepeye ulaştığında nefes nefeseydi. Durup Lilyvale'in ön tarafına baktı. Koridor ve dışarının ışığı hâlâ yanıyordu ama Fen'in yatak odasının ışığı sönmüş, perdeleri de örtülmüştü.

Sean ona bir özür borçlu olduğunun farkındaydı ama sebebini hatırlamıyordu.

Hem dışarıdaki, hem de içerideki kapıda anahtarını deliğe sokabilmesi uzun zaman aldı. Anahtar deliği sıyırıp cama çarptıkça Sean parmağını dudaklarına götürüp kendi kendine "şişşt" diyordu. Nihayet içeri girmeyi başardığında ilk yaptığı şey (geriye doğru yuvarlanma riskini ortadan kaldırmak için) elleri ve dizlerinin üstünde üst kata çıkıp banyoya gitmek oldu. Mesanesini boşalttığında öyle büyük bir rahatlama yaşadı ki Tanrı'ya şükretti. Normal klozetin üstünde duran Connor'ın plastik klozeti hedef alanını epey daralttığı için Sean çişini etrafa sıçratıp ortalığı berbat edince hem klozeti hem de yeri bir havluyla sildi ve ancak işi bittiğinde kendi havlusu yerine Fen'in havlusunu kullandığını fark etti.

Bu Fen'in hiç hoşuna gitmeyecek, diye düşündü. Fark etmemesi de mümkün değildi. Çünkü çiş söz konusu olduğunda kadınların burnu aşırı hassasiyet kazanıyordu. Böylece Sean havluyu çamaşır makinesine atmaya karar verdi.

Tırabzanlara sımsıkı tutunarak dik merdivenleri inip mutfağa gitti ama çamaşır makinesi devrini tamamlamıştı ve içi temiz çamaşırlarla doluydu. Sean az da olsa kendine acıdı. Çamaşır makinesi bile ona karşı kurulan komploya dâhil olmuştu. Islak havluyu saklayacak bir yer aradı ve sonunda ekmek sepetinde karar kıldı. Sepetin içi boş olduğu için Fen oraya bakmazdı nasıl olsa. Böylece Sean sabah havluyu makineye atabilirdi.

Bütün bunların ardından Sean bir içkiye daha ihtiyacı olduğuna karar verdi. Evde alkol olmadığını biliyordu ama buzdolabında şarap vardı; daha da iyisi vida kapaklı yarım şişe şarap vardı. Sean tezgâha koyduğunda tak diye bir ses çıkaran şişeyi "şişşt" diye susturdu ve Fen'in güzel bardaklarını kırabilir korkusuyla mutfak ünitesinin arkasındaki raftan bir kupa aldı.

Sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. Fen'e, kendini oğluna adayan, nazik ve çalışkan Fen'e de biraz şarap götürecekti. Hoşuna

BELONGS TO KAFELTEAM

gideceği kesindi. Kendini içten içe suçlu hissettirecek ne yaptıysa böylece telafi etmiş olacaktı.

Kupayı şişenin ağzına geçirip kolunun altına sıkıştırdı ve üst kata çıktı.

Fen'in kapısının önünde durup, "Fen," diye fısıldadı.

Yanıt yoktu. Sonra kapıyı tıklattı. Yine yanıt gelmeyince kapıyı açıp içeri girdi.

Işık açmadan yolunu bulamayacağını bildiği için düğmeyi bulana kadar elini duvarda gezdirdi. Işığı açtığında oda aydınlandı ve Fen'in uykuda dağılan saçlarının, rengi solmuş unutmabeni çiçeği desenli yorganın altında kaybolduğunu gördü. Daha önce Fen'in odasına hiç girmemişti. Kendi odasından küçük, sıcak bir odaydı burası ve içinde saç kurutma makinesi, nemlendirici ve kozmetik kutuları, şeritler ve boncuklarla süslü ayna, aynanın kenarına iliştirilmiş, Connor'ın yaptığı resimler, bir bebek ayakkabısı, bir fotoğraf kolajı, dergiler, dikiş araç gereçleri ve üzerinde gümüş rengi bir elbise olan terzi mankeni gibi kadınlara özgü eşyaları vardı.

Sean fısıldadığını umarak, "Benim," dedi.

Fen'in derin bir iç geçirdiğini duydu.

Fen başını kaldırıp elini ışığa tutarak, "Tomas?" dedi.

Sean yatağın yanına gitti ama biraz sert oturduğu için Fen'in bacağının üstüne devrildi.

"Ah," dedi. "Hayır, benim Sean. Affedersin. Şişşt."

"Sean..." Fen iç geçirip tekrar yorganın altına girdi. "Sanırım sarhoşsun."

Sean oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken, "Bence de sarhoşum," dedi. "Ne güzel, ortak bir düşüncemiz var."

Fen yüzünü yorganın altından çıkarıp gözlerini kıstı.

"Ne yapıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean kendinden memnun bir ifadeyle, "Sana şarap getirdim," dedi. Bu iyi bir karardı. Havayı yumuşatacaktı. Şişenin ağzını kupaya doğru tutup eğdi.

"Ben şarap istemiyorum. Uyuyordum. Dişlerimi de fırçaladım."

"Aa," dedi Sean. Ağzı hafifçe eğik duran şişeye ve boş kupaya baktı. "Bitmiş zaten."

Fen saçını yüzünden geriye iterek, "Bitmemiş," dedi. "Kapağını açmamışsın."

"Gördün mü? Biliyordum," dedi Sean, "Seni görür görmez sadece güzel bir yüzden ibaret olmadığını anlamıştım."

Fen gülümseyip yatağın içinde doğrularak oturdu.

"Şimdi oldu..."

Sean şişeyle kupayı ona uzattı ve Fen şarabı doldurup kupayı ona geri verdi. Sonra şişenin ağzını tekrar kapatıp yatağın yanına koydu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Sean.

Fen başını iki yana salladı.

Sean onun omzuna dokunma isteğiyle elini uzattı ama yanlışlıkla çenesine dokundu. Fen irkilip hafif geri çekildi.

"Gördün mü?" dedi Sean. Doğru kelimelerin ağzından çıkması için odaklanması gerektiğini kendine hatırlattı. "Fark etmemiş olabilirsin ama sen benim en iyi tarafımı görüyorsun, Fen Weller."

"Öyle mi?"

"Öyle. Çünkü sebeplerden biri, aslında bir sürü sebep var ama Belle'in beni artık sevmemesinin en önemli sebeplerinden biri empati kuramamam."

"Öyle mi?"

"Evet. Onun ne düşündüğünü hiç anlamıyormuşum. Düşünebiliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım."

"Demek ki şimdi gelişme kaydettim. Çünkü kendimi senin yerine koydum ve 'Ben Fen olsam kendime kızardım,' diye düşündüm."

"Bu bir özürse teşekkür ederim."

"Yorgunum," dedi Sean. "Uzun bir gün oldu."

Vücudunun üst kısmını yatağa uzattı. Fen onun saçını okşadı. O narin, sıcak eli alnında hissetmek Sean'ın hoşuna gitti ve rahatladı.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu kısık sesle ve duyduğu son kelime Fen'in ağzından çıkan, "Evet," sözü oldu.

on yedi

Sean yorganın üstüne sırtüstü uzanmış, ellerini göğsünde birleştirmişti. Gözleri açıktı ve tavanı izlerken bir yandan da konuşuyordu. Fen de yanı başında yorganın altında uzanmıştı. Yüzü Sean'a dönüktü ama yalnızca onun silüetini görüyordu. Kaldırımdaki sokak lambasının sarı ışığı perdelerden usulca süzülürken Sean'ın karanlıkta kalan yüzünü yalnızca ana hatlarıyla gösteriyordu. Sean, Fen'e Belle'le nasıl tanıştığını, onu görür görmez ona evlenme teklif edeceğini bildiğini, ilk günden beri bir gün olsun ondan ya da onları mutlu bir geleceğin beklediğinden şüphe etmediğini anlattı. Paylaştıkları güzel zamanları, Belle'le ilgili sevgi dolu detayları Fen'e anlattı.

Fen onu kısmen dinliyordu ama Sean kendini tekrarlayıp durduğu için Fen bu duygusal anıların alkolün ortaya çıkardığı bir özlemle renklendiğini düşündü. Aslında Belle'le ilgili bir şey duymak istemiyordu. Sean'ın evliliği onu ilgilendirmiyordu; bu özel bir konuydu ve bu yüzden de Sean'ın anlattıklarına pek kulak vermiyordu. Ama Sean'la aynı yatağı paylaşmak hoşuna gitmişti. Bu gecenin her anını hatırlamak istiyordu. Sean'ın yüzünü incelerken bu yakışıklı, nazik, iyi niyetli adama karşı içinde sıcak ve sevgi dolu bir his uyandı. Bir an da olsa içinden, şimdi Sean'ı öpse ne tepki vereceğini merak etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ah, ama Sean, Fen'e o gözle bakmıyordu. Fen bundan emindi. Lilyvale'de yaşadığı aylar boyunca Sean bir kez olsun ona arkadaşlığın ötesinde bir gözle bakmamıştı. Ona göre Fen evdeki mobilyanın bir parçasıydı.

Fen bazen böyle olmasına kızıyordu ama şu an kızmıyordu. Sean onun yatağında uzanmış, ona içini döküyordu. Aklı hâlâ Belle'de olabilirdi ama yanındaki kadın Fen'di.

Sean dili dolaşarak, "Sonra Öteki'yle tanıştı," dedi. "Tabii o yaltakçı piç kurusu Belle'e ne hissettiğini sormak konusunda çok başarılı. Belle de artık bana âşık olmadığını düşünüyor."

"Bence bu mümkün değil," dedi Fen.

"Ne demek istiyorsun?"

Fen bir elini yatağın sıcaklığından çıkarıp parmaklarının tersiyle Sean'ın yanağına nazikçe dokundu. Yanağı soğuk ve sakallıydı. Sean bu dokunuşu fark etmemiş gibiydi. Fen'in sözlerine odaklanmıştı.

"Birini gerçekten seversen onu sevmekten hiç vazgeçmezsin. Bu mümkün değildir."

Sean gözlerini kırpıştırdı.

"Geçici bir şey değil bu," dedi Fen, "bütünleyici bir şey. Birini içtenlikle seviyorsan o sevgiyi her zaman hissedersin. O duygu seni değiştirir. Bir daha asla eskiye dönemezsin."

"Pişmiş yumurta gibi mi?"

Fen'in bunu düşünmesi gerekti.

Aradaki benzerliği anladığındaysa, "Evet," dedi. "Kesinlikle öyle. Yumurta piştikten sonra bir daha geri dönüşü olmaz."

"Demek ki ya beni hâlâ seviyor ya da hiç gerçekten sevmedi, öyle mi?"

"Şey... evet."

"O zaman beni hiç sevmedi..."

"Eğer öyleyse aptalın tekiymiş," dedi Fen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean başını hafifçe ona doğru çevirdi. Yanağı hâlâ Fen'in parmaklarına değiyordu. Bu adama bu kadar yakın olmak, tenini teninde hissetmek çok heyecan vericiydi. Fen onu varlığının en derinlerinde hissetti. Ardından titrek bir nefes aldı.

"Neden?"

"Çünkü seni sevme şansını elde edip de sevmeyen bir kadın aptalın tekidir," dedi alçak sesle.

Sean gülümsedi. Fen, Sean'ın dudaklarının hareketini kendi parmaklarında hissediyordu. Çok çok yakınındaydı, birkaç santim uzağında. Ona uzansa... ona dokunsa... ne hissettiğini ona gösterse... Fen onu bu kadar arzularken Sean'ın bunu hissetmemesini anlayamıyordu. Nefesinin nasıl sıklaştığını duymuyor muydu? Sıcaklığını hissetmiyor muydu? Arzusu yüzüne ışıl ışıl yansımıyor muydu?

Yansımıyordu demek ki.

"Bu söylediklerin için teşekkürler," diye mırıldandı Sean. "Çok iyisin."

"Bir şey değil," diye fısıldadı Fen.

Sonra Sean iç geçirdi ve koltukaltını kaşıyıp başını çevirdi. Sonra Fen'e sırtını döndü; birkaç saniye sonra nefesi boğuk bir sese dönüştü ve ardından derin uykuya daldı.

Fen öylece uzandı.

Eğer bu Sean'la geçireceği tek gece olacaksa her anını hatırlamak istiyordu.

Oğluna hamile kaldığı gece dışında Connor'dan başka hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştı.

Kendi vücudunun hemen yanındaki Sean'ın vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını hissetti. Hüznünün ve kafa karışıklığının serin geceye sızdığını hissetti ve Sean'ı mutlu etmenin bir yolunu bulmasına yardım etmesi için on yıldır inanmadığı Tanrı'ya dua etti.

Fen alt kattaki telefonun sesine uyandı ama henüz tam olarak uyanamadan telefonun sesi kesildi. Saat hâlâ erkendi ve gün doğmamıştı. Gözlerini ovuşturup yataktaki değişikliği hissetti ve sebebini hatırlayınca dönüp uyuyan Sean'a baktı.

Sean hâlâ yorganın üzerinde kıyafetleriyle yatıyordu. Yüzüstü uzanmış, bir kolu da yataktan yana sarkmıştı. Alkol kokuyordu, kot pantolonu yırtık ve kanlıydı ama Fen'in gördüğü kadarıyla yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Yastığın üstünde koyu renkli bir tükürük lekesi vardı. Fen parmak uçlarıyla onun saçını düzeltti. Eğilip alnına gizlice nazik bir öpücük kondurdu. Bir süre onu izledi; ikinci defadır onu gizlice izliyordu ve bu yakınlık içini şefkatle doldurdu. Fen onun sol gözünün altında daha önce hiç görmediği yara izini gördü. Kirpiklerini, kulak memesinin şeklini inceledi.

Ansızın aklına Tomas geldi. O da böyle hiç beklenmedik saatlerde uyurdu. Fen bazen okuldan döndüğünde onu uyurken bulur, ev ödevini yapmak için masaya oturur, çalışması gereken şeye odaklanmak için uğraşırken Tomas'ın nefes alıp verişini dinlerdi. Uykusunda bile oradaydı. Her zaman oradaydı. Uyandığında uykulu gözlerle kollarını kaşıyarak Fen'e gülümserdi. Fen'in orada oturup başını okşaması hoşuna giderdi. Kendini kedi gibi hissettiğini söylerdi, sanki tek yapması gereken orada uzanıp okşanmaktı. Ama bu hali en fazla yeni dozunu alma vakti yaklaşıp sinirli, gergin bir kişiliğe bürünmesine ve tekrar gözden kaybolmasına kadar sürerdi.

Fen yataktan kalktı ve yorganın bir kısmını dikkatlice Sean'ın üstüne atıp onu güzelce örttü. Sean uykusunda mırıldanırken Fen de ona gülümsedi ve kıyafetlerini alıp odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfakta tezgâhın üstündeki telefonunu aldı. Cevapsız arama Lucy ve Alan'ın evindendi. Fen sabahlığına sarınıp arama tuşuna bastı ama hat meşguldü.

Tekrar tekrar denemesine rağmen aynı sinyali aldı. Çaydanlığı doldurup altını açtı ve çoraplarını giydikten sonra tekrar denedi.

Mutfakta bir koku vardı ama Fen nereden geldiğini anlamadı. Ne buzdolabından ne de çöp kutusundandı. Numarayı tekrar çevirip kendine bir fincan çay koydu. Connor'ın üst katta kendi kendine konuştuğunu duydu. Tekrar arama tuşuna bastı ve bu kez telefon çalar çalmaz açıldı. Alan yanıt vermişti. Fen onun sesindeki heyecanı duyunca rahatladı. Her şey yolundaydı.

"Erkek oldu," dedi Alan. "Bugüne dek Galler'de doğan en harika, en yakışıklı, en muhteşem erkek. Tabii Connor'dan sonra."

Fen gülümsedi ve telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp çayıyla birlikte üst kata çıktı.

"Lucy nasıl?"

"Biraz şaşkın ama çok sevinçli. Muayeneden veya ne yapılması gerekiyorsa ondan sonra bu sabah onu eve gönderecekler. Öğleden sonra konuşabilirsin."

"Ah, çok iyi," dedi Fen. Connor'ın odasına gidip oğlunun yatağına oturdu ve omzuna dokundu. "Kaç kilo doğdu peki? Ne isim vereceksiniz? Kime benziyor?"

"Üç kilo gibi bir şey, emin değilim. Adı William ya da Ben olacak ve illa ki birine benzeteceksek bence babama benziyor."

"Gerçekten mi?"

"Değişeceğini umuyoruz."

"Eminim güzel bir bebektir. Doğum uzun sürdü mü?"

"Çok değil. Lucy gerçek doğum sancısı olup olmadığına son ana kadar karar veremediği için hastaneye zor yetiştik. Gece saat ikiyi biraz geçerken oradaydık ve bebek üç buçukta doğdu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin adınıza çok sevindim Alan. Çok tebrik ederim. Lucy'ye sevgilerimi ilet ve öğleden sonra arayacağımı söyle."

"Söylerim. Bu arada birkaç fotoğraf var Fen, okulun internet sitesinde görebilirsin."

"Tamam," dedi Fen.

Telefonu kapadıktan sonra göğsünde tuttu.

Oğlunun pijamasının altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Baş ve işaret parmaklarını oğlunun bileğine dolayıp aşağı doğru kaydırdı. Connor uykulu gözlerle ona gülümsedi. Hâlâ çok küçük, kemikleri hâlâ çok narindi. O hâlâ Fen'in bebeğiydi.

"Orada olmalıydım," dedi Connor'a. Oğlu ağırlaşmış, uykulu gözleriyle ona bakıyordu. "O benim tek kız kardeşim ve bu bebeği çok uzun süredir bekliyordu. Ama ben onun yanında değilim."

"Üzgün müsün?" diye sordu Connor.

"Hayır, değilim sevgili oğlum. Mutluyum. Senin artık bir kuzenin var Connor. Bir erkek, tıpkı senin gibi! Ne güzel, değil mi?"

Yıkanıp giyindikten ve kahvaltı ettikten sonra Fen, Bath'a, kütüphaneye gitmek üzere hazırlandı. Kütüphanedeki bilgisayarların birinden internete girip yeğeninin fotoğraflarına bakacaktı ama kütüphane henüz açık olmazdı, saat çok erkendi. Connor televizyonda kendi programlarını izlemekten memnundu ve sağanak yağmur yağıyordu. Fen yemek odasının penceresinden dışarı baktı. Yağmur şiddetle cama vuruyor, dışarısı çok karanlık ve sefil görünüyordu. Evin içiyse sıcak ve aydınlıktı. Fen oğlunu bu havada dışarı çıkarmak istemiyordu ama Lucy ile bebeğin fotoğraflarını da görmek istiyordu.

Aslında bir seçenek daha vardı. Sean'ın kablosuz internet bağlantısı olan dizüstü bilgisayarından da fotoğraflara bakabilirdi.

Fen üst kata çıkıp sessizce kendi odasının kapısını açtı. Sean şimdi yorganın altına girmiş, adamakıllı uyuyordu; saçları alnına

yapışmıştı ve horluyordu. Oda çok havasız kalmıştı. Fen kapıyı kapatıp Sean'ın odasına gitti ve çekmecelerin üstünde şarj olan bilgisayarı alıp kendine düşünecek fırsat bırakmadan alt kata indi. Connor'ın yanına, koltuğun kenarına ilişip bilgisayarı açtı ve internete girdi.

"Bana bir iyilik borçlu," diye fısıldadı Connor'a. "Ona söyleme, olur mu?"

Connor başını iki yana sallayıp annesinin yanına sokuldu.

Fen'in aradığı sayfaya girmesi birkaç dakikasını aldı. Ekran küçük fotoğraflarla doldu ve Fen bir tanesini açıp iç geçirdi. İşte Lucy tam karşısındaydı. Hastane önlüğünün içinde solgun, gözlükleri olmadan kırılgan ve çıplak görünüyordu. Kucağında açık mavi bir battaniyeye sarılı tombul bir bebek vardı. Biri açık, diğeri kapalı gözlerini annesine dikmiş, yumruklarını kaldırıp yanaklarına bitiştirmişti ve o minik, kırmızı suratında şaşkın bir ifade vardı.

Fen, ablasını hiç bu kadar huzurlu görmemişti.

Connor'ı dürterek ekranı ona çevirdi.

"Bak Connor! Bebeğe bak! Bu senin kuzenin!"

Connor görüntüye dokundu. Parmağı ekrandaki bebeğin yüzünün çevresinde ıslak bir iz bıraktı.

"Bu Lucy teyzenin bebeği mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Fen, "Bu William veya Ben bebek. Çok tatlı, değil mi Connor? Muhteşem bir şey."

Connor suratını buruşturdu. "Bence çok çirkin," dedi. "Patatese benziyor."

"Şey, aslında haklısın," diye ona katıldı Fen. "Henüz yüzünün şişliği inmemiş."

Fen bütün fotoğraflara baktı. Orada, hastanede, Lucy'nin yanında olmayı, Lucy dinlenirken bebekle ilgilenmeyi çok isterdi. Fen bebek bakımı konusunda her zaman iyiydi; narin olmaları onu korkutmazdı ve onları kucağına almaktan korkan insanları da

BELONGS TO KAFELS TEAM

anlamakta güçlük çekerdi. Fen'e göre sımsıcak bir bebeği omzuna yaslayıp minik sırtını parmaklarının altında hissetmekten daha basit çok az şey vardı. Bebeklerin ihtiyaçları da çok basit, kolay giderilebilir şeylerdi.

Fen, Connor'a gülümsedi.

"Senin kadar tatlı değil Con."

Connor sırıttı. "Ben güzel bir bebektim," dedi.

"Evet. Sen mükemmeldin. Dünyanın en harika bebeğiydin."

Connor gülümseyip Fen'e biraz daha sokuldu. Bebekliğine dair hikâyeler dinlemek her zaman hoşuna giderdi.

"William veya Ben bebek de iyi," dedi Fen, "ama senin tırnağın olamaz."

Fen, Connor'ın kahvaltı tabağıyla kaşığını lavaboya koyup üstlerine biraz bulaşık deterjanı damlattı ve bir kaba sıcak su doldurdu. Suyu tabağın üstünde dalgın dalgın gezdirirken arka bahçeye bakan pencereden dışarıyı izliyordu. Şimdi yağmur hafiflemişti ve renkler o tatlı bahar ışığında çok güzel görünüyordu. Yabani nergisler arka taraftaki geçide kadar yayılmış, daha küçük, koyu mavi çiçeklerin arasında neşeyle sallanıyorlardı ve bahçedeki bütün küçük elma ağaçları da pembe ve beyaz çiçekler açmıştı. Bahçenin alt kısmındaki Ford RS'nin üstü taç yapraklarıyla dolmuştu. Bahçe, birinin büyük emeği sonucu çiçeklerle bezenmiş gibi çok güzel görünüyordu.

Doğmak için yılın güzel bir vaktiydi.

Fen sabahın büyük bölümünü oturma odasında Connor'la oynayarak geçirdi. Öğle vakti, artık kendi yatağına geçen Sean için bir fincan çay doldurdu.

Fen fincanı komodinin üstüne bırakırken Sean ona, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

BELONGS TO KAFELTEAM

"Tost gibi bir şey yemek ister misin?"

"Hımm." Sean dirseklerinin üstünde doğrulup ışığa karşı gözlerini kıstı. "Tanrım, kendimi ölü gibi hissediyorum."

"Ağrı kesici ister misin?"

"Sen bir meleksin."

Sean başını tüm ağırlığıyla yastığa bırakıp gözlerini kapadı. Fen onun saçlarını yüzünden geriye itti. Alışkanlık gereği Sean'ın çıkardığı kirli kıyafetleri alıp yere bıraktı ve onları, yani kot pantolonuyla gömleğini, fanila niyetine giydiği tişörtünü, iç çamaşırını ve çoraplarını alt kata indirdi. Onları yüzüne götürüp kendi kendine gülümserken, dün gece Sean'la birlikte uyuduğunu düşündü.

Akşamüstü Fen, Lucy'yi aradı.

Ablasının sesi ince ve titrekti ama sevinçliydi.

"Doğum yapmanın bu kadar can yaktığını bana söylememiştin," dedi kardeşlere özgü bir alınganlıkla. "Çocuk oyuncağı olduğunu söylemiştin."

"Seni korkutmak istemedim. İyi misin?"

"Fena değil. Dikiş yerleri biraz ağrıyor."

"Ses gelmiyor. Bebek uyuyor mu?"

"Hayır, meme emiyor ve o da canımı yakıyor. Fena acı çekiyorum."

"Ah Luce, keşke..."

"Şişşt, senin yeterince derdin var. Yakında görüşürüz."

Fen ahizeyi yanağına yaklaştırdı.

"Küçük oğluna teyzesinden bir öpücük ver," dedi. "Ona sevgilerimi yolluyorum."

on sekiz

Sean güneşin batışını izlemek için Solsbury Tepesi'ne yürüdü.

Tepe dikti ve yollar çamurluydu. Çizmeleri vıcık vıcık balçığa batıyor, ayaklarını kaldırdığında şap şap sesler çıkıyordu. İnekler aşağıdaki araziyi kaplayan çayırda otluyor, bastıkları yerde açılan çukur da suyla ya da su ve inek pisliğinden oluşan bir karışımla doluyordu. Çamur Sean'ın kot pantolonunun içine sızarken çizmeleri de gitgide ağırlaşıyordu. Kendini hâlâ güçsüz ve sersem gibi hissetmesine rağmen terleyerek alkolü bütünüyle dolaşım sisteminden atmaya çalışıyordu. Yataktan kalkabildiğinde duş almıştı ama teni hâlâ alkol kokuyordu. Sean'ın mutsuzlukla bağdaştırdığı bir kokuydu bu; kandaki zehrin kokusu.

Çamurdan kaçmak için bir arazinin kenarından geçerken kolu bir böğürtlen çalılığına takıldı. Dikenler bileğini çizdi ve tenindeki sıyrıklardan küçük kan damlaları aktı. Kolay yolu seçip kendine acımanın eşiğine gelmişti ki kanı görmezden gelerek bu egzersizin onu başka bir yola savurmasını ümit etti.

Tepenin doruğuna vardığında, bu noktaya ulaşan herkes gibi o da olduğu yerde durup aşağıdaki yamaçları kuşatan şehri izledi. Görüş alanında tembel tembel kanat çırpan iki karga pençelerini uzatıp küçük bir ağacın dalına kondu. Temiz hava Sean'ı sarıp sarmalamıştı ve ona heyecan veren bir belirsizlik taşıyordu. Işık-

ları bir bir yanmaya başlayan binlerce ev, donuk grinin arasındaki küçük sarı renkli dikdörtgenler gibi görünüyordu. Güneş batmaya yüz tutarken batıya bakan binaların cephesi pembeye bürünmüştü. Aşağıdaki ana yol boyunca ilerleyen trafikte kırmızı ve beyaz ışıklar sel olmuştu. Sean trafikten gelen sesleri duyuyor ve o seslerin hiç olmamasını diliyordu. Sessizlik istiyordu.

Sonra aklına Peter Gabriel geldi. Döndüğünde YouTube'dan Genesis'in ilk şarkılarını dinleyecekti. Yanında getirdiği şişe suyundan bir yudum içti.

Dün gece Fen'in yatağında uyuyakalmıştı. Detayları hatırlamıyordu; yalnız kalmak istemediği için onun odasına gittiğini ve onun yatağında ne kadar rahat ettiğini hatırlıyordu sadece. Kendi yatağı rahatsız olduğundan değildi elbette, ama bir kadının yatağında farklı bir sıcaklık olurdu. Fen'in örtüsünün o tatlı, özel kokusu, kullandığı deterjanın ve şampuanın kokusu hoşuna gitmişti. Sean onunla konuştuğunu hatırlıyordu ama konuşmalarının tek kelimesi aklında kalmamıştı.

Sean evden çıkmadan önce Fen biraz garip davranmıştı. Her zamankinden daha utangaç ve sessizdi. Uygunsuz bir şey yapmamış ya da söylememiş olmasını diledi ve onu uyandırdığı için kendine kızdı. Onu kırmadığını ümit etti. Sean çok sarhoştu ve Fen herhangi bir sorun yaşamayı hak etmiyordu; çok nazik, çok tatlı bir kadındı ve yeterince derdi vardı.

Sean öne eğilip ellerini dizlerine koydu ve nefesini dışarı verdi.

Bir şey değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordu ama bugün kendini Belle'den bir parça uzaklaşmış hissediyordu. Onu her düşündüğünde hissettiği o fiziksel çekimi artık hissetmiyordu. Bugün nedense Belle'le birlikte olmadıklarını kabullenebiliyordu. Bu gerçek onu eskisi gibi çaresizliğe sürüklemiyordu.

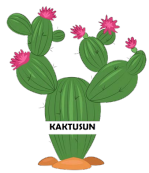
BELONGS TO KAFES TEAM

Ayağa kalkıp biraz daha su içti.

Ondan kurtulmam için tek yapmam gereken bu muydu, diye düşündü. Bir kadını kalbimden atmak için kendimi kaybetmem yeterli miydi?

Demek ki öyleydi.

on dokuz

Fen kuşkonmaz çorbası pişirmiş, soğumasın diye tencereyi ocağın üstünde bırakmıştı. Çorbadan yayılan koku harikaydı. Sean tezgâhın üstündeki ekmekten bir parça koparıp çorbaya daldırdı ve yerken Fen'in merdivenlerden gelen ayak sesini duydu. Fen, Connor'ı yatırdıktan sonra yüzünde beliren o uykulu, dalgın ifadeyle mutfağa gelip gülümsedi.

Çorba içerken yakalanan Sean, "Bu harika olmuş," dedi. "Çok lezzetli."

"İstediğin kadar içebilirsin," dedi Fen. Ellerini şortunun arka ceplerine sokup ayaklarına baktı. "Buzdolabında da peynirli soğanlı börek var. Marketteki ucuz olanlardan, ama istersen patates de pişirebilirim. Yanına da salata. Ne dersin?"

Sean çorbaya bir parça ekmek daha batırırken, "Sen henüz yemedin mi?" diye sordu.

Fen başını iki yana salladı. Hâlâ yere bakıp ayak parmağını mutfak zeminindeki şekillerin etrafında gezdiriyordu.

Sean hafifçe öksürdü. "Dün gece yüzünden sana kendimi affettirmek için dışarıdan bir şey almama ne dersin?"

Fen ona bakıp gülümsedi. "Zaten af diledin. Defalarca hem de. Benim için sakıncası yok Sean, gerçekten. Çok tatlıydın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Fen, sarhoştum ama... şey, başka bir şey aklıma geldi. Ekmek kutusundaki havlu..."

Fen güldü. "Ah, o mu? Zaten biraz eskimişti. Onu geri dönüşüm kutusuna attım."

"Tanrım! Çok affedersin. Sana yenisini alırım."

"Unut gitsin. Bir önemi yok."

Sean ona baktı. Gerçekten de kızgın, rahatsız ya da iğrenmiş gibi görünmüyordu.

"Hayatta daha kötü şeyler de vardır," dedi Fen.

"Önemli olan şu ki ben en dibe indim. Dün gece benim için bir dönüm noktası oldu. Yatağını sarhoş bir domuzla paylaşmakla sen hayatının en güzel gecesini yaşamadın belki ama bana iyi geldi. Şimdi o en dip noktadan yükselmeye başladım."

"Buna sevindim. Gerçekten."

"Acaba..." duraksayıp tavana baktı ve kulak memesini kaşıyarak devam etti, "...uygunsuz bir şey söyledim mi diye merak ediyorum."

"Hayır, söylemedin."

"Oh!" Sean sırıttı. "Eh, bu da bir şeydir!"

Fen bakışlarını kaçırdı. Alt dudağını ısırıp gözlerini kırpıştırdı.

"Her neyse," dedi Sean, "şimdi gidip akşam yemeği için bir şeyler alayım. En azından bu kadarını yapayım. Hint yemeği mi Çin yemeği mi istersin? Balık ve patates kızartması mı? Yoksa pizza mı?"

"Ne olursa," dedi Fen. "Fark etmez."

"Tamam," diyerek gülümsedi Sean, "senin için güzel bir şeyler bulurum."

Sean cüzdanını alıp ön kapıdan dışarı çıktı ve basamakları tırmanarak sağdan yokuşun aşağısındaki Larkhall'a yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok güzel bir akşamdı. Bahar şehre iyice yerleşmişti. Çocuklar dışarıda oynuyor, insanlar bahçelerinde oturuyordu. Uzaktan gelen bir dondurmacı minibüsünün müziği ona geçen yaz evden ayrıldığı günü hatırlattı. İçi sıkılınca o düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Adımlarını hızlandırıp aylardır yapmadığı bir şeyi yaparak ıslık çalmaya başladı.

Döndüğünde Fen arka bahçeye küçük bir masa çıkarmış, iki sandalyeyi de vadiye bakacak şekilde yan yana koymuştu. İki tabak, iki bardak ve küçük bir cam kapta bir mum vardı. Fen farklı görünüyordu. Saçına bir şey yapmıştı ve yüzünde makyaj vardı.

"Hava serinleyecek, biliyorum ama biraz dışarıda oturabiliriz diye düşündüm," dedi. "Yemek yerken gün batımını izleyebiliriz."

"Çok romantik!"

"Ah, ben onu..."

"Onu kastetmediğini biliyorum."

Sean yiyeceklerle dolu kahverengi kese kâğıdını masaya bırakıp alüminyum folyo tabakları çıkardı.

"İyi fikir," dedi. "Burası çok güzel. Neden burada daha sık oturmuyoruz?"

"Birlikte hiç oturmuyoruz," dedi Fen.

"Doğru. Ama hava ısınmaya başladığına göre oturmalıyız."

Sean ona pilav tabağını uzattı ve Fen de tabağın karton kapağını açtı.

"Karım boşanmak istiyor," dedi Sean.

"Biliyorum. Dün gece anlattın."

"Öyle mi? Belle'den çok bahsettim mi?"

Fen başını salladı.

"Çok mu sıkıcıydım?"

BELONGS TO KAFELS TEAM

"Pek sayılmaz."

"Sıkıcıydım, değil mi? Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatıp durdum."

"Birazcık."

"Aman Tanrım." Sean iç geçirdi. "Çok özür dilerim. Ama biliyor musun Fen? Onu artık içimden attım."

Fen parmaklarını yalayıp gülümsedi.

"Ne güzel. Peki bu gece ondan bahsetmesek olur mu?"

"Kimden bahsetmesek?"

Fen güldü ve pilavı iki tabağa paylaştırırken Sean da kese kâğıdından şarabı çıkardı.

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye sordu Fen'e.

"İkisinden de mi aldın?"

"Hangisini sevdiğini bilemedim," dedi Sean.

Sean acıkmıştı, yemekler harikaydı ve karnını doyururken şarap da kanına karışarak onu rahatlatmıştı. Güneş tüm güzelliğini sergileyerek batıya kayarken ardında pembe bir gökyüzü bırakıyor, bulutlar şehrin ışıklarıyla renkleniyordu. Güneş tamamen kaybolduğunda hava sıcaklığı düştü. Fen içeriden bir kazak aldı ve ayaklarını altına alarak oturdu. Buna rağmen içeri geçmediler. İkinci şişeyi içerken mumun titreşmesini izlediler. Fen sıkıca tuttuğu şarap kadehini arada bir yudumluyordu. Muma yaklaşan bir güveyi eliyle kovdu. Dolunay yükselirken şehir ışıklarla parıldıyor, yarasalar dar sokak arasında uçuşuyordu. Hafif bir esinti kızıl kayın ağacının yapraklarını hışırdattı. Fen kollarını göğsünde birleştirirken Sean, "Çok sessizsin," dedi.

"Ben hep sessizimdir."

"Uzun zamandır aynı evi paylaşmamıza rağmen birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben senin evliliğin hakkında çok şey biliyorum."

"O sayılmaz. Nereden başlayalım?"

Fen gülümsedi. "Basit şeylerden. En temel olanlarından."

"Hadi, bana basit bir şey sor o zaman."

"En sevdiğin renk nedir?"

"Hımm..."

Fen dudağını ısırdı.

"Yeşil," dedi Sean. "Hayır, mavi. Turkuaz."

"Tamam," dedi Fen. "Şimdi sen bana bir soru sor."

"En sevdiğin Beatles şarkısı hangisi?"

Fen gökyüzüne baktı. Sean onun çenesinin boynuna doğru nasıl da pürüzsüzce indiğini gördü. "'She's So Heavy'."

"Tanrım," dedi Sean, "Milyonlarca yıl düşünsem bu şarkıyı söyleyeceğin aklıma gelmezdi. 'Norwegian Wood' tarzı şeyler dinlersin sanıyordum."

"Seninki hangisi?"

"'Dear Prudence'."

"Onu da severim," dedi Fen. "Ama 'She's So Heavy'yi ağabeyimin en sevdiği şarkı olduğu için seviyorum."

"Ağabeyinle birbirinize çok yakınsınız, değil mi?"

"Evet."

"Yakınlarda ondan haber aldın mı?"

"Soru sorma sırası bende, sende değil. Bana annenin bilmediği bir şey söyle."

Sean güldü. "Nereden başlayayım?"

"Fazla ağır bir şey olmasın," dedi Fen.

"On yaşındayken," diye başladı Sean, "arkadaşım Mark Watts'la birlikte kriket kulübesini yakmıştık."

"Sean!"

"Bilerek değil tabii ki. Kazayla oldu. Kriket sahasının kenarında bir sığınağımız vardı. Sigara ve kibritlerle oynayıp dururduk. Erkek çocuklar böyledir. Hepsinde bir yangın çıkarma merakı olur. Bekle de gör, Connor da öyle olacak."

"Nasıl oldu peki?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. İkimizden biri elimizdeki kibriti düşürdü. Belki de küçük bir ateş yakmaya çalışıyorduk. Yaz sonuna gelmiştik ve çimler alev aldı ve her yere yayıldı. Alevlerin üstünde zıpladık ama o kadar hızlı ilerliyorlardı ki bir de baktık çitler yanıyor."

"Olamaz!"

"Durdurmak mümkün değildi. Her yer aydınlanırken içinden siyah dumanlar çıkmaya başladı ve alevler çitlerin etrafını kuşatmıştı. O an Mark'la birlikte başımızın büyük belada olduğunu anladık ve mantıklı olan şeyi yaptık...

"999'u mu aradınız?"

"Hayır, kaçtık."

"Kaçtınız mı?" Fen güldü.

"Evet. Bisikletlerimize atlayıp hızla olay yerinden kaçtık. Evlerimize dağıldık ve ablam Lola'ya bütün öğleden sonrasını odamda geçirdiğime dair bir yalan uydurdum, olay anında başka bir yerde olduğumu kanıtlamak için..."

"Hımm."

"İki dakika sonra da itfaiye araçlarının oraya doğru gittiğini duyduğumuzda annem, 'Ne olmuş acaba? Git de bir bak bakalım, Sean,' dedi."

"Yok artık!"

"Aynen öyle dedi! Ben de bisikletime atlayıp kriket kulübesine geri gittim. Tabii çitler tamamen yanmış, alevler kulübeye sıçramıştı."

"Sean, olamaz!" Fen elini ağzına götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üç itfaiye aracı vardı ve neler olduğunu merak eden insanlar da gelmişti. Herkes dehşete kapılmıştı. Olayın sorumlusu olan ben de oradaydım ve tişörtümün üstünde kocaman harflerle SUÇLU yazıyormuş gibi hissettim. Neredeyse altıma ediyordum. Yangın yerel televizyonda gösterildi. *Evening Post*'un da ön sayfasındaydı."

"Peki senin yaptığını anlayan oldu mu?"

Sean sırıttı. "Hayır, Mark ve ben bu işten paçayı kurtardık. Bir arabadan atılan sigara izmaritinden kaynaklandığını söylediler. Sigorta zararı karşıladı ve kulübe yenilendi. Kulübenin açılışında kriket takımının kaptanı kurdeleyi kesti. İnsanlar yıllarca o günü konuştu. O sahaya gidip tekrar kriket oynayabilmem uzun zaman aldı."

"Sence annen şüphelenmemiş midir?"

"Sanmam. O tip kadınlardan değildir. Kanıtlar aksini de gösterse çocuklarının yanlış bir şey yapmayacağına inanır."

"Kendini suçlaman gerekmiyor bence," dedi Fen. "Tam olarak suçlu sayılmazsın. Bir kazaymış."

"Orası öyle," diye ona katıldı Sean ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Peki ya sen? Senin yaptığın en kötü şey ne?"

Fen'in yüzüne bir an bir gölge düştü. Sean bunu fark edince, "Basit bir şey olsun," dedi.

Fen alt dudağını ısırıp parmağını bardağının kenarında gezdirdi ve birkaç dakika sonra yüzünde muzip bir tebessüm belirdi. Sean, Fen'in içine kapanmadığı anlarda çok hoş bir kadın olduğunu düşündü. Bunu neden daha önce fark etmediğini düşündü.

"Ah Sean," dedi Fen ona bakarak. Sonra bakışlarını kaçırıp, "Keşke anlatabilsem... ama olmaz," dedi.

"Nedir? Neden anlatamıyorsun?"

"Çünkü gücenebilirsin."

"Ben kolay kolay gücenmem."

BELONGS TO KAFELTEAM

Fen nefesini dudaklarının arasından dışarı verdi.

"Benimle bir ilgisi var mı?"

Fen başını salladı. Gülümsediğini gizlemek için eliyle ağzını kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Sean.

"Söyleyemem."

"Hadi söyle," diye dürttü onu Sean, "bir çırpıda söyle."

"Olmaz."

"Söylemelisin. Oyunun kuralı bu. Ben sana kulübeyi anlattım. Bundan kötü olamaz ya."

Fen başını iki yana salladı.

Sean uzanıp Fen'in elini tuttu.

"Hadi," diye fısıldadı ve elini sıktı. Eli küçük ve soğuktu.

Fen başını kaldırdı. "Seni duş alırken gördüm," diye fısıldadı. Gözleri birden kararmıştı. Bakışlarını bir an sabitleyip sonra kaçırdı. Şarabından bir yudum içti. Üst dudağı kırmızıya boyandı ve ıslaklığı mum ışığında parıldadı. Sean o an bir şey hissetti. İçinde bir arzu kıpırtısı hissetti ama onu görmezden geldi.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Fen. "Noel'den önce. Seni gözetlemek istemedim. Musluk yine kendiliğinden açıldı sandım ve bakmak için girdim ve..."

"Çıplak kıçımı mı gördün?"

"Fazlasını."

Fen elini Sean'ın eline bastırdı. İstemsiz bir hareketti bu. Yutkunup tekrar Sean'ın gözlerine baktı. Dudakları ayrılmıştı ve Sean iki dişinin ucunu görebiliyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Şey yapmıyordum değil mi... Yoksa?"

Fen başını salladı. Hafif bir iç geçirdi ve kısık bir sesle: "Çok güzeldin. Çok hoştu ve..." Daha o an fazla ileri gitmiş olmaktan korkup duraksadı ve Sean o arzu kıpırtısını, özlemi yeniden içinde hissetti ve o da iç geçirdi. Fen devam etti. "O zamandan beri de seni düşünüp duruyorum. Yani..." Fen söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğini bilemeyerek yine duraksadı ama bir önemi yoktu. Çünkü Sean havanın değiştiğini anlamıştı. Aralarındaki her şey değişmiş, heyecanla dolmuştu ve Sean bu değişimi kalbinde, kasıklarında ve zihninde hissetti. Fen artık gülmüyordu. Sean'ın elini tutmuş, ona bakıyordu ve mum ışığının titreşimi yüzüne vuruyordu.

"Fen..."

Fen ona dönerken başından beri böyle olmalıymış gibi hissetti. Sean ona doğru uzanıp öpüştüklerindeyse içinde bir şeyin tutuştuğunu sandı, tam anlamıyla öyle hissetti. Kuru otlarla dolu bir araziye kibrit atmak gibi bir şeydi. Hayır, hayır, daha etkiliydi, benzin dökmek gibi bir şeydi. İçinde kocaman, şiddetli bir yangın çıkmıştı sanki. Fen'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu öptü, Fen de ona karşılık verdi. Sevgi dolu, çok tatlı bir öpüşmeydi. Sean, Fen'in onu ne kadar istediğini, aylardır ne kadar arzuladığını hissetti ve Fen'in arzusu daha önce hiç bilmediği bir şekilde onu uyardı. Fen onu içtenlikle öpüyordu, dudakları çok nazikti ama hislerinin derinliğini gizlemeye çalışıyordu ve Sean kendinden geçecek derecede tahrik olmuştu.

Fen ağır ağır nefes alıp veriyordu, sabırsızlanan bir kadının derin, titrek nefes alıp verişiydi bu. Sean biraz uzaklaşıp dudaklarını yalayarak Fen'in bıraktığı tadı aldı ve sonra onun o soğuk, küçük ve narin ellerini tuttu.

"Gel benimle," dedi.

Şömine rafındaki mumu yaktı ve o ışıkta Fen'i birbiriyle uyumsuz, ucuz kumaşlarla kaplı eski koltuğa yatırıp gömleğinin düğmelerini açtı. Bu arada da gözlerini onun gözlerine kenetleyip vücudu yerine yüzünü izliyordu.

Fen'in gömleğinin önünü açıp göğüslerinin arasındaki noktayı öpmek için eğildi. Fen, parmaklarıyla Sean'ın kafasına hafifçe dokunurken, "Lütfen," diye mırıldandı.

Şortuyla külodunu çıkardı; Sean pantolonunun fermuarını açtı ve duraksadı. Fen bir yaprak gibi titriyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Fen başını salladı.

"Emin misin?"

"Evet."

"Tanrı'ya şükür," dedi Sean. Çünkü o noktada kendini nasıl durdurabileceğini bilmiyordu.

Fen uzandığı yerden ona bakarken Sean parmaklarının dışıyla onun karnını okşadı. Fen'in teni o dokunuşun altında çok gergindi. Vücudu titrerken kalçasını hafifçe ona doğru büktü.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldandı Sean ve onun keşfedilmemişliği, narinliği, parmaklarını dudaklarına dokundurması, tatlılığı içini doldurdu. Bir bakire kadar tecrübesizdi ve kendini ellerinin, parmaklarının ardına gizlemeye çalışıp duruyordu. Fen onun için bir gizemdi, farklı ve bilinmezdi.

Sean koltuğa çıkıp ona baktı ve saçlarını okşarken Fen yine, "Lütfen," dedi. Sean onu tekrar öptü ve Fen orada titreyerek uzanırken Sean doğru yeri bulmak için elini onun bacaklarında gezdirdi.

Yaşadığı en tatlı, nazik ve hızlı sevişmeydi. Fen anında gelmişti, belki de ilk anda ve beklenmedik, heyecan verici bir tepkiyle. Öyle ki o geldiği anda Sean'ın da içi seks arzusuyla dolmuş, kan dolaşımı hızlanmış, sinirleri karıncalanmaya başlamıştı. Kasıklarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baskı hissetmiş ve sonunda o da boşalmıştı. Sean dudaklarını onun omzuna götürüp boşaldı, boşaldı, boşaldı ve ona sımsıkı sarılıp Fen'in devam eden heyecanını hissetti. Onun o doğal, bilinçsiz rahatlığı Sean'ın içini şefkatle doldurdu. Alnını Fen'in yanındaki yastığa yasladı ve Fen ona, "Teşekkür ederim," dedi.

Fen sonrasında ağladı. Belki de güldü. Sean hangisi olduğunu anlayamadı.

Fen koltukta onun altında yatarken Sean o yakınlığı kaybetmek istemediği için kımıldamadı ama ağırlığını dirseklerine verip Fen'in gözyaşlarını sildi.

"Affedersin," dedi Fen. "Ben yalnızca... bu çok..."

"Biliyorum," dedi Sean nazikçe. "Biliyorum."

Tekrar seviştiler, bu kez daha yavaş. Fen bu kez daha cesurdu, Sean da ağır ağır hareket etti. Fen'in vücudunun şeklini, hem içini hem dışını, cildinin altındaki kaslarının nasıl ayrıldığını hissediyordu. Parmaklarıyla onu, çenesinin şeklini, kulaklarını, göğüslerini keşfetti ve bu arada Fen'in parmakları da onun vücudunda geziniyordu. Birbirleri için gizem doluydular. Çok uyumlulardı.

Mum ışığı titreşirken Fen ürperdi. Memelerini kollarıyla örttü.

"Muhteşemsin," dedi Sean.

Fen'in hırkasını giymesine yardım etti. Karşı duvardaki gaz sobasını yaktı ve sobadan gürültüler eşliğinde yükselen alevler maviden kırmızıya dönerken odayı ısıtmaya başladı. Sean ona nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Sonsuza dek kaybettiğini sandığı parçalarının Fen'in arzuları sayesinde birleştiğini ona nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Sean yeniden yaşamaya başladığını hissediyordu. Kendini yeniden güçlü kuvvetli hissetmeye başlamıştı. Erkek olduğunu hatırlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koltuğun arkasından gitarını alıp kılıfından çıkardı.

Çıplak bir halde Fen'in yanına oturup gitarına doğru eğildi. Ayak bilekleri üst üste atılmış, dizleri ayrı bir şekilde oturuyordu. Bir şeyler çalmaya başladı.

"Bu ne biliyor musun Fen?"

Fen başını iki yana salladı. Dizlerini çenesine kadar çekip kollarını bacaklarına doladı.

"Bu Re. Peki bu?"

"Bilmiyorum."

"Mi minör. En sevdiğim akor."

Sonra gösterişli bir şeyler çalmaya başladı. Fen gülümsedi. Saçlarıyla oynuyordu.

"Gitar neden seksidir biliyor musun Fen?"

"Çıplakken çaldığın için mi?"

"O da var tabii. Ama gitar hem erkek hem kadındır."

Fen güldü.

"Öyle. Şurası bizde var, boynun üst kısmındaki kabartı ve gururla bunun kadın vücuduyla çelişen bir penis olduğunu söyleyebiliriz. Kum saatini görüyor musun?" Gitarın dış kenarını, kusursuz kıvrımlarını gösterdi.

Fen başını salladı.

"Güzel müzik yapabilmek için," dedi Sean ve Avrupalı aksanıyla devam etti. "Gitarın kadın ve erkek kısımları uyum içinde çalışmalı. Bir el..." elini kaldırdı "...boyun kısmında yukarı aşağı kayar ve farklı perde ve tellere baskı uygulayan parmaklarla sıkıca kavranır. Sanırım hanımefendi işin bu kısmını biliyor."

Fen gülümseyip dudağını ısırdı.

"Bu arada diğer elin parmakları da ses deliği üzerinde çalışır, işte böyle. Erotik, değil mi?"

"Evet."

"Parmakların kontrol ettiği tellerin titreşimiyle ortaya çıkan sesler, gitarın gövdesinde yankılanır. Erkek ve kadın birlikte çalışır. Çok güzel."

Sean biraz daha çaldı. Fen başını onun omzuna yasladı ve bir süre koltuğun üstünde öylece kaldılar, perdenin ardındaki gökyüzü ağarmaya başlayana kadar. Sonra birbirlerine sarıldılar ve Sean onu izleyebilmek için Fen'in uyumasını bekledi. Bir süre onun sıcaklığının tadına vardıktan sonra sabahın ilk saatlerinde kendisi de uykuya daldı.

yirmi

Her şey değişmişti.

Fen her şeyin düzelmeye başladığının farkındaydı. Eskiden iyi olduğunu düşünürdü ama değildi, özellikle de şimdiki hisleriyle kıyasladığında anlıyordu bunu. Artık dünya onun için harika bir yerdi, her günün her anı olasılıklarla doluydu; hayatta olduğuna, Bath'ta yaşadığına, kitapçı dükkânında çalışıp Lilyvale'de oturduğuna, Connor'ın annesi ve Sean'ın sevgilisi olduğuna şükrediyordu. Aynada kendine baktığında karşısında çekici bir kadın görüyordu. Sağlıklı, genç ve güzel olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Oğlu konusunda da yepyeni bir enerjiyle dolmuş, onun konuşmasını ve motor becerilerini geliştirecek yeni yöntemler düşünmeye başlamıştı. Artık onunla daha çok eğleniyordu; oğlu, Fen'in daha önce ortaya çıkaramadığı bir mizah anlayışına sahipti. Bu da bir bakıma onu ihmal ettiğinin göstergesiydi ve Fen bu yüzden kendinden utandı.

Hayatından keyif alıyordu; hem de bütünüyle, en azından büyük kısmıyla. Mutluluğunu tek bozan anılarıydı.

Sean onun uyku düzenini değiştirmekle kalmamış, eskisinden daha rahat uyumasını da sağlamıştı. Eskiden Tomas ve Joe'yu sık sık rüyasında görürdü ve gariptir ki bu rüyalar genelde güzel rüyalar olurdu; sahalarda futbol oynadıkları, nehirde balık tuttukları, sinema kuyruklarında bekledikleri, hatta tartıştıkları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gençliklerindeki güzel günleri gördüğü rüyalardı bunlar. Bazen de Tomas'ın gitmeden hemen önceki hallerini görürdü. Rüyalarında Tomas iyi, her zamanki şakacı, mütevazı, komik haliyle görünürdü ona; uyuşturucu aldığı zamanlarda büründüğü, sinsi sinsi etrafı kolaçan ettiği, gizemli haliyle değil. Joe'ya gelince, rüyalarında Joe hep iyi, formda ve keyifli olurdu, her zaman güler, bazen kolunu Tom'un omzuna atar, bazen yüzünü Tom'a yaklaştırır, ikisi sıradışı bir paylaşımda bulunurdu.

Fen o iki genç adamı rüyasında ne zaman güzel bir şekilde görse Joe ölmemiş, Tomas da hiç gitmemiş olurdu ve kaygılandığı için rüyasında kendine kızardı. Sonra uyandığında bir süreliğine bir kafa karışıklığı yaşardı. Rüyanın gerçek olup olmadığını bile hatırlamaz, Joe'nun öldüğü, Tomas'ın gittiği ve bunun sorumlusunun da kendisi olduğu gerçeğiyle yüzleşme dehşetini yeniden yaşardı. Bu sonucu bir türlü kabullenemediği için rüyalarında onu tekrar tekrar yaşardı. Milyonlarca defa o kazanın olmadığını düşünmüş, milyonlarca defa uyanıp kazanın olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve bu duygusal gelgitler onu çok bitkin düşürüp her anını etkiliyordu. Joe ve Tomas, Tomas ve Joe gözünün önünden gitmiyordu.

Ama şimdi farklıydı ve Fen kendini hafiften suçlu hissedip vefasızlık ettiğini düşünse de şu sıralar erotizm dolu, mutlu, uçtuğu, yüzdüğü, dans ettiği rüyalar görüyor, ne Tomas ne de Joe bu rüyalarda oluyordu.

Fen artık uyandığında içi kıpır kıpır oluyor, kalbi o gün yaşayacağı zevklerin beklentisiyle çarpıyordu. Uyanmayı iple çekiyordu. Perdeleri çekip Connor'ı uyandıracağı anın gelmesi için can atıyordu ama yaptığı ilk ve en tatlı şey, Sean yataktan kalkıp kendi odasına mı gitmiş, banyoda muslukları mı açmış, yoksa çay yapmak için alt kata mı inmiş diye anlamak için sesleri dinlemek oluyordu.

Sean her sabah Fen'e çay yapıp getiriyor, sonra işe gitmeden önce onu öpüyordu. Bir koca gibi yanağından değil, bir sevgili gibi dudağından öpüyordu onu. Her zaman elini sımsıkı tutuyordu. Bazen ona küçük hatırlatmalarda bulunuyordu: "Unutma, bugün biraz geç kalacağım," ya da "Vaktin olursa bana birkaç pul alır mısın?" gibi.

Kendilerine zaman ayırmaları konusunda birbirlerine karşı saygılılardı ama iki yetişkin olarak birlikte olmaktan da keyif alıyorlardı. Samimiyetleri ikisinin de hoşuna gidiyordu. İkisinin de yapacak bir şeyi olmadığı akşamlarda birlikte oturma odasında vakit geçiriyorlardı. Sean uzaktan kumandanın hâkimi olmuştu. Kanalları değiştirirken artık Fen'e sakıncası olup olmadığını sormuyordu. Bunu başkası yapsa Fen o kişiyi ayıplayıp kızardı ama Fen kendisine yaşama sevincini yeniden tattırdığı ve onun hayatına girdiği için Sean'a minnettardı ve bu yüzden Sean'ın her yaptığı, her söylediği Fen'e güzel görünüyordu.

Sean başını mindere yaslayıp bacaklarını kıvırarak, çalışan erkeklerin giydiği o kalın, yün çoraplarıyla koltukta uyuyakaldığında Fen'in içi öyle büyük bir şefkatle doluyordu ki duygularını çok zor kontrol edebiliyordu.

Her gün onu biraz daha iyi tanıyor, daha çok seviyordu. Tabii ki başka erkeklerle de yatmıştı ama hepsi çok uzun zaman önce, Connor bile doğmadan önceydi ve Fen şimdiye kadar kimseye âşık olmamıştı. Onun için bu süreç çok keyifli ve büyüleyiciydi. Bugüne dek yaşadığı en harika, en doğal şeydi bu. Hayatının her anını her yönden renklendiriyordu. Vücudunun her zerresini değiştirmişti. Dolayısıyla her şeyi de etkilemişti. Fen bundan memnundu ve çok şanslı olduğunu düşünüyordu; çünkü bazı insanların onun Sean'la paylaştığı sevgiyi hiç tatmadığını biliyordu.

Sean'ın gözünün altındaki küçük yara izinden bacaklarını hafifçe aralayıp ayaklarını belli bir açıyla bükmesine varana kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onunla ilgili her şey Fen'e erotik geliyordu. Kokusu, sesi, kirpikleri, çizmelerindeki çamur onu baştan çıkarıyordu.

Sean da onunla rahatlamıştı. Ofisten döndüğünde ona o gün yaşadıklarından bahsediyordu. Nerelere gittiğini, kimlerle konuştuğunu, neler yaptığını anlatıyordu. Restorasyonun artılarıyla eksilerini, bileşimlerin kimyasını, destek kolonlarının yapısını anlatıyordu. Sean lavaboda ellerini yıkarken Fen onun avuçlarında kayan sabunu, tırnaklarının arasındaki kiri temizleyen köpüğü izliyor, aşk romanlarındaki kahramanlar gibi iç geçirip bayılacak gibi oluyordu.

Bununla da kalmıyordu. Bir de Sean'ın onun için yaptığı şeyler vardı. Önemli önemsiz her türlü konuda Fen'le ilgileniyordu. Çocukluğundan beri kimse Fen'le ilgilenmemişti. Ama Sean onu arabayla süpermarkete götürüyor, alışveriş arabasını itiyor, poşetleri alıyor, Fen'in ödeme yapmasına izin vermiyordu. Ya da rahat rahat alışveriş yapabilsin diye onu Sainsbury'nin önünde bırakıp Connor ve Amy'yle birlikte eski Green Park İstasyonu'ndaki ilginç dükkânları gezmeye gidiyordu. Çantalarını taşıyor, çöpleri dışarı çıkarıyor, eski evine gidip arabasına doldurduğu bahçıvan aletleriyle dönüyordu. Çimlerini biçiyor, yıllardır ottan başka bir şeyin bitmediği eski çiçek yataklarını kazıyordu. Patates ekmişti. İki sıra sırık dizip Connor'ın yardımıyla küçük saksılara fasulye ekmişti. Bir gün işten domates, kabak, biber ve marul tohumlarıyla dolu bir kapla gelmişti.

Fen'i en çok sevindirense Sean'ın da mutlu olduğunu görmekti.

Arada bir yatağının altını kontrol ediyordu ama Sean haftalardır deftere bir şey yazmamıştı.

Belle'den nadiren bahsediyordu ve gözlerinin altındaki gölge kaybolmuştu.

Fen neler olup bittiğini kimseye anlatmamıştı. Aslında sürekli Sean'dan bahsetmek istiyordu çünkü âşık olduğunu bütün dünya bilsin istiyordu. Aşkını bir tişörtle, bir pankartla veya kiralık bir uçakla ilan etmek istiyordu ama hiç kimseye hiçbir şey söylemiyordu. Bir uğursuzluk gelmesinden korkuyordu. Bunun batıl bir inanç olduğunun farkındaydı ama aşkları gizli kalırsa kimsenin aralarına giremeyeceğine inanıyordu. Kimse aşklarına zarar veremezdi.

Ayrıca anlatabileceği hiç kimse yoktu.

Fen geleceği düşünmüyordu. Neler olacağını bilmiyordu; ikisi de bu konuyu açmamıştı. Tesadüfen yakınlaşmışlardı. Birlikte dışarı çıkmamış, randevulaşmamışlardı. İkisi de paylaştıkları bu değerli yakınlığı kategorize etmeye ya da çözümlemeye çalışmamıştı.

Fen, Sean'ı erkek arkadaşı ya da partneri gibi görmüyordu.

Sean onun için bu sözlerin çok daha ötesinde bir anlam taşıyordu.

Sean onun sevgilisiydi.

Sevdiği adamdı.

Ve bu aşk onu öyle kökten değiştirmişti ki geri dönüşü olmadığını biliyordu.

yirmi bir

Sean, Membury tesislerine girdiğinde değişikliği hemen fark etti. Belle ve Amy genellikle onu giriş salonunda beklerdi. Çoğunlukla da Amy gazete bayisinin önündeki raflara dizilmiş karikatür dergilerine bakar, Belle de yanında durup sık sık saatini kontrol ederek dergileri incelerdi. Ama gerçekten incelemezdi, çünkü aklı fikri onu bekleyen hafta sonunda olurdu. Bugün giriş salonunda değillerdi ama Sean istasyonda olduklarını biliyordu. Çünkü Belle'in altın rengi küçük Mazda'sı otoparktaydı. Sean kendi arabasını onun yanına park etmişti.

Bir süre girişte dolanıp gazete başlıklarına ve ön sayfalardaki resimlere göz attı. Birkaç dakika geçip Belle ve Amy'den ses çıkmayınca restorana yöneldi. İşte oradalardı: Belle, Amy ve Sean'ın Öteki olduğunu tahmin ettiği, kendisinden daha yaşlı, spor giyimli biri, küçük bir çekirdek aile gibi masada birlikte oturuyordu. Sean'ın içgüdüleri ilk anda dönüp oradan uzaklaşmasını söyledi. Arabasına atlayıp gidecekti. Öylece gidecekti. Daha sonra Belle'i arayıp bir kaza ya da benzer bir şey olduğunu söyleyecekti; bir bahane bulabilirdi nasıl olsa. Belle sinirlenecekti elbette... Ama bunu yapmak için biraz geç kalmıştı.

"Babacığım!" diye haykırdı Amy. Kızı öyle neşeliydi ki Sean'a normal bir yüz ifadesi takınıp masaya doğru yürümekten başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seçenek kalmadı. Amy babasını karşılamak için masaların arasından koşmaya başlamıştı bile. Kendini onun kollarına attı. Kızının bu tavrı her zamankinden çok daha abartılı ve güçlü olduğu için Sean bunun Öteki'ne karşı bir gösteri olduğunu düşünerek çaresizce kızına minnet duydu. Bir daha Amy'yi istediği hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağına yemin etti. Sean onu kucağına aldığında Amy bacaklarını onun beline, kollarını da boynuna dolayıp babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Dudakları yapış yapıştı. Saçları Belle'in arabasının içi gibi kokuyordu. Sean gerginliğini bir parça azaltıp artık alıştığı dışlanmışlık duygusuna sığındı. Şimdi de kontrol edemediği, yaklaştığının farkına bile varmadığı ve ne tepki vereceğini hiç bilmediği bambaşka bir durumla karşı karşıya kalmıştı. Ne yapmalıydı? Öteki'nin o bakımlı, kösele gibi yaşlı suratını yumruklamak mı, yoksa manikürlü, kösele gibi yaşlı elini sıkmak mı?

Masada Belle bir avuç dolusu peçeteyle Amy'nin az önce döktüğü *milkshake*'i silmekle uğraşıyordu. Sean ise Öteki'nin son derece rahatsız olmuş halinden memnundu.

Sean masanın yanında durup, "Vay," dedi. Amy bir kayanın üstündeki deniz yosunu misali babasına kenetlenmiş, parmaklarını da onun saçlarına geçirmişti. "Heyet gelmiş. Bu şerefi neye borçluyum?"

Kabalık ettiğinin farkındaydı ama söz ağzından çıkmıştı bir kere.

Belle kaşlarını çatarak, "Ne?" diye sordu.

Sean da çenesini kaşıyarak, "Neler oluyor?" dedi.

"Hiç, biz yalnızca..." dedi Belle.

Öteki ayağa kalkıp elini Sean'a uzattı. Belle'e dokunan elini. O parmaklar Belle'in en mahrem yerlerine dokunmuştu. Sean o eli sıkamazdı. O eli sıkmaktansa parmaklarını keserdi daha iyi. Sean onu görmezden gelip Belle'e baktı. Belle de soğukkanlı bir ifadeyle ona karşılık verdi.

BELONGS TO KAFES TEAM

"Merhaba, ben Lewis," dedi Öteki, ama Sean onu yine görmezden geldi.

"Yalnızca ne?" diye sordu Belle'e.

"Lewis ve ben buradan nereye gideceğimiz konusunda seninle konuşmak istedik."

"Çok kolay," dedi Sean. "Doğudan Londra'ya, batıdan Güney Galler'e."

Ne yapıyordu böyle? Neden bu kadar saldırganlaşmıştı?

"Sean," dedi Belle, "biraz oturabilir misin? Biraz..."

"Hayır," dedi Sean. "Hayır, oturamam. Böyle bir tuzağa karşı beni uyarmamıştın."

Belle başını iki yana salladı. "Bu bir tuzak değil. Tanrı aşkına Sean, bu bir savaş değil, böyle yapma..."

"Acelem var," dedi Sean. "Bu akşam için bazı planlarım var. Amy'nin çantası nerede?"

"Arabada."

"Hadi o zaman."

Sean kucağında Amy'yle topuklarının üstünde döndü ve uzun adımlarla dışarı çıkarken Amy yüzünü onun boynuna gömdü. Belle de arkalarından yürümeye başladı.

"Sean, zor olduğunu biliyorum ama..."

"Hayır, Belle, nasıl olduğunu hiç bilmiyorsun."

"Bu konuda yetişkin gibi davranmamız gerektiğini düşünüyorum. Halletmemiz gereken bazı şeyler var."

"Tamam," dedi Sean, "hadi yetişkin gibi davranıp işleri halledelim, boşanalım, ne istersen onu yapalım."

Şimdi dışarı, otoparka çıkmışlardı. Sean hâlâ çok hızlı, güçlü adımlarla yürüyordu. Belle yarı koşar adımlarla ona yetişmeye çalışıyordu. Kızı ona öyle sıkı sarılmıştı ki Sean'ın onu tutmasına bile gerek yoktu. Kızından güç alıyordu. Amy onu güçlendiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belle onu arabanın yanında yakaladı. "Ne dedin?"

Sean arabasının bagaj kilidini açtı. Bagajı ardına kadar açıp geri adım attı.

"Tamam, boşanalım, dedim. Bunu konuşmamıza gerek var mı? Şüphesiz, ne istediğine çoktan karar vermişsin. Avukatın benim avukatıma yazamaz mı?"

"Birlikte karar verirsek bunu daha masrafsız ve... dostça halledebiliriz," dedi Belle ve Amy'nin çantasını arabadan alıp Sean'a uzattı. Sean ona dokunmaktan kaçındı ama çantayı alıp bagaja koydu ve sertçe kapattı.

"Seninle birlikte hareket etmek istemiyorum Belle."

"Sean..."

Sean, Amy'nin kollarını vücudundan çözüp onu araç koltuğuna oturttu ve emniyet kemerini bağlayıp kapıyı kapattı.

Sonra karısına döndü. Amy'nin duymaması için kısık sesle konuştu.

"Belle, sonunda tavsiyene uydum. Günün birinde fikrini değiştirip beni geri çağıracağını ümit etmekten vazgeçtim. Olanlar yüzünden kendimi de suçlamıyorum artık. Hayatıma devam ediyorum. Belki günün birinde hep birlikte daha medeni olabiliriz; sen, ben ve o sapık ihtiyar hovarda. Ama şu anda bu mümkün değil. Bana bir mektup yaz. Ne istediğini söyle. Bu şekilde bir çözüm bulabiliriz."

Sean arabaya binip motoru çalıştırdı ve park yerinden çıkmak için geri geri giderken Belle kenara çekilmek zorunda kaldı. Sean ona doğru son bir kez bile bakmadan gürültüyle otoparktan çıkıp Bath'a doğru yol aldı.

Sean otobana çıkar çıkmaz sakinleşti ve Massive Attack'in yüksek sesli ve insanı havaya sokan müziğini dinlerken de kendini yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir erkek gibi hissetmeye başladı. Gözlerinde endişeli bir bakışla hareketsizce oturan Amy'ye dönüp gülümsedi.

"Sorun yok tatlım," dedi. "Her şey yolunda."

"Yine bağırdın."

"Biliyorum, özür dilerim. Bath'a vardığımızda anneni arayıp özür dileyeceğim."

Amy rahatlayıp iç geçirdi. "Membury'yi hiç sevmiyorum."

"Ben de öyle."

"Orada hep sinirli oluyorsun."

"Evet," dedi Sean. "Öyle oluyorum."

yirmi iki

"Lütfen Fen, yavaş ol biraz. Başımı ağrıtıyorsun," dedi Vincent.

Fen, uzun zaman sonra ilk kez dükkânı adamakıllı temizlemeye girişmişti. Tavanı süpürüp örümcek ağlarını avluya silkelemiş, evsiz kalan örümcekler sığınacak bir yer arayarak taşların ve duvarlardaki çatlakların arasına hızla girmişti. Fen şimdi düzenli bir şekilde çalışıp rafları tek tek ele alıyordu. Bütün kitapları indirip tozlarını alıyor, ahşabı temizliyordu. O kadar çok toz kalkmıştı ki kapıyı açmak zorunda kalmışlardı ve yaz mevsimini yaşayan şehrin sesleriyle kokuları dükkânın küf kokulu havasını tazelemişti.

"Seni bu hale getiren ne?" diye sordu Vincent. "Eski halini istiyorum ben. O sessiz ve içe kapanık halini."

Seni bu hale getiren kim, diye sormalısın, dedi içinden Fen.

"Aman Tanrım," dedi Vincent, Fen'in yüzünü ya da içini okuyarak. "Âşık filan olmadın, değil mi?"

"Biraz."

"Ah sevgili kızım!" Vincent masasından kalkıp Fen'in yanına geldi ve ellerini tutup onu öpmek için eğildi. "Tanrı'ya şükür! Zamanı gelmişti!"

O sırada Fen'in algılayamadığı bir dilde konuşan kalabalık bir öğrenci grubu dükkâna girdi. Fen işine devam ederken Vincent geri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekilip onlarla ilgilendi. Öğrenciler gittiğinde, "Şu senin kiracına mı yoksa?" diye sordu.

"Evet."

"Tahmin etmiştim. Sana vurulduğu çok belliydi."

"Kimseye bir şey söyleme, olur mu Vincent?"

"Elbette. Kimseyi ilgilendirmez. Ama iyi biri, değil mi? Sana iyi davranıyor, değil mi?"

"Evet, iyi biri."

"Sevindim," dedi Vincent ellerini ovuşturarak. "Artık suyu koyalım, ne dersin? Kutlamak için."

"'Koyalım' derken 'koy' demek istedin sanırım."

"Kahveyi benden çok daha iyi yapıyorsun Fen."

Fen gülümsedi. "Seni tatlı dilli çapkın!"

Fen mutfağa geçti ve su kaynarken dağınık, kapaksız dolabı, aradığı şeyi bulana kadar karıştırdı. Vincent'ın kahvesini *Man and Superman* kupasında, kendisininkini ise *Great Expectations* kupasında hazırladı.

yirmi üç

Harika bir çarşambaydı.

Sean ile Fen birlikte işten izin almış, çocuklar ve sorumluluklar olmadan her değerli anın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı. Fen henüz her şeyin yolunda gittiği ergenlik günlerine geri dönmüş, kendini tazelenip yenilenmiş ve seksi hissediyordu. Arabayı yol kenarına park edip böğürtlen ve ısırgan otlarıyla dolu yollarda, küçük güveler ve gün ışığı eşliğinde kilometrelerce yürüdüler. Sonunda buraya, ikisinden başka kimsenin olmadığı, peri masallarından çıkma bir yere vardılar. Gün ışığının parıltısında dalgacıklar oluşturan suyun yanı başında gizli bir alandı burası. Su durgun, kaygan, soğuk ve berraktı. Öyle berraktı ki sazlıkların arasında yüzen balıklar, suyun dibindeki çakıl taşları, tatlı su istiridyeleri görülebiliyordu. Milyonlarca küçük böcek, toz zerresi gibi suyun üstünde titreşiyor, rüzgâr dallara doğru estikçe ağaçlardaki yapraklar hışırdıyordu. Mükemmel bir gündü. Fen'in asla unutmayacağını bildiği günlerden biriydi; yalnız kaldığında, korktuğunda ya da yaşlandığında hatırlayacağı, dudaklarında hep bir tebessüm oluşturacak günlerden biri.

"Bunu daha sık yapmalıyız," dedi Sean. "Hadi, uzaklara gidelim. Birlikte tatile çıkalım. Uçağa atlayıp sıcak bir yerlere gidebiliriz."

"Ama benim pasaportum yok ki," dedi Fen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean gözlerini kısarak ona baktı. Küçük su damlacıklarından yansıyan gün ışığı, vücudunu örten ve ona bir melek gibi büyüleyici bir görünüm veren saçlarında ışıldıyordu.

Sean suyun yanı başındaki çayırda, uzun çimlere serdiği havlunun üstüne uzanmıştı. Fen onun yanına oturmuş, kollarını bir havluyla siliyordu. Nehirde yüzmüşlerdi ve şimdi damarlarındaki kan canlanmış, kendini çok daha güçlü ve zinde hissetmesini sağlamıştı.

"Pasaportun nasıl olmaz?" diye sordu Sean. "Herkesin pasaportu vardır."

"Benim yok."

Sean'ın suratı asıldı.

"Sahip olmadığım bir sürü şey var benim," dedi Fen. "Bunu biliyorsun."

"Bilgisayarın, araban, tornavidan yok, biliyorum. Ama pasaportunun olmaması ne demek?"

"Bana öyle bakma," dedi Fen. "Bugüne dek pasaporta ihtiyacım olmadı." Fen saçlarını savurunca küçük damlacıklar Sean'ın üstüne sıçradı. "Tanrım, su amma soğukmuş!"

Sean kolunu ağır ağır kaldırdı ve Fen'in ıslak saçını kavrayarak onu kendine çekti. Sıcak dudaklarını Fen'in dudaklarına götürürken ağzında bira tadı vardı.

Parmakları Fen'in mayosunun altına, oradan da arka tarafa doğru kaydı.

"Yapma," dedi Fen, ama dipsiz bir arzular okyanusunda *Titanik* gibi batmaya başlamıştı bile. Vücudunu ona yaklaştırmak için havlunun üstünde hafifçe kıpırdandı. O sırada çıkan hafif bir esinti onlara gölge veren ağacın yapraklarını salladı ve Fen'in gözlerine vuran güneş ışığı retinasını acıttı.

Sean onu çekip sırtüstü yatırarak öyle şiddetli öptü ki Fen'in nefesi kesildi ve elleriyle onu itti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olmaz," dedi, "burada yapamayız. Her an biri gelebilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sean'ın hızlı hızlı alıp verdiği nefesi Fen'in soğuk boynunda alev gibi sıcaktı. Elini kendi şortunun içine soktu. "Her yerden kilometrelerce uzaktayız! Seni Paris'e götürmek istiyorum," dedi ve Fen'in mayosunu çekiştirdi. Mayo hâlâ ıslaktı ve tenine yapışmıştı. Fen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ortada duran kremayı yemek üzere olan bir kedi gibi Sean'a bakarak tembel tembel sırıttı.

"Seni Venedik'e, Roma'ya, Madrid'e ve Bordeaux'ya götürmek istiyorum. Seni nehirlerde gezdirip denizlerde yüzdürmek istiyorum."

Sean onun elini tutup aşağılara yönlendirirken Fen onu kavrayıp parmaklarıyla okşadı.

"Seninle Avrupa'nın her yerinde sevişmek istiyorum."

Fen onun dudaklarına uzandı ve tekrar öpüştüler. Sean ona sarıldığında Fen omurga çıkıntısının ve kürek kemiklerinin havlunun altındaki sert zemine çarptığını hissetti ve güneşe karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Sana bir pasaport çıkartıp bir valiz ve büyük bir güneş kremi alacağım ve kimse bizi durduramayacak," dedi Sean.

Sean başını geriye atınca Fen onun kısa kıllarla kaplı boynunu bütünüyle gördü. Teni kızarmıştı. Sonra Sean ona doğru uzanarak derin bir iç geçirdi.

"Tenin çok soğuk ama için alev alev," diye fısıldadı.

Fen ellerini onun sırtında gezdirdi. Kaslarının yaptığı basınçla ve nazik gücüyle inanılmaz bir şehvet uyandırıyordu. Sean'ın omzunun üzerinde dans eden iki kelebek gördü, daireler çizip gün ışığının altında dönüp durmalarını izledi ve şöyle düşündü: Bugüne dek hep böyle oldu, ilk insanlar için de böyleydi, şimdi de böyle. Bütün kadınlar aynı şeyi hisseder; sevdiğin adamı içinde hissetmek her zaman böyle bir his uyandırır ve o an hiçbir şeyin önemi kalmaz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen sevişmeye odaklanmaya çalıştı ama Sean sona yaklaştığı için bacaklarını onun beline doladı ve Sean çok geçmeden boşalıp dudaklarını her zamanki gibi Fen'in omzuna götürdü.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi. "Aman Tanrım, çok güzeldi."

Fen kendi kendine gülümsedi ve Sean'ın kulağını saran saçlarını okşarken suyun akışını dinledi. Çok güzel bir sesti.

"Biliyorsun," dedi Sean, "geçen yaz bir süreliğine de olsa bir daha mutlu olamayacağımı düşünüyordum."

"Hımm..." dedi Fen, konuşamayacak kadar ağırlaşmış, yaşadığı anın mutluluğuyla dolmuş bir halde.

Sean bir dirseğinin üstünde doğruldu ve Fen de onun ağırlığının altında hafifçe kıpırdandı. Sean bir ot koparıp Fen'in burnu, kaşları ve çenesi üzerinde dolaştırdı.

Sonra gülümsedi.

"Ama ne var biliyor musun?" diye sordu Sean.

"Hayır."

"Şimdi kendimi çok iyi hissediyorum. İnanılmaz bir şey bu. Sonsuza dek böyle hissetmek istiyorum."

"Ne güzel," dedi Fen gülümseyerek ama ansızın içini bir hüzün kapladı ve uğursuzluktan korunmak için gizlice parmaklarını birbirine doladı. Her ihtimale karşı.

yirmi dört

Havalar düzelmişti ve Lina hep birlikte parkta piknik yapmayı teklif etmiş, şirketin resepsiyon bölümüne bir ilan yapıştırmıştı. Sean'ın sorduğu herkes gideceğini söylüyordu; daha önce de parkta hazırlıksız partiler yapılmış, hepsinde de çok eğlenmişlerdi.

Sean kalabalık ortamlardan uzun bir süredir uzak durmuşsa da Amy'nin eğleneceğini düşünerek bu daveti memnuniyetle kabul etti. Kızıyla mümkün olduğunca güzel vakit geçirmek istiyordu, çünkü hafta sonundan sonra onu bir süre göremeyecekti. Yunanistan'daki eğitimin başarılı geçmesi üzerine Öteki, benzer bir etkinlik için bu kez Fransa'nın güneyine davet edilmişti. Belle gün boyunca öğrenci ve öğretmenlere içecekler sunup akşam yemekleri pişirerek onlara yardım edeceğini söylediğinde Sean şaşırmıştı. Belle'in yemek işini üstlenmesine gerçekten şaşırmıştı. Ona yazmayı tercih edip etmeyeceğini sorduğundaysa Belle, katılmak yerine gözlemleyerek insana dair daha çok şey öğreneceğini söylemişti. Sean, Belle'in ne zamandır böyle konuştuğunu hatırlamıyordu. Ona göre bu işte bir terslik vardı. Belle'e bu etkinliğin Amy için pek eğlenceli olmayacağını söylediyse de Belle sorun olmayacağı konusunda ısrar etmişti. Çünkü buradaki, Yunanistan'dakinden daha büyük ve daha düzenli bir organizasyon olacaktı ve her sabah ve öğleden sonra çocuklar için çeşitli aktiviteler düzenlenecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean, Amy'nin minik, dantelli bikinisi ve keten şapkasıyla Fransa'nın güneyine özgü o sert çimlere çıplak ayaklarıyla bastığını, çocuklar kulübünün tatlı, duyarlı bir Fransız genci olan takım liderine çocuk güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak baktığını hayal etti. Bronz tenli Fransız çocuklarıyla birlikte koşturup birkaç kelime öğrendiğini düşündü. Havuzda kollukları ve simidiyle yüzdüğünü, ayaklarıyla su sıçratırken güneş ışığının vurduğu soğuk suyun parıldadığını hayal etti. Bu Amy'nin hayatının asla unutamayacağı, Sean'ın ise tanıklık edemeyeceği bir parçası olacaktı.

Lina, Sean'ın ofisine geldi ve piknik sabahı onunla Sainsbury's'de buluşmak isteyip istemediğini sordu. Böylece alacakları yiyecek ve içecekleri Sean'ın arabasına koyabilirlerdi. Freddie sandalye, kilim, barbekü ve kömürü kendi arabalarıyla getirecekti ama her şeyi oraya sığdıramayacakları için Sean'dan yardım istiyordu.

"Elbette," dedi Sean.

"Fen'i de getir," dedi Lina.

"Tamam."

Lina kapıda durup elindeki zarfı bacağına vururken Sean başını kaldırıp ona baktı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi. "İlk kez Belle olmadan geliyorsun, biliyorum, ama artık herkes biliyor ve..."

"Evet, evet," dedi Sean. "Sorun yok. Teşekkürler."

Lina kapıyı kapatır kapatmaz Sean başını ellerinin arasına aldı.

Fen'e ne diyeceğini bilmiyordu. İş yerindeki kimseye ilişkilerinden bahsetmemişti. Öyle bir fırsat hiç doğmamıştı. Sean hiçbir zaman içkili ortamlarda bulunmadığı gibi Belle'le ayrıldıklarından beri hiçbir sosyal aktiviteye de katılmamıştı. Bunun en büyük sebebi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aktivitelerin genellikle hafta sonlarında yapılmasıydı. Bu da Sean'ın Amy'yle geçirdiği tek zamandı. Evliliğinin sallantıda olduğunu bildikleri için ona Belle'i sormuyorlardı; kadınlarla ilgili konulara da hiç girmiyorlardı ve Sean da bu tür haberleri kolayca duyurabilen biri değildi. Bütün bunları Fen'e nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Lilyvale'e giderken bir çiçekçinin önünde durup bir buket sarı gül aldı.

Fen mutfakta yalın ayak çalışıyordu. Arka kapı açıktı. Connor kapı önünde oturmuş, sandviçini yiyordu. Bir tava dolusu patates ocakta kızarıyordu.

"Al bakalım," dedi Sean gülleri Fen'e uzatarak. "Bunlar sana."

"Teşekkür ederim," dedi Fen ve mutluluktan yanakları kızardı. "Çok güzeller."

Fen lavaboyu biraz suyla doldurup gülleri içinde bekletirken yemek hazırlığını tamamladı.

"Pazar günü ne yapıyorsun?" diye sordu Sean, tezgâha yaslanarak.

"Hiçbir şey," dedi Fen.

"Yanlış. Parktaki pikniğe geliyorsun."

Connor gözlerini kocaman açarak Sean'a baktı.

"Amy geliyor mu?"

"Con, ağzın doluyken konuşma," dedi Fen oğluna bakmadan.

"Evet, Amy de geliyor."

"Ben de Amy'yle gidebilir miyim?"

"Kusura bakma dostum," dedi Sean, "annen ve sen kendi imkânlarınızla geleceksiniz. Amy ve ben yiyecekler için Lina'ya yardım edeceğiz."

"Lina bizi bilmiyor mu?" diye sordu Fen. Haşlanmış bir yumurtayı plastik kaptan alıp tezgâhın kenarına koydu.

"Senin söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Ben onu uzun zamandır görmedim," dedi Fen.

"Ona söylemeye çalıştım ama son zamanlarda çok yoğunuz, ofise pek uğramıyorum. Hep şantiyelerdeydim," dedi Sean. Doğru da söylüyordu.

Fen yumurtanın kahverengi kabuğunu soydu ve ortaya çıkan yumuşak, katılaşmış yumurta beyazı avucunun içinde parladı.

"Arkadaşlarına ilişkimizden bahsetmek istemiyor musun?"

"Ah Fen. Öyle bir şey yok. Yalnızca... söylemeye fırsatım olmadı. Onlara nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Sean elini onun omzuna koyup başına bir öpücük kondurdu. Fen yumurtaya odaklanmıştı. Sean eğilip salata tabağından bir salatalık parçasını aşırdı.

"Hepsi Belle'i sever miydi?"

"Bilmiyorum. Kadınlar hakkında pek konuşmayız; biz gerçek erkekleriz."

Sean, Fen'in omzunun rahatladığını hissetti. Sonra Fen başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Spordan ve arabalardan mı konuşursunuz?"

"Kesinlikle." Sean bir salatalık parçasıyla bir marul yaprağı daha aldı.

"Yeter artık," dedi Fen onu oradan kovarak. "Geriye bir şey kalmayacak."

Sean onun alnına bir öpücük kondurdu.

"Hadi bakalım," dedi Connor'a, "bir an önce sandviçini bitir de biraz *rounders*[6] alıştırması yapalım."

Piknik yapacakları pazar günü İngiltere'ye özgü bir hava vardı. Küçük beyaz bulutlar gökyüzünün kusursuz mavisinde süzülüyor,

6 Beyzbol gibi sopa ve topla oynanan bir oyun. (yay. n.)

uzun kanatlı kuşlar bulutlarla asfalt arasında uçuyor, hava sıcaklığını kısmen dengeleyen rüzgâr tepedeki ağaçların yapraklarına doğru hafif hafif esiyordu.

Amy şortuyla tişörtünü giymiş, peri kanatlarını takmıştı. Kanatlar fazla kullanılmaktan eğilip bükülmüştü ve tülü de kirlenmişti. Sean'ın elini tutmuş, hoplaya zıplaya süpermarkete doğru gidiyordu.

Lina çoktan gelmiş, büyük bir alışveriş arabasıyla marketin önünde onları bekliyordu ve üçü birlikte arabayı bira, gazlı içecekler, burgerler, sosisler, sandviç ekmekleri, şarap ve siyah zeytin ("annem bunları sever"), manda sütünden mozarella ("annem buna bayılır"), tuzlu fıstık ("annemin en sevdiği") gibi Amy'nin gözüne ilişen türlü yiyeceklerle doldurdular. Amy bir gece gördüğü kâbustan uyanıp da babasını yatakta Fen'le birlikte gördüğünden beri Sean, Amy'nin sürekli annesinden bahsetmesine gereksiz bir anlam yüklememeye çalışıyordu.

Aldıklarını arabaya yükledikten sonra parka gitmek üzere yola çıktılar ve mucize eseri tepenin aşağı ucuna giden yolda çok güzel bir yer buldular. Burası Botanik Bahçeleri'nin hemen aşağısında, oyun alanının da biraz yukarısındaydı. Sean, Lina ile Freddie'nin barbeküyü kurmasına yardım ederken Amy de çimlerde karnının üstüne uzanmış, papatya yapraklarını koparıp kendi kendine bir hikâye anlatıyordu. Yavaş yavaş diğerleri de gelmeye başladı. Aileler, çiftler geldikçe piknik alanı iyice doldu. Örtüler yan yana serilirken gri dumanlar gökyüzüne yükseldi ve çocukların kahkahası büyüklerin yüzünü güldürdü.

Freddie, başında komik bir şapka ve üzerinde önlüğüyle kendini şef ilan etmişti ve Sean da onun yardımcılığını üstlenerek talimatlarını yerine getiriyordu. Freddie'nin asistanlığı rolü, ona hiçbir şey yapmadan tek başına oturmasın diye nezaketen verilmişti. Bu kadar düşünceli oldukları için Lina ve Freddie'ye minnettardı ama aynı ölçüde de rahatsızdı, çünkü şimdi de Fen tek başına oturmak

BELONGS TO KAFES TEAM

zorunda kalacaktı. Ondan bahsetmeyi erteledikçe konuyu açması da zorlaşıyordu. Fen o kadar uzun süre tek başına kalmıştı ki onu tanıyan insanlar bu halini doğal karşılıyordu. Biriyle birlikte olabileceği akıllarından bile geçmiyordu. Sean sık sık ondan bahsetmeye gayret ettiyse de Freddie küresel finans piyasasıyla ilgili konuşuyor, diğerleri de kendi fikirlerini dile getiriyordu. Sean'ın yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Sosisleri ambalajlarından çıkarıp barbeküye dizdi. Sosisler şimdi kızarıp cızırdamaya başlamıştı. Onları çatalıyla çevirip sebzeleri tahta şişlere geçirdi. Freddie kutu birasını içerken dumanı yelpazeliyordu. Lina ayakkabılarını çıkarıp battaniyenin üstünde diz çökmüş, diğer kadınlarla birlikte salataları ve kişleri ambalajlarından çıkarıyordu.

"Freddie," dedi Sean, "sana söylemek istediğim bir şey var..."

Freddie elindeki maşayı yola doğru uzatıp, "Bak," dedi, "ev arkadaşın geliyor."

Sean parka doğru baktı ve Fen'in Connor'ın arabasını kapıdan içeri sokmaya çalıştığını gördü. Sosisler yanmasın diye onları barbekünün kenarına itti.

"Gidip ona yardım edeyim," dedi Freddie'ye. "Amy'ye göz kulak olursun, değil mi?"

Sean uzun adımlarla yürüyüp Fen'e yaklaştığında bir sorun olduğunu anladı. Connor mutlu değildi. Akan sümüğü ve gözyaşları birbirine karışmış, kıyafeti buruşmuştu. Saçları da alnına yapışmıştı.

"Sizinle birlikte gitmek istedi," dedi Fen, "gidemeyince morali bozuldu ve evden çıkarken yola koştu. Yol boyunca da elimi tutmayı ve arabaya oturmayı reddettiği için tartışıp durduk."

Connor'ın vücudu bir garip duruyordu. Elinin ardından kaşlarını çatarak bakıyordu ve sonra tükürdü. İlk kez böyle bir şey yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama Connor," dedi Sean. "Erkek adama yakışmıyor bu."

Arabanın emniyet kilidini açıp küçük çocuğu kollarından tutarak kaldırdı.

"Islak bir bezin var mı Fen?"

"Tabii, al."

Sean, "Teşekkürler," deyip Connor'ın yüzünü sildi. "Şuradaki dumanı görüyor musun? O bizim yemeğimiz ve eğer acele etmezsek hepsi yanacak!"

Connor'ı kucaklayıp omuzlarına oturttu ve onu belinden sıkıca kavradı. Connor neşeli çığlıklar atmaya başlamıştı bile. Çok hafifti, Amy'den daha hafifti; gerçekten çok cılızdı. Sean hızla koşmaya başlayınca Connor çığlığı bastı. Fen de çocuk arabasıyla birlikte peşlerinden geliyordu.

Piknikçilere yaklaştıklarında Sean, Connor'ı omzundan indirip onu baş aşağı çevirdi ve son birkaç metreyi yürürken onu ayak bileklerinden tutarak taşıdı. Connor kıpırdanıp kahkahalar atarken tişörtü de yüzüne düşüp karnını açıkta bırakmıştı. Sean daha önce hiç görmediği solgun yara izini o sırada gördü. Sonunda çocuğu kilimin üstüne bıraktığında Amy yanlarına gelip Connor'la ilgilenmeye başladı. Düzen sağlanmıştı. Sean, Fen'in gruba katılmasını bekledi ve Lina onu kucaklayıp yere, yanına oturtunca Sean da işinin başına döndü.

"Fen'le anlaşıyor musunuz?" diye sordu Freddie ona bir bira uzatırken.

"Anlaşıyoruz." Sonunda harika bir fırsat yakalamıştı. Sean derin bir nefes çekti.

"Ben kendisiyle iletişim kurmakta biraz zorlanıyorum," dedi Freddie. "Biraz garip biri. Pek konuşmuyor, değil mi? Çoğu zaman hayallere dalmış gibi."

Sean, Fen'e baktı. Lina'nın anlattığı bir şeyi ilgiyle dinliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu tanımaya başlayınca harika biri olduğunu görüyorsun," dedi Sean.

Freddie yarım limonu ızgaradaki büyük boy kabuklu karideslerin üstüne sıkıp diğerlerini de tahta şişlere geçirdi.

Sean'ı hafifçe dürtüp, "Peki sen onu ne kadar tanıyabildin?" diye sordu.

Sean onu duymamış gibi yaptı. Bu soruyu utanç duymadan yanıtlamanın yolu yoktu.

Yemek saatler sürdü. Sean ve Freddie yemekleri kısım kısım pişirirken kadınlar da içeçeklerle soğuk mezeleri hazırladılar. Yeni pişen sıcak yemekler servis edilene kadar yetişkinler içki içip çocuklarla kriket, elim sende gibi oyunlar oynadılar. Diğer aileler de onlara katıldı. Gruplar arasındaki sınırlar ortadan kalkmıştı ve çok eğleniyorlardı.

Lina, Freddie'nin bacaklarının arasına oturmuş, başını da onun göğsüne yaslamıştı; eliyle onun kalın baldırını okşuyor, kızılımsı kıllarını düzeltiyordu. Freddie'nin de eli onun karnında, göğüslerinin hemen altındaydı. Sean, Fen'e baktı. Fen herkesten ayrı, dizlerini kavrayarak oturmuş, güneş gözlükleriyle saçlarını geriye atmıştı. Sean onunla göz göze gelmeye çalışsa da Fen onu görmezden geliyordu. Salataya uzanıyor, bir dilim salatalık, bir parça marul alıyor, çocukları izliyordu. Amy daireler çizerek Connor'ın peşinden koşuyor, ona yetişemiyormuş gibi yapıyordu. Connor yakalanma korkusuyla kahkahalar ve çığlıklar atıyordu. Sean dumandan yanan gözlerini kısıp alüminyum folyoya sarılı çikolata dolgulu muzları maşayla çevirdi. Küçük, gri renkli, ağızlıklı bir köpek barbekünün birkaç metre ötesinde nazikçe oturmuş, gözleri sona kalan et ile Sean arasında gidip geliyordu. Sokak köpeği değildi; güzel bir tasması olan temiz, iyi bakılmış, yaşlı bir köpekti.

Sonra barbekü kömürlerini suya batırıp kalan yiyecekleri de paketlediler. Ayakkabılarını çıkarıp tenis topuyla *rounders* oynadılar. Başlangıç noktalarını kazaklarıyla işaretlediler. Fen, Connor'ın elini tutup onunla oynuyor, zaman zaman onu kucağına alıyordu. Topa bir türlü vuramayan Lina her defasında ellerini dizlerine götürüp eteğini toplayarak topa doğru hamle yapıyor, kahkahalar atıyordu. Erkekler, çocuklara karşı oynadıklarında bile saçma bir rekabete girişiyordu. Yine de Connor'ın kazanmasına izin veriyorlardı ve Connor mutluluktan havalara uçuyordu. Diğer çocuklar bu işten kuşkulanmıyor değildi. Airidas'ın kızı parmak uçlarında yükselerek babasına hile yapılıp yapılmadığını sormuş, Sean, Airidas'ın yanıtını duymasa bile çocuğun yatıştığını görmüştü. Küçük kız başını sallayıp gülümsemiş, babasına yaslanmıştı.

Yetişkinlerden bazıları çocukları oyun alanına götürürken Sean, Freddie, Lina ve Fen masaları toplamak için orada kalmıştı. Grup geniş bir alana yayılmış, çocukların kazakları ve çorapları, plastik kaplar ve kâğıt tabaklar etrafa saçılmıştı.

Sean boş bir cips paketini çöpe atarken, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız peki?" diye sordu. Fen öğleden beri neredeyse tek kelime etmemişti. Sean ona ne zaman yanaşsa Fen geriliyordu. Yalnızken çok rahattı ama daha önce hiç birlikte insan içine çıkmamışlardı.

"Aynı okulda okuduk," dedi Lina.

"Merron Koleji'nde mi?"

"Hayır!" diye güldü Lina. "Kasabanın öteki ucundaki bir kilise okulunda. Kız okulu. İlahiler, dualar ve ölçülü bir köktendincilik."

"O kadar da ölçülü değildi bence," dedi Fen. "Üniformamız korkunçtu."

Sean bir kaşını kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten iğrençti, çok çirkin, biçimsiz bir şeydi," dedi Lina. "Üniforma tamamen bizi çirkin göstermek üzere tasarlanmıştı. Burkanın okul versiyonu gibi bir şeydi, ama ondan bile beterdi bence."

"Ama ikinize de pek zararı olmamış," dedi Freddie.

"Hah," dedi Lina manalı bir ifadeyle. "Sen ne biliyorsun ki?"

"Yani eski arkadaşsınız, öyle mi?" diye sordu Sean.

"Bir ara irtibatımızı koparmıştık," dedi Lina ve hıçkırıp kıkırdadı. Sonra plastik bir limonata şişesini alıp büyük bir yudum içti. "Okul bittikten sonra yıllarca görüşmedik. Sonra hastanede karşılaştık..."

"Royal United'da mı?"

"Hı hı. Bileğim kırılmıştı ve alçıyı çıkarmaya gittiğimde Fen de oradaydı. Karnı burnundaydı."

"Lina," dedi Fen.

"Ama öyleydin. Balon gibi. Sonra bir ev aradığını öğrendim. Biz de Lilyvale'e kiracı arıyorduk."

Fen sandviç kâğıtlarını toplayıp buruşturarak çöpe attı.

"Karşılaşmamız kadermiş, değil mi Fen?"

"Evet," dedi Fen. "Bana çok iyi davrandın."

Lina tekrar hıçkırdı ve bir yudum daha içti. "Lanet olsun," dedi, "hıçkırmaktan nefret ediyorum. İnsanlar çok şarap içtiğimi sanacak."

"Hiç içmemişsin gibi!" dedi Freddie.

Fen eteğini silkti. "Ben gidip Connor'a bakayım."

"Bence iyidir," dedi Lina. "Onunla ilgileniyorlar."

"Hemen dönerim," dedi Fen ve çıplak ayaklarıyla yokuş aşağı yürüdü.

"Tanrım, ne kadar da endişeli," dedi Lina.

"Bence iyi idare ediyor," dedi Sean hemen. "Harika biri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ooo," dedi Lina, "hemen onu savunmaya geçtin! Bilmemiz gereken bir durum mu var?"

"Aslında..." dedi Sean ve tam o sırada yokuşun yarısını inen Fen durup tek ayağının üstünde sekerek çimlere oturdu ve ayağını kavradı.

"Bir şeye bastı," dedi Sean, Lina'ya.

Lina nazikçe Sean'ın bacağına vurdu. "İyi, o halde hemen yardımına koş."

Lina ona ayakkabılarını uzattı ve Sean onları giydikten sonra Fen'in solgun bir yüzle ayağını tutarak oturduğu yere koştu. Bir cam parçası Fen'in topuğuna batmıştı.

"İzin ver de bakayım," dedi Sean.

Fen bacağını temkinlice uzattı ve Sean onun ayağını tutup topuğundan kavrayarak kendi dizine yasladı. Yarılmış eti camın etrafını sımsıkı kapatmıştı. Sean, Fen'e baktı. Fen de ayağına bakıyordu.

Sean, Fen'in sol omzunun üzerinden ileriyi işaret ederek, "Şuna bak!" diye bağırdı ve Fen onun parmağını takip ederken Sean cam parçasını tutup sertçe çekti ve biraz zorlansa da sonunda camı çıkarmayı başardı.

Fen, "Ayy," dedi ve sonra bir kahkaha atıp rahatladı. Çimlere uzanıp yüzünü elleriyle kapattı. "Teşekkürler," dedi. "Çok kanıyor mu?"

"Yaşayacaksın," dedi Sean ve tişörtünün kenarını yaraya bastırdı. "Camın büyüklüğünü gördün mü?"

Fen dirseklerinin üstüne kalkıp hayretle cam parçasına baktı. Elmas şeklinde, bir santimden uzun bir şeydi.

"O koca şey içimde miydi?" diye sordu ve sonra biraz kızararak, "Şu aktrisin dediği gibi..." diye ekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean güldü. Tişörtünün temiz kısmına tükürüp kesiğin etrafını sildi. Oyunlar oynayıp koştururken otlar Fen'in ayaklarını yeşile boyamıştı. Sean, Fen'in ayağını nazikçe çimin üstüne bıraktı.

Sean cam parçasını Fen'e uzatıp, "Hatıra olarak saklamak ister misin?" diye sordu.

Fen başını iki yana salladı. Birbirine girmiş olan saçlarını kulağının arkasına attı. Güneş gözlüklerini çıkarmıştı.

"Affedersin," dedi Sean, "bugün biraz garip davrandıysam özür dilerim."

"Senin hatan değil." Fen gülümsedi. "Kimseye bir şey söylememize gerek yok," dedi. "İnsanlar zaten fark edecek, değil mi? Yavaş yavaş anlayacaklar."

Sean uzanıp Fen'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Elbette anlayacaklar," dedi.

yirmi beş

Bara ilk giden Fen'di ve bir şişe rozeyle iki bardak aldı. Onları dışarı çıkarıp yaban asmalarının sarktığı çardakta, gölgede bir masa buldu. Lina ince, kolsuz siyah elbisesi ve taş zeminde takır tukur sesler çıkaran sandaletleriyle gelene kadar Fen de tuzlu kaju yedi.

Fen, Lina'yı yanaklarından öpmek için kalktığında, "Kendimi hep pejmürde hissetmeme neden oluyorsun," diye yakındı.

Lina oturup bacaklarını ustalıkla üst üste attı. Kulaklarındaki halka küpeler güneş ışığını yakalıyordu. Saçlarını da sıkı bir şekilde topuz yapmıştı.

"Nasıl bu kadar bronzlaştın? Hava bronzlaşacak kadar güneşli olmadı henüz."

"Bronzlaştırıcı sürdüm," dedi Lina. "Nedir bu?" Şişeyi aldı. "Öğle yemeğinde şarap mı? Neyi kutluyoruz?"

"Hiçbir şeyi. Hoşuna gider diye düşündüm."

"Ah, yapma," dedi Lina. "Piknik yaptığımız gün biraz kafayı bulmuş olabilirim ama kör değilim. Sean'la aranızda bir şeyler oluyor, değil mi?"

Fen şarabı doldurdu. "Sayılır..."

"Biliyordum."

Fen boynundan itibaren kızardığını hissetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Son birkaç haftadır Sean... çok neşeli. Ya Belle biraz yumuşadı ya da biriyle tanıştı diyordum. Yani siz gerçekten..."

"Lina!"

"Her şeyi mi?"

"Seni ilgilendirmez."

"Anlıyorum. Ne zamandır devam ediyor?"

"Bir süredir."

Lina bardağındaki şarabı çevirmeye başladı. "Devam et," dedi, "anlat hadi. En can alıcı detaylarıyla her şeyi istiyorum."

Fen başını kaldırıp gülümsedi. Nereden başlayacağını bilmiyordu ama sonunda Sean'dan bahsedebilecek olmasının verdiği rahatlığa teslim olmuştu.

Neler hissettiğini, Sean'ın ne harika biri olduğunu, onu ne kadar mutlu ettiğini anlatmaya çalışırken kelimeler kendiliğinden akıyor, üst üste yığılıyordu. "Birkaç ay önce başladı. Kendiliğinden oldu. Ve ah, Lina, sanki hayatımı teslim alıp bütünüyle değiştirdi ve şimdi her şey çok daha güzel. Sean harika biri ve..."

Lina'nın gözlerindeki ifade onu durdurdu.

"Ne var?" dedi Fen. "Ne oldu?"

Lina tırnağıyla masanın üstündeki bir karıncayı kovarken, "Hiç," dedi ve Fen'in elini okşadı. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, öyle mi? Ondan çok mu hoşlanıyorsun peki?"

"Evet."

"Kendini toparlamanı sağlayacak küçük bir kaçamak değil yani, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Affedersin. Bu kadar kaba bir ifade kullanmak istemedim ama..."

Fen'in içini garip bir sızı sardı. Dehşeti andıran bir şeydi. "Benim için sevinmedin mi Lina?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki sevindim."

"O halde sorun nedir? Sean hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?"

Lina şarabını yudumladı. "Gelecekle ilgili pek konuşmadığınızı düşünüyorum."

"Bunun için biraz erken." Fen gergin bir kahkaha attı. "Hem önemli de değil. Önemli olan anı yaşamak."

Lina başını sallayıp bir fıstık aldı.

"Neden böyle bir tepki verdin Lina?" diye sordu Fen. "Neden bu kadar olumsuz bakıyorsun?"

"Olumsuz bir şey söylediğimi sanmıyorum."

"Yıllardır bana birini bulmamı söyleyip durdun ve şimdi bulmuşken..."

Lina, Fen'in gözlerine bakıp elini sıktı. "Acı çekmeni istemiyorum Fen, o kadar. Zaten yeterince acı çektin."

"Acı çekmeyeceğim. Sean canımı yakmaz."

"Biliyorum. İsteyerek sana acı vermez ama ilişkinize farklı bir açıdan bakıyor olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Lina iç geçirdi. "Herhangi bir yorum yapmam ne kadar doğru bilmiyorum. Bütünüyle yanılıyor da olabilirim."

"Hangi konuda?"

Tam o sırada barmen araya girdi ve "Affedersiniz hanımlar," deyip iki sandviç tabağını önlerine bıraktı.

"Lina?.."

"Bak. Noel'den sonra bana ne dediğini sana söyleyeyim. Hiçbir anlamı olmayabilir belki ama..."

Lina peçetesini ağır ağır açıp avucunun içiyle buruşuk kısımları düzeltti ve kucağına yerleştirdi. "Belle'i kıskandırmak için güzel, basit bir ilişki yaşayacağını söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?"

Fen çatalını masaya bırakıp nefesini dışarı verdi.

Lina olan oldu diye düşünüp aldırmayarak, "Dedi ki," diye anlatmaya başladı, "bu konuyu ablasıyla konuşmuş ve ablası da özgüvenini yeniden kazanması için bir ilişkinin ona iyi geleceğini söylemiş. Böylece Belle'in ona farklı bir gözle bakmasını da sağlayabilirmiş. Ona iyi davranan ama Belle'den çok farklı tatlı bir kadın bulmasını tavsiye etmiş. Tabii şimdi düşüncesi değişmiş olabilir."

O kelimeler Fen'e adeta fiziksel bir acı vermişti. Ama Sean'a güveniyordu. Sean'ın böylesine çıkarcı bir oyun oynayabileceğine inanmıyordu.

"Böyle şeyler söylemiş olabilir ama bizim ilişkimiz o tür bir ilişki değil. Hem o böyle bir şey yapmaz. Çok dürüst biri."

"Seni sevdiğini söyledi mi?" diye sordu Lina.

"O kelimeleri söylemedi, ama duygusal konularda konuşmayı beceremiyor zaten."

Lina omuz silkti.

"Bunu söylemesine gerek yok ki," dedi Fen, "çünkü biliyorum."

Fen çok saf ve tecrübesiz göründüğünün farkındaydı ama başka ne diyebilirdi ki? Sean'la ilişkisi karmaşık değildi. Birinin sizi sevdiğini biliyorsanız, bunu açıkça gösteriyorsa bunu neden dile getirmesi gereksin? Belki Lina'nın bunu anlaması zordu ama Fen açıkça görüyordu.

"Başta ne söyledi? Yani ilişkinizin başında."

"Ben başlattım," dedi Fen, "o değil."

"Öyle mi?" dedi Lina. "Güzel."

"Lina, lütfen, sandığın gibi değil."

"O iyi biridir," dedi Lina. "Eminim... seni kullanmak gibi bir niyeti yoktur. Ama eğer ilişki yaşamayı aklına koymuşsa ve sen de onunla ilgilendiğini belli ettiysen gerisini düşünmemiş olabilir."

"Hayır." Fen başını iki yana salladı. "Lütfen böyle konuşma Lina. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama yanılıyorsun. İnan bana."

Birinin, Sean'la yaşadığı ilişkiden kuşku duyması Fen'in hiç hoşuna gitmemişti. Onların arasında bir bağ vardı. Fen bunu biliyordu; onlar birlikteydi ve tencere kapak misali birbirlerine uyuyorlardı. Fen ilişkiler konusunda pek tecrübeli olmadığının farkındaydı. Ama bu bağı başka biriyle hissedebileceğini sanmıyordu. Sean onun gibi hissetmese Fen bunu anlardı. Mutlaka hissederdi. Sean'ın ondan gizlediği bir şey olsa nasıl bu kadar uyumlu olabilir, Sean'ın mutluluğu Fen için nasıl bu kadar önemli olabilirdi? Sean, Fen'in tanıdığı en açık kişiydi. Geceleri ona boğulmak üzere olan bir adamın can simidine sarıldığı gibi sarılıyordu. Fen'i mutlu ediyordu ve ilişkileri de çok doğru, çok doğal görünüyordu. Ayrı ayrı olmaktansa bir bütün olarak çok daha güçlülerdi.

Fen ilişkilerini kendilerine saklamaları gerektiğini biliyordu. Gizli tutmalılardı. İnsanları bundan haberdar ettiklerinde güvenli bir yanı kalmayacaktı ve haklı çıkmıştı. Birlikteyken kusursuzlardı ve bu kusursuzluktan şüphe duyulmasına, onun lekelenmesine, ona yanlış bir açıdan bakılmasına dayanamazdı.

"Yanılıyorsun Lina," dedi tekrar.

Lina bir çocukla konuşuyormuş gibi neşeli ve enerjik bir sesle, "Bence de yanılıyorum," dedi. "Ben yalnızca o narin kalbine dikkat etmeni istiyorum, Fen. Tamam mı?"

Barmen küçük porselen bir kapta mayonez getirdi. Lina ona teşekkür edip çatalıyla küçük bir domates alıp mayoneze batırdı.

Fen tabağına bakıyordu. Bir şey daha söylerse Lina onun aşırı tepki verdiğini düşünecekti ama Lina'nın, Sean'ın onu sevmediğini düşünmesine de katlanamıyordu. Onun bu düşüncesi bir şekilde her şeyin üstüne gölge düşürmüştü.

yirmi altı

Sean'ın doğum gününü kutlamak için annesi, babası, ablası Lola ve Boo, Bath'a gelmişlerdi. Sean'ın babası, buraya kadar gelmişken Cotswold Yolu'nda yürüyüş yapmak istediği için Cold Ashton'ın dışındaki bir pansiyonda yer ayırtmışlardı ve Sean öğle yemeğinde şehirde onlarla buluşacağını söylemişti.

Sean, Fen'e de kendisiyle gelmesini teklif etmiş, onu ailesiyle tanıştırmak istediğini, Fen'i seveceklerini, özellikle de Lola'yla anlaşabileceğini söylemişti. Fen ise yalnız gitmesinin daha iyi olacağını belirtmiş, Sean sebebini sorduğunda henüz ailesiyle tanışmaya hazır hissetmediğini söylemişti. Fen, Sean'a doğruyu söylememişti, Sean bunu biliyordu ama Fen bahane uydurmamıştı. Connor'ı plaja götüreceğine söz verdiğini söylemişti ve gerçekten de öyle yapacaktı.

Amy hafta sonu için Sean'ın yanındaydı. Ailesiyle buluşmalarına yarım saat kala Sean mutfakta durup kızına baktı. Amy garip görünüyordu. Sorun saçlarındaydı. Sean saç örme konusunda hâlâ uzmanlaşamamıştı. Amy'nin saç ayırma çizgisi zikzak gibi birbirine karışmış, saçının bir kısmı gevşek kalıp havaya dikilmişti ve Sean sol tarafı örerken diğer tarafa oranlayamamıştı.

Sean açık olan arka kapıdan dışarı baktı. Fen, Connor'la birlikte bahçedeydi. Karnına yasladığı koluyla diğer kolunun dirseğini desteklemiş, Connor güldüğünü görmesin diye de eliyle ağzını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapatmıştı. Küçük, plastik bir golf sopasını sallayıp defalarca denemesine ve bütünüyle odaklanmasına rağmen fosforlu yeşil topa bir kez olsun vurmayı başaramayan oğlunu cesaretlendiriyordu.

Fen başını kaldırdığında Sean'la göz göze geldi ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Sean onun gözlerinde garip bir ifadeyle pencereden ya da odanın bir köşesinden kendisini izlediğini fark ediyor, ne düşündüğünü sorduğundaysa Fen, "Hiç," diye yanıtlıyordu. Sean şimdi ısrarla ona bakıyordu ve Fen başını tekrar kaldırdığında ona gülümsedi, ama gözlerine yansımayan bir gülücüktü bu. Yüzünü de hemen çevirmişti.

Sean kapıya gidip dışarıya doğru sarktı.

"Bana yardım edebilir misin?" diye seslendi. "Amy'nin saçını öremiyorum."

"Elbette," dedi Fen. Eğilip Connor'ın kulağına bir şey fısıldadı ve basamakları tırmandı. Amy'nin saçını gördüğünde güldü ama çocuğu gücendirmemek için kahkahasını hemen bastırdı.

"Hımm," dedi, "çok ilginç olmuş."

"Hannah Montana tarzı yapmaya çalıştım ama nasıl olduysa yolunmuş tavuğa döndü," dedi Sean. Fen yine güldü. Biraz sahte bir kahkahaydı bu.

Fen, Amy'nin saçını daha rahat örebilsin diye onu mutfak taburesine oturttu ve örgüleri tutan saç tokalarını kızın canını yakmamaya özen göstererek çıkarıp bileğine taktıktan sonra çocuğun yumuşak saçlarını taradı.

"Hadi kararını değiştir," dedi Sean. "Bizimle gelin."

"Olmaz," dedi Fen nazikçe.

"Neden ama? Doğum günüm olduğuna göre beni şımartman gerekir."

"Sonra şımartırım."

BELONGS TO KAFELTEAM

"Hadi Fen," dedi Amy kısık sesle. "Çok eğleniriz. Büyükannemle büyükbabam çok iyidir."

"Eminim öyledirler Amy," dedi Fen, "ama Connor'ı deniz kıyısına götürmek istiyorum."

"Ben söylersem Connor kesin bizimle gelmek ister."

"Bu kez olmaz."

Sean onu kolundan tutup sevgiyle sıktı.

"Seni üzecek bir şey yapmadım, değil mi?" diye sordu.

Fen başını iki yana salladı ve Sean ona baktığında bir sorun olduğunu anladı.

"Lütfen..." dedi ağzını hareket ettirerek.

"Hayır, kusura bakma ama gelemem."

Sean onu bıraktı.

"Babana ne hediye aldın bakalım Amy?" diye sordu Fen.

Amy gülümsedi.

"Annemle birlikte Oxford'a gittik ve ona ikimiz birlikte yeni bir gitar askısı aldık."

Fen başını salladı. "Ne güzel."

"Hem de tam istediği şey. Annem uzun zaman önce babamın onu gördüğünü ve tam onun gibi bir şey aradığını hatırladı."

"Ne kadar düşünceliymiş."

"Ona güzel bir şey vermek istediğini söyledi."

Fen, tezgâhın üstündeki küçük, pembe tarağı ona uzatması için Sean'a işaret etti. Sean tarağı uzattığında parmakları birbirine değince küçük bir elektriklenme oldu, ama bunun tarağın plastiği, kendi elindeki kıllar ve Fen'in bluz kolunun kenarından kaynaklanan fiziksel bir enerji olduğunu biliyordu.

"Sen de babama hediye aldın mı?" diye sordu Amy.

"Hı hı."

"Ona verdin mi?"

"Henüz vermedim."

Sean, Fen'in tarağın ucuyla Amy'nin saçını ayırışını izledi. Amy bileziğiyle oynayıp kıpırdanıyordu. Lastiğe dizili küçük şekerleme şeklindeki yuvarlak boncuklardan oluşan bir bilezikti bu. Taburede otururken başı Fen'in göğsüne kadar geliyordu. Fen açık yuvarlak yakalı, mavi bir bluz giymişti. Sean onun iç çamaşırının dantelli kenarını, memeleri arasındaki öpmekten çok hoşlandığı o koyu yeri görebiliyordu. Sean bakışlarını kaçırıp arkasına döndü. Fen, Amy'nin saçını örmek için avucunda topladı ve bir örgüyü tamamladıktan sonra diğer tarafa geçti. Küçük kıza hoş ve tertipli bir görünüm veren örgüleri bileğindeki tokalarla bağladı.

Fen, "İşte," diyerek geri çekildi. "Nasıl oldu?"

"Benim yaptığımdan çok daha güzel," dedi Sean. "Teşekkürler Fen."

Sean, Amy'nin başının üstünden uzanıp Fen'in yanağına bir öpücük kondurdu.

O öpücük Fen'i gafil avlamıştı. Parmakları istemsizce Sean'ın dudaklarının değdiği noktaya gitti.

"Hadi git ve ayakkabılarını al Amy," dedi Sean kızına.

Sean, Fen'in bakışlarını takip edip Connor'ın hâlâ golf topuna vurmak için çabaladığı bahçenin açık, arka kapısına baktı.

"Fen," dedi Sean, "lütfen gel. Seni onlarla tanıştırmak istiyorum. Annem ve babam harika insanlardır, rahattırlar ve Connor'la da ilgilenirler. Lola da seninle tanıştığına memnun olur, senin harika biri olduğunu, şu an başıma gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünür."

"Şu an mı?"

"Evet, elbette. Başka ne zaman olabilir ki?"

Fen bahçeye çıkmak için ona sırtını döndü.

"Fen? Ne oldu? Sorun nedir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç," dedi Fen.

Sean iç geçirip parmaklarıyla çenesini ovdu.

"Ne olduğunu bana söylemezsen sorununu nasıl çözebilirim?" dedi.

Fen omzunun üstünden ona baktı.

"Bir şey yok Sean, gerçekten. Lütfen git ve eğlenmene bak. Sonra görüşürüz."

"Tamam," dedi Sean. "Öyle olsun."

Sean ailesini daha görmeden seslerini duydu. Oyun alanının uzak bir köşesinde durmuş, Pulteney Köprüsü'nden nehrin diğer tarafındaki Parade Gardens'a kadar uzanan muhteşem manzarayı hayranlıkla izliyorlardı. Rosie kırkyama elbisesiyle topuklu ayakkabılarını, Darragh pantolonunun içine soktuğu tişörtüyle yürüyüş ayakkabılarını giymişti. Lola kolunu Boo'nun omzuna atmıştı. Boo'nun yüzü iki kat siyah saçla kaplanmış gibiydi. Sean ailesini görür görmez bütün dertlerini unuttu. Üç yetişkin bir konuda tartışıyordu. Sean sadece arada bir kulağına çalınan bazı kelimeler duyuyordu.

"İşte geldiler!" dedi Rosie ve Amy'yi görür görmez yüzü aydınlandı. Büyükanne ve torun kollarını iki yana açıp birbirlerine doğru koşarak neşeyle sarıldılar.

"Ah, seni gördüğüme çok sevindim!" diye haykırdı Rosie, Amy'yi kendine çekerek.

"Merhaba delikanlı," dedi babası.

"Selam," dedi Boo.

"Sean, seni şişko pezevenk, bira göbeği yapmışsın," dedi Lola.

Yemeklerini Garfunkel's'da yediler. Uzun uzun oturdukları bir öğle yemeği olmuştu. Amy, Boo'yu sevmiş, ellerini bacaklarının altına sokarak oturduğu yerden onu hayranlıkla izlemişti. Boo yüzüne düşen saçları geriye itmek için ya da parmaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzündeki sivilcelerin üstünde gezdirmek için kıpırdandığında Amy'nin gözleri biraz daha büyüyordu. Boo, Amy'ye baktığında ya da onunla konuştuğundaysa Amy utanıp kıkırdıyor, oturduğu yerde kıpırdanıp gözlerini kırpıştırıyordu. Boo inanılmaz derecede utanmış olsa da yetişkinler onların bu haline bayılmıştı.

Darragh, yeni yürüyüş ayakkabılarının son teknoloji ürünü olan su geçirmez kumaşını Sean'a detaylarıyla anlatırken Sean da ilgilendiğini gösteren bir ifadeyle onu dinliyordu. Rosie arada bir Sean'a şefkat dolu bakışlar atsa da kocasını, sözünü bölmeyecek ya da konuyu değiştirmeyecek kadar çok seviyordu. Annesinin bağlılığı Sean'ı çok etkilemişti. Sean ailesini seviyordu. Hiçbir şeyin onu ailesinden ayıramayacağını düşündü. İyi gününde de kötü gününde de hepsi onun yanındaydı. Ne yaparsa yapsın, ne olursa olsun her koşulda onun yanında olacaklardı. Kinik biri bunun genetik olduğunu, bir romantikse koşulsuz sevgi olduğunu söylerdi.

Bu düşünce Sean'ın zihninin derinliklerindeki uzak bir anıyı çağrıştırdı. Ama Sean ne olduğunu hatırlamadığı gibi, garson mumlar ve maytaplarla süslü kremalı, çilekli pastayı getirir getirmez de o anıyı tamamen unuttu. Gözleri ardına kadar açılan Amy, "Vay canına!" dedi ve restorandaki herkes Sean'a "İyi ki doğdun" şarkısını söyledi.

Sean, "Sizi seviyorum," diyerek mumları söndürdü.

"Buna kızman gerekiyordu senin," dedi Lola. "Keşke o benim pastam olsaydı. Neden bana hiç pasta kesmiyorsunuz?"

"Çünkü sen duygusal bir kriz yaşamıyorsun, evden uzakta da değilsin," dedi Rosie. "Hem sürekli diyette olduğunu söyleyip duruyorsun."

"Benim hayatım başlı başına bir kriz zaten," dedi Lola. "O yüzden yemeklerle teselli buluyorum. Ailenin gözde çocuğu olmamaktan kaynaklanıyor sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Amy kaygılı bir ifadeyle babasının koluna asılıp Boo'nun duymadığından emin olmak için arada bir çaktırmadan ona doğru bir bakış atarak, "Babacığım, çişim geldi," diye fısıldadı.

"Tamam," diye yanıtladı Sean ve Amy'ye belli etmeden Lola'yla bakıştı.

"Ben kadınlar tuvaletine gidiyorum," dedi Lola. "Benimle gelmek isteyen var mı?"

Amy sandalyeden inip halasının eline yapıştı.

Sean masadan uzaklaşan Lola'yı işaret ederek, "Sizi gerçekten seviyorum çocuklar," dedi.

"Sana şunu söylemeliyim ki şimdi çok daha iyi görünüyorsun Sean," dedi Darragh. "Noel'de berbat görünüyordun."

"Teşekkürler baba."

"Ama berbat görünüyordun, değil mi Rosie? Çökmüş, rengin solmuş, yaşlanmış görünüyordun. Ama şimdi öyle görünmüyorsun."

Rosie peçetesiyle ağzını silip Sean'ın içkisini tazeledi.

"Senin için çok endişelenmiştik tatlım. Artık duruma alıştın mı?"

"İyiyim," dedi Sean.

"Belle'le konuşuyor musun?"

"Biraz. Artık daha kolay."

Rosie iç geçirdi. "Demek henüz boşanma konusunu..."

"Evet," dedi Sean. "Konuştuk. Yani o konuştu. Ona bıraktım artık. Boşanma işlemlerini başlatmak istiyorsa başlatabilir."

Parmağını kremaya batırıp emdi.

"Kaldığın yer de iyi, değil mi? Rahatsın yani. Yalnızca..." Rosie sözünü yarıda kesti. Sean, annesinin Belle ve onun durumu arasındaki dengesizliği ima ettiğini ama ikisine de eleştirel yaklaşmamaya çalıştığını anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, harika insanlar."

Ve Sean aniden Fen'i özlediğini hissetti. Özlemi ona fiziksel bir acı veriyordu. Fen de burada olmalıydı. Fen artık onun bir parçası olmuştu. Sean kendini onsuz tam anlamıyla hareket edemiyormuş gibi hissediyordu. Fen fazla konuşmuyor ya da fazla yer kaplamıyor olabilirdi, ama onun yokluğunda Sean rahatsız edici bir sessizlik, gittikçe büyüyen bir boşluk hissediyordu.

Sean, Fen'in Connor'la birlikte kapıda durup içeri girecek cesareti toplamaya çalıştığını ümit ederek pencereden dışarı baktı. Hemen koşup Fen'in elini tutarak oturması için ona bir sandalye bulduğunu, sonra bir içki ısmarladığını hayal etti. Onun, o narin ve zarif Fen'in utangaç bir tebessümle sandalyesine oturduğunu hayal etti. Aile üyeleri de onu gördüklerine sevineceklerdi, çünkü Fen'in Sean için ne ifade ettiğini anlayacaklardı. Belle'in ihaneti onları da üzmüştü. Sean adına üzülmüşlerdi, Belle'in sevgili oğullarına yaptığını herkesin yapabileceğini düşünüp üzülmüşlerdi. Ama Fen'in Sean'ı o şekilde asla üzmeyeceğini göreceklerdi. Bu da Fen'i kabullenmeleri için yeterli olacaktı. Fen de onlara kolayca uyum sağlayacaktı. Sean'ın ailesini sevecekti. Tarzlarını, annesiyle babasının garipliklerini, Lola'nın açık saçık konuşmalarını, Boo'nun saçlarını yadırgamayacaktı. Belle'in sinirini bozan şeyler Fen'i rahatsız etmeyecekti. Fen'le her şey kolay olacaktı, çünkü onunla her şey çok kolaydı.

"Anne," dedi Sean, "bir şey oldu. Ben biriyle tanıştım..."

Ama Rosie dinlemiyordu. Garip bir ifadeyle omzundan aşağı bakıyordu. Darragh da uykuya dalmış, başını karısının omzuna yaslamıştı. Ağzı açık kalmış, tükürüğü Rosie'nin elbisesinin koluna akıyordu. Rosie kocasını rahat ettirmek için oturduğu yerde kıpırdandı ve Darragh'ın başını okşadı.

"Öğle vakti içmeye hiç gelemez," dedi Rosie sevgiyle. "Biraz uyuması için onu senin evine götürmeliyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çay saatine kadar pansiyona dönemiyoruz," diye açıkladı Boo.

"Komik bir kadın tarafından işletiliyor," dedi Rosie. "Çok kuşkucu."

Boo kadının konuşmasını taklit ederek, "Burayı otel gibi kullanabileceğinizi sanmayın. Kahvaltı da tam dokuzda biter," dedi.

"Soruyorum sana! Aklı başında hangi insan hafta sonu kahvaltısını saat ondan önce eder?" diye sordu Rosie.

"Hayret," diye ona hak verdi Sean.

Lola yanı başında koşturan Amy'yle birlikte tuvaletten döndü. Boo hemen yüzünü çevirdi.

"Baban biraz kestirebilsin diye Sean'ın evine gidelim dedik," dedi Rosie.

"Ah, iyi olur," dedi Lola. "Böylece ev arkadaşınla da tanışabiliriz. Nasıl biri Sean?"

"İyi biri."

"Yani? Orta yaşlı, dul bir kadın filan mı? Ağır makyaj yapıp topuklu ayakkabı ve buruşukluğunu gösteren dekolte giyenlerden mi? O tarz biri mi?"

Sean homurdandı. "Hayır, hiç de değil! Benden genç. Çok... tatlı biri."

"Tatlı mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Lola. "Onunla yatıyorsun!"

"Yatmıyorum!" diye karşı çıktı Sean ama yanaklarının kızardığını hissetti.

"Yatıyorsun! Şu suratına bak! Hadi anlat! Her şeyi anlat!"

"Adı Fen," dedi Amy bitkin bir sesle. "Küçük bir oğlu var. Onun adı da Connor. Beş yaşında ve okula servisle gidiyor. Ellerini garip hareket ettiriyor ve düzgün yürüyemiyor."

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Felç geçirmiş," dedi Sean.

"Ve babam... Fen'den hoşlanıyor. Onu öpüyor."

"Olamaz, gerçekten mi?"

Sean omuz silkti. "Ah, bilirsin işte."

Rosie, "Ah Sean, bu harika!" dedi yaşlı gözlerle."Gerçekten çok mutlu oldum! Sana karşı da iyi, değil mi? Kötü davranmıyor?"

"Harika biri," dedi Sean. "Çok... kolay. Yani anlaşması kolay demek istedim. Çok tatlı."

"Peki çocuğun babası nerede?" diye sordu Lola.

Sean omuz silkti.

"Bilmiyor musun?"

"Beni ilgilendirmez, değil mi?"

"Tanrım," dedi Lola içkisini kafasına dikerek. "Bu erkeklerin neyi var böyle? Kimseyle konuşmadan nasıl yaşayabiliyorlar?"

"Konuşuyoruz," dedi Sean," ama ilişkilerden bahsetmiyoruz."

"Başka ne var ki?" diye sordu Lola.

yirmi yedi

Fen, Weston-super-Mare kumsalında oturmuş, suyu izliyordu. Connor da çıplak ayakları ve üzerinde şortu ve tişörtüyle annesinin yanı başında, büyük bir titizlikle kovasına kum dolduruyordu. Fen o kuru, sıcak kokuyu seviyordu. Parmağıyla bir daire çizip dairenin içine gülen bir surat yaptı ve Connor geriye doğru bir adım atınca surat silindi.

"Hey," dedi Fen oğlunun tişörtünü çekiştirerek, "o koca ayağınla bastığın yere dikkat et."

Connor sızlanarak Fen'in kucağına oturdu. Fen onun deniz, güneş kremi, tuz, güneş ve ter kokan saçını öpüp kulaklarını ve ensesini öpücüklere boğdu.

O kemikli minik poposunun ağırlığını bacaklarında hissetmenin keyfine vararak ensesine doğru, "Seni sevimli, mis kokulu, kumlu çocuk," diye mırıldandı. Connor yerinde duramıyordu. Fen çantasından çıkardığı keten şapkayı oğlunun başına taktı.

"Kumdan kale yapabilir miyiz anne?"

"Ama kum çok kuru."

Connor ona bakıyordu.

Fen bir avuç kumu alıp parmaklarının arasından süzdü. "Dağılır Con, ıslak olmazsa yapışmaz."

Connor anlayışlı bir ifadeyle denize doğru bakıyordu. Deniz çok uzaktaydı. Ne kadar uzakta olduğunu söylemek zordu ama bunu anlamak için yola çıkan insanlar uzakta küçük, siyah silüetler, kullanılmış kibrit çöpü gibi ya da güneşi koca bir ayna misali yansıtan pırıl pırıl kumların üstündeki küçük böcekler gibi görünüyorlardı.

"Çok uzun bir yol..." diye Connor'ı uyardı Fen.

"Bir kilometreden uzun mu?"

"On beş kilometre kadar. Yürür müsün?"

Connor sırıtıp başını sallayınca Fen ayağa kalktı. Connor onun eline sımsıkı yapıştı ve denize doğru yürümeye başladılar.

Onlar yürüdükçe kum serinleyip sıkılaşıyordu. İskele sağ arka taraflarında, çok geride bir karaltı gibi görünüyordu ve onun biraz ötesinde eşekler ağır ağır geziniyordu. Kumsal tatilciler ve gezintiye çıkanlarla dolmuştu ama denize doğru ilerledikçe karşılarına çıkan insan sayısı da azalıyordu.

İkisinden, güneş ışığından, kumun üstündeki şekillerden ve tepelerinde gezinen martılardan başka kimsecikler kalmamıştı.

Connor kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı. Fen oğlunun şapkasına, dar omuzlarına, uzun ayaklarına baktı ve içi ona karşı her zaman hissettiği sevgiyle doldu.

Saçlarını gözlerine doğru savuran hafif bir esinti eşliğinde oğluyla birlikte o uçsuz bucaksız sıcak kumlardan geçerken oğlunun babasına dair anıları adımlarının ritmine gömüldü.

Connor'ın babasının adı da Connor'dı. Fen'in ona dair bildiği ve oğluna verebileceği tek şey buydu. Fen'in onunla birlikteliği birkaç saatten uzun sürmemişti ama her anı güzeldi. Festivalin ikinci günüydü. Cumartesiydi. Yağmur yağıyordu. Fen arkadaşlarından ayrılmış, adam onu kendi çadırına götürmüştü. Fen çok yorgundu ama gökyüzündeki ışıklar kadar ışıltılı ve enerjikti. Adamın çadı-

BELONGS TO KAFES TEAM

rının içi nemliydi ve yağmur damlaları içeri sızıyordu, ama yine de çadır bir mağara gibi korunaklı ve sıcaktı; battaniyeler ve uyku tulumuyla kendine bir yatak yapmıştı. Yatak ikisinin sığabileceği genişlikteydi ve her şey odun, ıslak kumaş ve yağmur kokuyordu. İkisi de üşümüştü. O pek kusursuz olmayan karanlıkta kıyafetleriyle birbirlerine sarılmış, tepelerine vuran yağmurun sesini, dışarıdan gelip geçenlerin konuşma ve ayak seslerini, mırıldandıkları şarkıları dinliyorlardı.

Arada bir oradan geçen birinin ayağı ipe takılıyor, çadır bezi sallanıyor, ikisi kahkahalarla gülüyordu.

Connor zayıf ve ince yapılı bir adamdı. İrlanda'nın kırsal kesimlerine özgü bir aksanla konuşuyordu. Bir ön dişi eksikti. Öksürüyordu. Fen onun uzun ve şiddetli öksürük nöbetlerine tutulduğunu hatırlıyordu. Fen'e bir şey yemek isteyip istemediğini sormuştu; yatağının köşesine sakladığı torbanın içinde kurabiyeler vardı. Fen gülmüştü, çünkü tarihi geçmiş kurabiye de olsa bu kadar az miktarda yiyeceğin saklanması ona komik gelmişti. Fen o günlerde pek fazla yemek yemiyordu ama adamın yiyeceğini onunla paylaşmayı teklif etmesi hoşuna gitmişti. Fen çok konuşuyordu; ne anlattığını hatırlamıyordu ama adamın soğuk dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğini, dilinin Fen'in dişlerinde gezindiğini ve "Lanet çeneni biraz kapatacak mısın?" diye mırıldandığını hatırlıyordu. Ve bu Connor'ın başlangıcının başlangıcı olmuştu.

Ayaklarının altındaki kum şimdi iyice sertleşmişti. Yere bastıkça kusursuzca açılan çukurların içine su doluyordu. Fen omzunun üstünden şöyle bir baktığında ayak izleri gördü. Onun ve Connor'ın yan yana uzanan ayak izleriydi bunlar.

O sırada kırmızı tasmalı, üç bacaklı, ıslak, siyah bir köpek, dilini ağzının kenarından sarkıtıp tüylü kuyruğunu yere indirmiş halde,

BELONGS TO KAFELTEAM

aksayarak ama mutlu bir ifadeyle yanlarından geçti. Sonra durakşayıp Fen ve Connor'a kocaman gülümsedi ve yoluna devam etti.

Connor buna inanamadı.

"Şu köpeğe bak anne!" diye haykırdı. "Bacağına ne olmuş?"

"Sanırım bir kaza geçirmiş," dedi Fen.

"Ben de onun gibi bir köpek istiyorum," dedi Connor.

Fen şimdi denizin nerede başladığını görebiliyordu. Su, cam gibi dingindi. Denizin buradaki gibi dalga oluşturamayacak kadar sakin olduğunu gören biri için nehrin denizle birleştiği yerlerde oluşan şiddetli, kocaman dalgalar efsane gibi görünürdü. Kumlar burada koyu renkli çamura dönüşmüştü. Fen, denizin tıpkı şimdiki gibi zararsız ve sakin göründüğü zamanlarda çocukların yumuşak ve çamurlu kumlara gömüldüğü kazaların yaşandığını duymuştu. Tehlike doğuracak bir durum olmadığı için kimse paniğe kapılmıyordu ve yetişkinler çocukları çamurdan kurtarmaya çalışırken dalgalar sessiz sedasız yaklaşıyordu. İnsanlar suyun yükseldiğini fark ettiklerindeyse yardım çağırmak için geç kalmış oluyorlardı. Fen buna benzer korkunç hikâyeleri çok duymuştu. O yüzden de Connor'ın elini sıkıca tuttu ve suyun kenarına vardılar.

Fen bütün gece o genç adamın çadırında kalmış, vücudunu onun vücuduna bastırmıştı ama ikisi de zayıf olduğu için tenleri soğuktu. Adam öksürüp Fen'i ıslak bir battaniyeye sararak ona sarıldı. Bacaklarının sıcak ve kaygan üst kısmı birbirine değiyordu.

İkisi de uyumamıştı.

Sabahın ilk ışıklarında Fen örtülerin altında sırtüstü uzanıp yattığı yerde iç çamaşırını ve kot pantolonunu giymişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam.

"Tuvalete. Bir kazak alabilir miyim?"

Genç adam bir gözünü kısarak ona bakıp, "Elbette," dedi. "Geri geleceksin, değil mi?"

"Evet, tabii ki geleceğim," diye mırıldandı Fen.

Fen çömelip onu öptüğünü ve onun da elini Fen'in saçlarına götürüp başını eğdiğini, midesinin bulanmasına, kendini sersem gibi hissetmesine, ağzı kupkuru olmasına rağmen onunla tekrar sevişmeyi, ağırlığını üzerinde hissederken içine girmesini ve kalça kemiklerinin ona değmesini ne kadar istediğini hatırladı. Fen sevişmekten hoşlanıyordu. Seks, kendini yalnız hissetmesini önlüyordu.

"Bana bir fincan çay getirir misin?" dedi adam. "Biraz portakal suyu, jambonlu sandviç, biraz da sıcak ekmek ve reçel."

"Olur, tabii!" dedi Fen gülerek, çünkü bütün bunlar festival fantezilerinin ürünüydü.

Sonra çadırın fermuarını açıp çizmelerini giymek için oturdu ve fermuarı tekrar çekip ayağa kalktı. Sonra gerinip etrafına bakındı.

Alanın ortasına hâkim olan büyük sahnelerle birlikte burası rengârenk çadırların doldurduğu koca bir yerdi. Günün ilk saatlerinde uçsuz bucaksız, yüklü bulutlardan süzülen yağmur havaya yumuşak bir görüntü vermişti.

Dumanlar yer yer kıvrılarak yukarılara süzülüyordu; yağmurdan korunmak için başlarına naylon poşet geçiren insanlar çömelip sönmeye yüz tutan ateşi körüklüyordu. Diğerleri de esneyip gerinerek, gözlerini ovuşturarak pijamalarının üstüne giydikleri kat kat kazaklarla saçları başları dağılmış halde çadırlardan çıkıyordu. Pet şişelerden su içiyor, sigara yakıyor, dişlerini fırçalıyor, öksürüp tükürüyorlardı.

Savaşa giden bir ordunun, büyük bir ordunun parçası olmak gibi bir şeydi bu; herkes aynı taraftaydı ve herkesin amacı aynıydı.

Connor'ın küçük, mavi-yeşil çadırı alanın ortasında, diğerlerine yakın duruyordu. Yandaki çadırın direğinden fener gibi sarkan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde Galler'in kırmızı ejderhasının bulunduğu üçgen biçimli, uzun bayrak Fen'in gözünden kaçmamıştı. Fen, bayrağı işaret olarak belirledi. Geri dönmeye kararlıydı. O Connor denen gençten hoşlanmıştı. Festivalin sonuna kadar, hatta daha uzun bir süre onunla kalmayı planlıyordu.

Fen'in iplere takılmamaya dikkat ederek çadırların arasından geçip düzgün bir yol bulması biraz zaman aldı ve öyle dolambaçlı yollardan geçti ki bir süre sonra yönünü şaşırdı. Ama tekrar tekrar dönüp işaret koyduğu bayrağı kontrol etti.

Çoğunluk hâlâ uyuyordu ama tuvaletlere yaklaştıkça aynı yöne giden insan sayısının arttığını gördü.

Fen'in kuyruğa girmesine gerek kalmamıştı. Derin bir nefes alıp ağzını ve burnunu genç adamın kazağıyla örttü ve gözlerini kapatıp portatif tuvalete girdi.

Sonra çadıra dönüş yolunu bulmaya çalıştı ama bulamadı. Galler bayrağı her yerdeydi ve Fen hangi taraftan geldiğini hatırlayamadı. Uzun bir süre yürüdü. Her yere girip çıktı ama sonunda pes etti ve festivalin sonuna kadar bütün genç adamların yüzünü incelediyse de Connor'ın babasını bir daha hiç göremedi.

Connor kovayı tek başına doldurmakta ısrar etti. Tabii bu biraz zaman aldı. Fen sığ suyun içinde durup ayaklarının ıslanmasını izledi. Beyaz teninin suyun altında nasıl yavaş yavaş yeşile ve alacalı bir renge dönüştüğünü gördü.

Fen elini gözlerine siper edip uzaklara baktı. Nehir ağzının ötesinde, sağ taraftaki iki köprü Weston Burnu'nun arkasına gizlenmişti. Sol tarafta, uzakta ve koyun diğer kolunun olduğu yerde Brean Tepesi boylu boyunca uzanıyordu ve denize doğru bakınca Steep Holm ve Flat Holm adaları görünüyordu. Fen efsaneyi tam olarak hatırlamıyordu ama adalar, yanlışlıkla kardeşini öldürdüğü

BELONGS TO KAFES TEAM

için kederlenen ve kendini nehir ağzında boğan bir canavarın açıkta kalan başıyla omuzlarını temsil ediyor olmalıydı.

"Bak anne."

Connor küçük sarı kovasını kaldırdı ve kovanın içindeki suyun birazı koluna aktı. Bunun üzerine çığlık atıp zıpladı.

"Dur," dedi Fen kovayı ondan alarak. "Ben senin için taşırım bebeğim. Artık geri dönüp eşyalarımızı almalıyız. Sular yükseliyor."

"Ben bebek değilim."

"Hayır, tabii ki değilsin."

Yine on beş kilometre mi yürüyeceğiz?"

"En az."

"Vay canına!"

yirmi sekiz

"Fen, merhaba, benim. Dinle, ailemi birkaç saatliğine Crofters Yolu'na getirmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok."

"Nerede yaşadığımı çok merak ediyorlar ve..."

"Olur tabii."

"Annem seninle tanışmak için can atıyor. Ona senden bahsettim ve benim adıma çok sevindi. Yani bizim, ikimizin adına çok sevindi. Muhtemelen seni sorguya çekecektir."

"Ah, ben..."

"Onu seversin."

"Ama ben Lilyvale'de değilim Sean. Weston-super-Mare'deyim."

"Öyle mi?"

Sean'ın sesindeki hayal kırıklığı Fen'i etkiledi. Kalbindeki acıyı yatıştırdı.

Nazikçe ona, "Bugün evde olmayacağımı söylemiştim," diye hatırlattı.

"Biliyorum ama bu saate kadar dönmüş olabileceğini düşündüm."

"Kusura bakma," dedi Fen.

"Sorun değil. Seninle tanışmaları için daha çok vaktimiz olacak."

Fen alt dudağını yaladı. Sonra Connor'a bakıp gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki bir hafta sonu ziyaretlerine gideriz. İster misin?"

Fen, "İsterim," dedi ve ardından derin bir nefes aldı. "Onlara, yani ailene benden selam söyle. Onlarla tanışamadığım için üzgün olduğumu söyle."

"Söylerim. Fen..."

"Evet?"

"Bugün seni çok özledim. Keşke yanımda olsaydın."

"Ah... ben..."

"Yani seni gerçekten özledim."

Fen ağır ağır nefes alıp veriyordu.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum ama lütfen beni bırakma. Lütfen..."

Fen hiçbir şey söylemedi.

Sean derin bir iç çekti. Sesi değişti. "Şey, tamam, sahilde güzelce eğlenin."

"Tamam."

"Pastadan size ayırırım."

"Teşekkürler. Sean..."

"Efendim?"

"Hiç. Sonra görüşürüz."

Fen aramayı bitirdikten sonra telefonu göğsüne bastırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Connor. Sahil yolunda oturmuş, sosisli sandviç yiyorlardı.

"Hiçbir şey," dedi Fen. "Her şey yoluna girecek. Endişelenmemeliydim. Böyle olacağını bilmeliydim."

Fen oğlunu öpmek için uzanıp ona sımsıkı sarıldı.

"Of anne..." dedi Connor kıpırdanarak. "Yapma! Bırak beni," dedi.

yirmi dokuz

Connor çocuk arabasında derin uykuya dalarken başı bir yana kaymış, ağzı da hafifçe açılmıştı. Fen çok yorgun görünüyordu. Yanaklarında ve burnunda çiller çıkmış, yüzü kızarmış, saçının rengi bile açılmıştı. Sırtından sarkan eski püskü hasır şapkanın lastiği boynunu sarmış, omuzları güneşten yanmıştı. Sean'a gülümsedi ve parmak arası terliklerini ayağından çıkardı.

Sean çocuk arabasını koridora sokmasına yardım ederken Fen de ona, "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sean. "Harikaydı. Ya senin?"

"Evet."

"Fen, ben..."

Fen ona üzerinde adı yazılı beyaz bir zarf uzatıp, "Sana bunu aldım," dedi.

Sean zarfı alıp gülümsedi.

"Doğu Avrupa tarzı bir doğum günü kartı mı?"

"Nereden bildin?"

"İçinde çek de var mı?"

"Zarfı açarsan anlarsın."

"Teşekkürler," dedi Sean. "Fen..."

"Efendim?"

Sean derin bir nefes aldı.

Fen gözlerini kırpıştırdı.

"Ben bu konuda... yani ilişkiler konusunda pek iyi sayılmam," dedi.

Fen, Sean'ın zarfı tutan ellerine baktı.

"Bir sorun olduğunun farkındayım ve ne olduğunu bilmiyorum ama söylediğim ya da söylemediğim bir şey yüzünden yaşlı bir adamın tatlı diline kanmanı istemiyorum ve..."

Fen sade bir dille, "Sean, şu an sana karşı hissettiklerimi sonsuza dek hissedeceğim," dedi.

"Ah." Sean başını kaşıdı. "Vay canına. Teşekkür ederim. Peki... Sorun ne o halde? Neden ailemle tanışmak istemedin?"

Fen gözlerini ayaklarına dikti. Kabalık etmişti. Sean onu seviyordu.

"Lina bir şey söyledi... Amacı sorun çıkarmak değildi, beni uyarmak istedi..."

"Ne konuda?"

"Ablan sana Belle'i kıskandırman için bir ilişki yaşamanı söylemiş."

Sean nefesini dışarı verdi. "Evet, söyledi ve ben de bunu Lina'ya anlattım. Ama o *bizden* önceydi... Aman Tanrım, Fen, öyle bir şey olmadığını biliyorsun. Biliyorsun."

Fen başını sallayarak onayladı. "Yalnızca... Şey... Ben senin gibi birini hak ettiğimi düşünmüyordum... Birinin beni bu kadar sevebileceğine gerçekten inanamıyordum, özellikle de senin... Lina bana bunları söylediğinde anlamlı geldi... Düşündüm ki..."

"Yeter artık," dedi Sean.

Fen gözlerini çocuk arabasının tepesine dikti. "Biz hiç konuşmuyoruz, değil mi? İkimiz de isteklerini, hislerini dile getiren insanlardan değiliz..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylemek zorunda değiliz ki. Ne hissettiğimizi biliyoruz zaten. Öyle değil mi?"

"Evet."

Sean biraz düşündü. Sonra, "Bugün seni özlediğimi söylerken ciddiydim. Şey gibiydi... hımm... Cumartesi günü Sky Sports'u Jeff Stelling olmadan izlemek gibi bir şeydi! Seni o kadar özledim!" dedi.

Fen saçlarının arasından ona baktı. Gülümsüyordu.

"Sen gerçekten de aptalın tekisin," dedi Sean.

Sonra, Fen'in yatağında Sean parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip ağzını kulağına yaklaştırdı ve kıvrım yerine bir öpücük kondurup, "Fen..." diye mırıldandı.

"Hımm…"

"Düşündüm de... Yalnızca benim ailemle kalmamalıyız. Seni Merron'a götürmeme ne dersin? Seni ve Connor'ı. Beni ablanla ve bebekle tanıştırıp şehrin lüks yerlerini gezdirebilirsin."

"Merron'da lüks bir yer yok."

"Ukalalık etme," dedi Sean. "Eminim Connor kuzenini görmek ister ve fotoğraf çekeriz. Sen ve ablan büyük ihtimalle duygulanıp ağlarsınız ve..."

"Lucy ağlamaz."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sen de tek başına ağlarsın. Ne güzel olur düşünsene. Sonra bir yer buluruz, belki sahilde, küçük bir tatil yaparız, yalnızca üçümüz. Aslında seni Paris'e götürmeyi tercih ederim ama pasaportun olmadığına göre en iyisi bu."

Fen iç geçirdi.

"Bilmiyorum..."

"Ah, yapma, bırak seni götüreyim. Uzun kalmamıza gerek yok. Gece kalmasak bile olur."

"Sanırım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En kötü ne olabilir?"

Fen, *sana anlatsam beni oraya götürmek bile istemezsin*, diye geçirdi içinden.

"Ben Galler'de hiç o kadar uzağa gitmedim," dedi Sean.

Fen onun kollarında dönüp hafifçe aşağı kaydı ve Sean da onu iyice kendine çekti.

"Oradaki bütün kadınlar dantel yakalı kıyafetler giyip sivri uçlu şapkalar takıyor, çiftlikler koyunlarla dolu, erkeklerin hepsinin adı Dai ve konuşurken de sürekli 'oğlum' diyorlar, doğru mu?"

"Evet, aynen öyle."

Sean onu saçından öptü.

"Sabırsızlanıyorum," dedi.

Sean gözlerini kapattı ve tam dalıyordu ki yanındaki komodinin üstündeki telefon çalmaya başladı. Fen homurdandı. Sean döndü ve telefonu eline aldığında ekranda beliren numaradan arayanın Belle olduğunu anladı.

"Belle arıyor," diye mırıldandı Sean.

"Cevap vermeyecek misin?"

"Gecenin bir yarısı."

"Önemli olabilir."

Sean yeşile bastı.

"Belle? İyi misin?" diye sordu.

Fen yataktan kalkıp lambayı açtı ve kapının arkasından sabahlığını alıp odadan çıktı.

Belle, "Evet, iyiyim. Doğum gününü kutlamak istedim yalnızca," dedi.

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Saat daha on bir buçuk. Ne zamandan beri gece yarısından önce uyuyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean kendi kendine gülümsedi. Işığa karşı gözlerini kıstı ve biraz öncesine kadar Fen'in başını koyduğu yastığın ortasındaki boşluğa dokundu. Uzun, sarı bir saç telini alıp alt dudağında gezdirdi.

"Uzun bir gündü."

"Güzel geçti mi?"

"Evet, harikaydı. Bütün aile toplandık. Gitar askısı için de teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Duraksama oldu.

"Yalnız mısın?" diye sordu Sean.

"Evet, Lewis gitti."

"Ders vermeye mi?"

"Hı hı."

Bir sessizlik daha oldu. Sean, Belle'in içkisinden bir yudum aldığını ve yutkunduğunu duydu.

"Affedersin," dedi Belle. "Biraz yorgunum ve duygusallığım üstümde."

Sean ona sıkıntısının ne olduğunu sormasını beklediğini biliyordu. Koridorun sonunda tuvaletin sifonu çekildi. Fen başını kapıdan uzatıp hâlâ telefonda olduğunu görünce tekrar gözden kayboldu.

"Belle, aradığına sevindim ama..."

"Geç olduğunu biliyorum," dedi Belle. "Benimle konuşmaktan daha önemli işlerin var belli ki."

"Belle..."

"Yarın öğleden sonra görüşürüz," dedi Belle. Sean, onun sesinden ağladığını fark etti. "Membury'de, altıda."

"Belle..."

Geç kalmıştı. Belle telefonu kapatmıştı.

otuz

Fen kasa kuyruğunda beklerken saatine göz attı ve katlayıp koluna attığı güzel, lacivert, uzun elbisenin kumaşına dokunarak gülümsedi. Onu giymek için sabırsızlanıyordu. Sean ve çocuklarla birlikte dışarı çıkarken bu elbiseyi giydiğini hayal etti. Dördü birlikte zihninde çok güzel bir görüntü oluşturuyordu.

Fen uzun zamandır ilk kez kendisi için para harcamıştı. Genellikle Lina'nın eski kıyafetleri ve ucuzcu dükkânlardan aldıklarıyla yetinirdi. Bath'ın ikinci el satışı yapan dükkânlarına düşen giysiler genelde kaliteliydi ama yine de yeni, daha önce kimsenin giymediği bir şeyler almak güzeldi. Fen elbiseyi denediğinde kendini Sean'ın gözünden görmeye çalıştı. Belle kadar çekici olmadığını biliyordu, onun kadar çarpıcı bir güzelliği yoktu ama yine de fena sayılmazdı. Vücudu güzeldi, saçları kesildikten sonra daha iyi görünüyordu ve yüzü de hoştu. Sean onu beğeniyordu. Onu gördüğünde yüzü gülüyordu ve önemli olan da buydu.

Ödeme sırası Fen'e geldiğinde kasadaki kız ona gülümsedi.

Kız elbiseyi tezgâhın üstünde katlayıp poşete koyarken, "Çok hoş bir elbise," dedi. "Geçen gün ben de aynısına bakmıştım. Sanırım kendimi ödüllendirmeliyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence de ödüllendirmelisin," dedi Fen. Herkesin kendini ödüllendirmesi gerektiğini düşünüyordu. Herkes mutlu olmalıydı. Herkes dünyayı gerçekte olduğu gibi güzel bir yer olarak görmeliydi.

Fen elinde poşetiyle birlikte yoluna devam etti.

Quiet Caddesi'ne varır varmaz bir terslik olduğunu anladı. Vincent dükkânın kapısında onu bekliyordu. Fen geç kalmamıştı, çıkalı bir saat bile olmamıştı. Adımlarını hızlandırdı.

Her zamankinden daha zayıf görünen Vincent'ın yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Bozuk kaldırımda uzun adımlarla yürürken, "Ne oldu?" diye sordu Fen.

"Telefonunu unutmuşsun," dedi Vincent. "Paniğe kapılma ama ablan sana cep telefonundan ulaşamayınca dükkânı aradı."

"Lucy mi? Ne oldu? Bebek iyi mi?"

Vincent kaşlarını çatıp ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

"Aman Tanrım! Yoksa..."

"Hastanedeymiş. Tek bildiğim bu."

"Olamaz! Daha sadece birkaç haftalık! Ah, Vincent..."

"Sakin ol! Ne olduğunu bilmiyoruz; belki de endişelenecek bir şey yoktur. En kötüsünü düşünmeyelim."

Fen, Vincent'ın yardımıyla dükkâna girdikten sonra Vincent telefonunu ona uzattı. Fen az da olsa mahremiyet sağlayan küçük mutfağa geçip Lucy'yi cep telefonundan aradı. Elleri öyle şiddetli titriyordu ki doğru numarayı ancak üçüncü denemede çevirebilirdi.

"Lucy? Benim. İyi misin? William nasıl?"

Lucy'nin sesi endişeden yorgun, titrek ve boğuk çıkıyordu.

"Hastanedeyiz. Bazı testler yapılıyor. Menenjit olabilirmiş."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Dün gece biraz ateşi vardı ama rahat uyudu. Bütün gece uyudu ve bu sabah yanına gittiğimde yanıyordu, kızarmıştı ve..." Sesi hıçkırıklarının arasında kayboldu.

"Hemen geliyorum Lucy," dedi Fen. "Akşama orada olurum."

"Emin değiller," dedi Lucy. "Belki de önemsiz bir şeydir. Küçük bebeklerde teşhis koymak zormuş..."

"Lucy tatlım, Lucy, lütfen olumlu düşünmeye çalış. Çok yakında görüşürüz."

Fen telefonu kapatıp derin bir nefes aldı ve Sean'ın numarasını çevirdi.

Sean'ın yanıt vermesi biraz zaman aldı ve konuşurken de sesi kısık ve temkinliydi.

"Alo," dedi. "Fen, iyi misin?"

Fen daha önce Sean'ı hiç mesai saatinde aramamıştı.

"Affedersin," dedi, "rahatsız ettiğim için özür dilerim. Toplantıda mısın yoksa?"

"Sayılır, ne oldu?" Sean, söylediklerini yanındakilerin duymasını istemiyormuş gibi temkinli bir sesle konuşuyordu.

"Sean, beni Merron'a götürebileceğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Şimdi gidebilir miyiz? Hemen. Lucy'nin bebeği hastalanmış. Menenjit olabilirmiş. Bir an önce gitmeliyim. Connor'ı ne yapacağımı bilmiyorum. Sana ihtiyacım var Sean, ben..."

Fen onun derin bir iç geçirdiğini duydu.

"Fen," dedi Sean, "Ben Bath'ta değilim... Bekle, rahat konuşabileceğim bir yere gideyim."

Sesi gergin geliyordu.

"Meşgulsen sorun değil," dedi Fen. "Trenle giderim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Sean, "hayır, bekle. Şimdi seni almaya geliyorum. Buradaki işleri halletmek için yarım saate ihtiyacım var..."

Fen kızgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak, "Benim yarım saatim yok," dedi. Hemen gitmeliyim. Sen ne kadar uzaktasın?"

"Swindon'dayım."

"Belle'in yanında mısın?" diye sordu Fen. Sean duraksayınca Fen, "Anlıyorum," dedi ve Sean bir şeyler söylemeye çalışırken Fen telefonu kapattı.

Sean'ı düşünecek vakti yoktu. Üç kez derin nefes alıp dükkâna döndü ve Vincent'a, Merron'a gitmesi gerektiğini söyledi.

Vincent ona bir kâğıt uzattı. "Tren saatleri," dedi.

"Teşekkürler."

"Şu an tek yapman gereken okulu arayıp Connor'ın birkaç günlüğüne ben ve Sheila'nın yanında kalacağını söylemek," dedi Vincent.

"Ah, Vincent, sizden böyle bir şey isteyemem."

"Sen istemiyorsun. Hadi, hemen ara. Connor'ın eşyalarını almam için de bana bir anahtar bırak. Hemen çıkarsan üç buçuk trenine yetişebilirsin."

"Vincent..." dedi Fen ama cümlesini bitiremedi, çünkü içi minnet ve hüzünle dolmuştu.

Geçmişte Fen'i sürekli yolundan döndüren panik ataklar bu kez düşünecek vakti olmadığı için ona engel olamamıştı. İstasyona gidip trene bindi. Tren şu an Severn halicinin altından geçiyordu.

Vagona binip alnını cama yasladı. Yukarıdaki suyun ağırlığını, yüksekliğini ve derinliğini, muazzam, karşı konulmaz büyüklüğünü hissediyordu. Burası, dünyanın gelgit aralığı en büyük olan ikinci nehriydi. Halicin suyu nehrin daha dar bir kanalından akıtılıyor, görünmez güçler suyu çekip emiyordu ve insan soyu tükenip trenler

ve tüneller sular altında kaldığında, köprüler yıkıldığında sular gelgitlerle birlikte yükselip alçalmaya, koca dalgalar nehirde hızla oluşmaya devam edecek, yılan balığı yavruları eskiden olduğu gibi sığ suları siyaha boyayacaktı.

Su bütün ağırlığıyla Fen'in üstüne geliyordu ve ancak tünelin sonuna vardığında tırnaklarını avucuna geçirdiğini, iki avucunun da ortasında dört adet yarım ay şeklinde kırmızı oyuk oluştuğunu gördü. Başını arkaya yaslayıp nefesini dışarı verdi. Gözlerini biraz kısınca trenin camında fondan şerit gibi geçen Galler coğrafyası eşliğinde kendi yansımasını görebiliyordu.

Sean, Swindon'da Belle'le birlikteydi. Onu görmeye gideceğini söylememişti. Herhangi bir plan ya da sorundan da bahsetmemişti.

Ama Swindon'da Belle'le birlikteydi.

Sonra Fen gözlerini sımsıkı kapatıp bu kadar bencil olduğu için kendinden nefret etti.

Bebek William hastanedeydi, Lucy aklını kaçıracak kadar kaygılanıyordu, çocuk ciddi anlamda hasta olabilirdi, komaya bile girmiş olabilirdi ve Fen buna rağmen kendi bencil kalbinden başka bir şey düşünmüyordu.

Tren, Fen'in eskiden çok sevdiği şehrin manzarasını en güzel şekilde gözler önüne seren yüksek demiryolu hattındaki Merron İstasyonu'na vardığında gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Yine de Fen az daha trenden inemiyordu. Yolculuk boyunca hiç kıpırdamadan oturmuştu. Onu tanıyan biriyle karşılaşmaktan, Emma Rees'in gözlerine bakmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Merron, gümüş sayesinde zenginleşmiş olmakla birlikte şimdilerde biraz düşüşe geçen küçük bir şehirdi. Konumu ve yeterli imkânlardan yoksun olması yüzünden tatilcilerin, iş arayanların, başka şehirlere taşı-

nanların gözdesi olamadığı için nüfus büyük ölçüde yerli halktan oluşuyordu. Katı kurallarla işleyen dinî kuruluşların belirlediği bir yaşam tarzını benimseyen bir halktı bu. Gelenekleriyle ve devletten tek kuruş almamalarıyla övünen, dışarıdan yardım alıp kendilerini küçük düşürmektense beş parasız ölmeyi tercih eden insanlardı. Çocukları terbiyeliydi ve doğruyu yanlışı erken yaşta öğrenirlerdi. Gençler artık kiliseye gitmiyordu ama kendilerini ne kadar kandırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, Tanrı'nın var olabileceğini ve onları izleyebileceğini akıllarından çıkaramıyorlardı. Onları kontrol altında tutan da genellikle bu duyguydu.

Severn'dan daha küçük, daha nazik ve çok daha ılımlı olan bir nehir, demir süslemeli taş köprülerin altından geçerek akıyordu. Hatırlandığı kadarıyla nehir geçmişte yalnızca bir kez taşmıştı ve bu anormal bir olay olarak bugün hâlâ konuşuluyordu. Selin oluştuğu belirli koşullar, günümüzdeki yağmurlar için alınacak önlemlerin değerlendirilmesinde ölçüt olmuştu ve selde yaşanan sıkıntıları hatırlayanlar o günden beri bu kadar kötüsünün yaşanmadığını düşünüp rahatlıyordu. Nehir, hiçbir yatırımcının gelip şık apartmanlara ya da benzersiz ofis alanlarına çevirmeye gerek duymadığı harap haldeki teraslı tuğla evler ve fabrikalarla kuşatılmıştı. Daireleri alacak ya da ofislerde çalışacak kimse olmadığı için de kuşlar eski bacalara yuva kurmuş, çatlak ve yarıklarda bitkiler yeşermiş, bütün camlar kırılmıştı ve fabrikalar kötü hava koşulları yüzünden yıpranmayı umursamıyormuş gibi teslim olmuş bir zarafete sahipti. Ağaçlar kadar bu fabrikalar da doğal manzaranın bir parçasıydı sanki.

Katedral şehir merkezinde hâlâ gururla yükseliyordu ve dükkânların bulunduğu dar sokaklar da onu çevrelemişti. Bu dükkânlar genellikle indirim mağazaları, ucuz marketler ve ikinci el eşya mağazalarından oluşuyordu. Fen'in babasının bir zamanlar müdürlük yaptığı ve şimdi Alan'ın müzik dersi verdiği Merron Koleji, katedralin yanında

duruyordu ve Viktoryen bir yapı olan belediye binasıyla birlikte bu iki yapı, rehber kitapların Orta Galler bölümlerinde Merron'da "görülmeye değer yerler" olarak tanıtılıyordu. Özellikle de çevreden çıkarılan gümüşün satışından elde edilen parayla on yedinci yüzyılda yapılan ve o günden beri düzenli olarak genişletilen okul, çeşitli mimari tarzlardaki binaların muhteşem bir karışımıydı ve bu binaların tek ortak yönü gösterişli süslemeleriydi.

Yerleşim bölgeleri şehrin dışındaydı ama yirmi binden az nüfusuyla şehir fazla yer kaplamıyordu.

Fen bütün cesaretini toplayarak trenden inip istasyonu terk etti. Her şey eskisi gibiydi. İstasyondan aşağı inen yokuş boyunca uzanan çalılıklar arasındaki pembe çiçeklerin kokusunu hatırlıyordu. Taksilerin rengini, şekerleme ambalajları ve *Merron Gazette*'in eski sayılarıyla dolup taşan gazete bayisinin önündeki beton çöp kovasını hatırlıyordu. Fen, şehrin ona bu kadar tanıdık gelmesine şaşırmıştı. Bu şehri unutmuştu ama şimdi her şeyi yeniden hatırlıyordu ve anılardan oluşan dev bir dalga etrafını kuşatmıştı. Bacakları güçsüz, elleri soğuktu. Hissettiği panik yüzünden kalbi kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi pır pır ediyordu ve her köşeyi döndüğünde ya da yorgun bakışlı, orta yaşlı bir kadının ona doğru yürüdüğünü gördüğünde içinden dua ediyordu. *Lütfen, lütfen, Emma Rees'le karşılaşmayayım*, diye dua ediyordu.

Fen yokuşun aşağısına vardığında ana yolun karşısına geçip bir banka oturdu ve arabalarıyla oradan geçen şoförler tarafından tanınmamak için başını eğip saçlarını yüzüne siper etti. Çantasını sıkıca kucağında tutarak onu hastaneye götürecek olan otobüsün gelmesini bekledi.

Sonra belli bir tanrıya olmasa da dua etti.

BELONGS TO KAFES TEAM

"Lütfen," diye fısıldadı, "lütfen bebek iyileşsin. Lütfen ona kötü bir şey olmasına izin verme."

Fen daha gençken tıpkı Joe ve Tomas gibi Merron'dan gittiğini hayal ederdi ama bunlar belirsiz hayallerdi. O, planlar yapabilen biri değildi. Başka bir yere giden bir trene binerken ailesiyle vedalaştığını belli belirsiz hayal ederdi. Sıkıntı çektiğine değecek, tercihen de çok tehlikeli bir şey yapmayı ümit ederdi. İnsanların hayranlık ve kıskançlık dolu bir sesle ondan bahsettiğini gözünde canlandırırdı. "Wellerların kızı bu kez ne yapıyor, duydun mu? Güney Amerikalı sokak çocuklarını kurtarıyormuş!" ya da "Amazon'daki ağaçların kesilmesini protesto ediyormuş!" ya da "Greenpeace'le birlikte balinaların avlanmasını durdurmaya çalışıyormuş!" dediklerini hayal ediyordu.

Ama bunların hiçbiri olmamıştı. Babası öldükten sonra Fen'in Merron'da kalması için bir nedeni olmadığı gibi gitmesi için birçok sebebi vardı. Yalnızca Lucy ve Alan'la vedalaşıp sessiz sedasız gitmişti. Nereye gittiğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Bir daha da asla dönmek istememişti. Ortalıkta görünmemesinin herkes için daha iyi olacağını düşünmüştü, özellikle de Bayan Rees için. Gözden uzak olan gönülden de uzak olurdu ne de olsa. Gitme sebebi geçerliliğini hâlâ koruyordu. Fen günün birinde bu sebeplerin önemini kaybedip kaybetmeyeceğinden de emin değildi.

Otobüsün kirli camından Merron şehir merkezinin, kendi karakterine uygun bir biçimde, ağır ağır geçirdiği değişimi izliyordu. Fen'in her yerde bir anısı vardı; kaldırımlardaki gölgelere gizlenmiş, parmaklıklara dolanmış, otobüs duraklarında ve dükkân kapılarında izler bırakmıştı. Küçük ergen gruplarını görünce kendisinin, Joe ve Tomas'ın o yaştaki hallerini hatırladı. Gençler paketlerden cips yiyor, omuzlarını düşürerek sinema kuyruklarında bekliyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Spar'ın önündeki basamaklara oturuyor, birbirlerini dürtüp kollarını, çoraplarını, şapkalarını çekiştiriyorlardı. Bunları yaparken birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki soludukları havayı bile paylaşıyorlardı. Fen onları izledi. Her şeye karşı kayıtsız duruşları ve çekingenlikle karışık cesaretleri Fen'in içinde bir şefkat duygusu uyandırdı. Biraz sonra Merron Koleji'nin gri pantolon ve mavi ceketten oluşan üniformasını giymiş bir grup erkek gördü. Kriket çantalarıyla otobüs bekliyorlardı. Bu gençler kendilerinden daha emin görünüyorlardı. Kendilerini üstün gören bir halleri vardı ama onlar da diğerleri kadar savunmasızdı. Fen otobüsün camına dokundu ama geçmişe dokunamadı.

Sakinleşmeye çalışıyordu. Bebeklerin dirençli olduğunu biliyordu. Yüksek ateşin çoğu zaman ciddi bir hastalığın işareti olmadığını biliyordu. Ama bazen ciddi hastalıklara işaret ettiği de olurdu. Keşke Sean yanında olsaydı. Fen aklına her tür kötülüğü getirmeye meyilliyken Sean olayları mantıklı, akla uygun bir bakış açısıyla görürdü. Fen'in en kötü senaryoları kurmakta usta olduğunu söylerdi ki bunda haklıydı. Ama bunun Fen'in hatası olmadığını bilmiyordu. Fen kendine engel olamıyordu. Bunları düşünürken kalbine bir acı saplandı.

Fen otobüs şoföründen onu hastanenin girişinde indirmesini rica etti ve otobüs durduktan sonra inerken şoföre teşekkür etti.

Çizgili pijama ve mavi bir sabahlık giyen çelimsiz bir adam dış kapıda durmuş, bel kısmı vücuda oturan ve koltuk altları lekelenmiş yeşil elbiseli bir kızla konuşuyordu. Adama serum veriliyordu ve elinde bir sigara vardı. Fen yanından geçerken adam iki büklüm olup öksürmeye başladı. Hâlâ yanan sigarasını da karnını tuttuğu elinin sararmış iki parmağının arasında tutuyordu.

Otomatik kapılar açıldı. Fen karşı taraftan gelen bacağı alçılı bir adama yol vermek için kenara çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Affedersiniz," dedi, "affedersiniz."

Geç bir saat olmasına rağmen insanlar gelip gidiyordu. Saçları ve kaşları olmayan solgun, sivilceli bir ergen, bir çocuğun elini tutan burkalı bir kadın ve asker üniformalı iki genç adam. Adamlardan biri ağlıyor, diğeri de arkadaşının sırtını sıvazlıyordu. Fen etrafını çabucak inceledi ama Alan ya da Lucy'yi göremedi. Bayan Rees de ortalıkta görünmüyordu.

Fen resepsiyona gidip görevli kadının onu görmesini bekledi. "Hadi, hadi artık," diyordu kendi kendine ama kadın çok ağır hareket ediyordu.

"Evet?" dedi uzun bir süre sonra.

"Bebek William Kelly'yi görmeye geldim. Bu sabah getirildi."

"Aileden misin?" diye sordu kadın.

"Benim yeğenim oluyor," dedi Fen. Avuçları yapış yapış olmuş, ağzı kurumuştu. İstasyondan içecek bir şey almadığına pişman oldu.

"İyi misin?" dedi resepsiyon görevlisi. "Rengin biraz solmuş gibi."

"İyiyim," dedi Fen.

"William Kelly..." Resepsiyon görevlisinin yüzü, bilgisayar ekranının ışığıyla yeşile boyanmıştı. "Bu sabah yatırıldığını söyledin..."

"Sabah acil servise getirilmiş. Sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Ah, tamam. İşte buldum. William Kelly. Thomas House, Merron Koleji. Ah..." dedi kadın. "Üzgünüm canım, ama onu Bebek Yoğun Bakım Ünitesi'ne almışlar."

Fen kanının vücudundan çekildiğini hissetti. "Aman Tanrım," dedi. Parmakları karıncalanmaya başlarken dizleri de tutmuyordu. Resepsiyon masası gözünün önünde bulanmış, Fen düşmemek için pencerenin kenarına tutunmuştu.

"Otur," dedi resepsiyon görevlisi. "Otur tatlım. Gelip sana bakması için birini çağırayım."

otuz bir

Gece yarısıydı. Sean oturma odasında ayakta duruyor, kahve içiyordu.

Uyuyamamıştı.

Eve geldiğinde mutfak tezgâhının üstünde bir not bulmuştu. Altında Sheila ismi vardı ve notta, "Connor bizim yanımızda. Buzdolabında yemek var," yazıyordu.

Sean, Sheila'nın kim olduğunu bilmiyordu. Fen'in nerede olduğunu da bilmiyordu, tek bildiği Merron'a gittiğiydi. Bebeğin iyi olmasını diledi. Fen'i kırdığını biliyordu ve bu yüzden kendine kızıyordu; ama ona yardım etmesi için kendisine bir şans tanımayan Fen'e de kızıyordu. Onu Merron'a götürebilirdi, elbette götürürdü. Fen konuşmasına izin vermeliydi. İzin verse anlayacaktı. Sean şu an kendini yalnız, işe yaramaz, içinden bir parça koparılmış gibi hissediyordu. Her şeye rağmen Merron'a gitmeli miydi, onu da bilmiyordu. Hastaneyi bulurdu ama Fen'i bulabileceğinden emin değildi. Böyle bir krizin ortasında karşılarına çıkması Fen'in ailesinin hoşuna gitmeyebilirdi. Sean'ın varlığından haberdar olup olmadıklarını bile bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Fen'in yanında yaşamaya başladığından beri ilk kez Fen geceyi evde geçirmemişti. Garip bir durumdu. Burası küçük bir evdi ama Connor'ın, sessizce işini gören Fen'in yokluğunda bu ev ona koca bir malikâne gibi görünüyordu. Fen ile Connor'ın doldurması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gereken koca bir boşluk vardı. Karanlık köşeler ve derin çukurlar vardı. Mağara gibi yankı yapıyordu.

Sean, Fen'i defalarca aramıştı ama her defasında bir mesaj bırakmasını isteyen telesekretere bağlanmıştı.

"Merhaba, benim. Umarım her şey yolundadır. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle," diye bir mesaj bırakmıştı.

"Fen, lütfen ara beni. Lütfen konuşalım," demişti.

Sonraki mesajda, "İstersen oraya gelip seninle buluşabilirim," demişti.

"Seni özledim," demişti.

Belki de şarjı bittiği için telefonunu açamıyordu. Fen'in şarj aleti her zaman bıraktığı yerde, oturma odasındaki koltuğun arkasındaki prize takılı duruyordu. Ama Sean telefonun başka bir nedenle kapatıldığını biliyordu.

Erken bir saatte koşmaya çıktı. Koşmak, stresini vücudundan atmak için birebirdi. Kan dolaşımındaki fazla adrenalini atmak, kaygılarından kurtulmak, zihnini açmak için koştu. Şehrin etrafında, Bath'ın batı tarafına doğru kıvrılan tepenin etrafındaki yollarda koştu. Şık verandaların önünden, hizmetçilerin hâlâ ayaklarına kadar uzanan elbiseler giyip önlükler taktığı otellerin arkasından, yeni diktikleri bitkileri sulayan dükkân sahiplerinin yanından, duvar diplerinde oturup sıkılgan tavırlarla konuşurken yola tüküren gençlerin yanından geçti. Golf sahasının tepesine kadar koşup sonunda nefes nefese kalmış bir halde büyük, yaşlı bir ağacın gölgesinde durdu ve ellerini dizlerine dayayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Bir şişe su alıp çimlere oturdu ve golf oynayan aileleri, yokuşu tırmanarak arkadaki müstakil evlere doğru giden pahalı arabaları izledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri dönerken daha yavaş koştu, duş aldı ve sonra tavuk ve patates eşliğinde birkaç bira içmek için bara gitti.

Tüm bunların ardından yorgun olmalıydı.

Ama değildi.

Her şeyi tekrar tekrar düşünüp durdu. Gitarını kılıfından çıkarıp birkaç şarkı çaldı. Biraz daha zaman geçtikten sonra deri ceketini üstüne atıp bacaklarını kıvırarak yüzünü yastığa yasladı ve kanepede uykuya daldı.

Telefonunun sesine uyandı ve onu ceketinin cebinden çıkarması epey sürdü.

"Alo?" diye mırıldandı. "Alo? Fen? İyi misin? Fen?"

Karşı taraftan ses gelmedi ama orada biri vardı, Sean bunu biliyordu.

"Fen?.."

Hattın diğer ucundaki kişi telefonu kapattı.

"Lanet olsun," dedi Sean. Gözlerini kısarak telefona baktı ama hâlâ uykulu olduğundan ekrana odaklanamadı. Birkaç hırçın denemenin ardından parmakları nihayet arama tuşunu buldu. Ama işe yaramadı. Son arayan numara gizliydi.

"Lanet olsun," dedi Sean tekrar.

Esneyip kasığını kaşıdı ve ayaklarını sürüyerek mutfağa geçti. Işığı açtığında gözlerini kıstı. Arka kapı aralıktı ve güveler avizenin etrafında toplanmıştı. Sean kapıyı kapatıp kilitledi. Pencereyi de kapattı. Sonra perdeyi çekti.

Oda soğuktu. Su ısıtıcısının düğmesine bastı ve tezgâha yaslanıp gözlerini kapatarak suyun kaynamasını beklerken telefon tekrar çaldı. Bu kez tezgâhın üstünde duran telefon titreşiyordu. Sean telefona baktı. Arayan kişinin numarası görünmüyordu. Beş defa çaldıktan sonra telefonu açtı ama konuşmadı. Hattın diğer ucunda da sessizlik vardı ama birinin nefesini tuttuğunun farkındaydı.

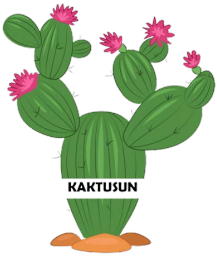
BELONGS TO KAFES TEAM

Sonunda, "Fen?" diye fısıldadı ve hat kesildi.

Sean başparmağıyla kapatma tuşuna basıp telefonu tekrar tezgâha bıraktı. Ekranı ona dönük şekilde duruyordu.

Arayan Belle'di. Sean arayanın Belle olduğundan emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otuz iki

İki kız kardeş Bebek Yoğun Bakım Ünitesi'nin yanındaki aydınlık ve havadar odada oturuyordu. Lucy, William'ı emzirirken ablasına eşlik eden Fen de kâğıt bardaktan ılık çay içiyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Lucy, belki yirminci defa. "Buraya gelmen benim için çok anlamlı."

Fen gülümsedi. "Tabii ki gelecektim."

"Gelmeni beklemiyordum. Her zamanki gibi korkup son anda cayacağını düşünüyordum."

Fen bakışlarını kaçırdı. Lucy, Merron'da olmanın Fen'e neden bu kadar zor geldiğini bilmiyordu. Fen'in tembellik ettiğini, daha da garibi ilgi çekmeye filan çalıştığını sanıyordu.

Lucy başını kaldırdı. "Bir kez gelebildiğine göre bundan sonra rahatlıkla gelebilirsin, değil mi? Connor'ı da getirebilirsin."

"Bilmiyorum. Belki," dedi Fen. Sonra konuyu değiştirdi. "Dün gece hiç uyudun mu?"

Lucy başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Sana yatak vermediler mi?"

"Bir ebeveyn odası var ama oraya gitmek istemedim, William'a göz kulak olmak istedim. Gözlerimi bir an üzerinden çekersem nefes almayı bırakacak sandım..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biraz dinlenmelisin Lucy."

"Evde dinlenirim. Ciddiyim Fen, onu kaybedeceğimizi sandım."

Lucy bebeğine bakıp parmağının ucuyla minik alnına dokundu.

"Dün ateşi çıkıp hastalandığında nasıl korktum, bilemezsin. Alan beni telkin etmeye çalıştıysa da en kötüsünü düşünmekten kendimi bir türlü alamadım. Menenjitse neler olabileceğini, ne tür sonuçlar doğurabileceğini düşünüp durdum. Anlıyor musun?"

Fen başını salladı. Anlıyordu.

"Ve onu buraya, yani Bebek Yoğun Bakım Ünitesi'ne nakledeceklerini söylediklerinde, 'Buraya kadarmış, kesin ölecek,' diye düşündüm. Cenazesinde çalacağımız müziği düşünmeye başladım."

Lucy iç geçirdi.

"Emma Rees'i düşündüm. William çok kısa süredir hayatımızda olmasına rağmen hayatımın anlamı oldu. Joe yirmi iki yıldır o zavallı kadının hayatındaydı ve kadının başka kimsesi de yoktu, değil mi? Oğlunu kaybettiğinde hissettiklerini şu ana kadar aslında hiç anlamadığımı fark ettim."

Fen yüzünü başka yöne çevirdi.

"Yani onun için üzülüyordum, orası kesin, ama onu gerçekten anlamıyordum. Noellerde yüzüne gülüyordum ama bir yandan da, 'Yeter ama, on yıl oldu. Hayatına devam et artık,' diye düşünüyordum." Lucy başını iki yana salladı. "Kendimden utanmalıyım," dedi.

Fen gözyaşlarını bluzunun koluna sildi. O sırada oğluyla ilgilenen Lucy bunu fark etmemişti bile.

"Ama William artık daha iyi görünüyor, değil mi?" dedi Lucy. "Hemşire ateşinin düştüğünü söyledi. Tehlikeyi atlatmış."

Fen başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. "Çok daha iyi görünüyor."

Lucy, hastane penceresinin yanındaki yüksek arkalıklı eski koltuğa oturmuştu. Fen yalnızca bebeğin, annesinin şiş göğsüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

attığı elini görebiliyordu. Emerken çıkardığı hoşnut sesleri de duyuyordu. Pencereden baktığında duvarlarla çevrili bahçede rüzgârla birlikte eğilip titreşen çalılık ve ağaçları gördü. Küçük gri bulutlar mavi gökyüzünde süzülürken kargalar da uçuşuyordu.

Fen ablasının kıyafetlerini giymişti; dizlerinin altına inen açık yeşil jarse elbisesiyle yumuşatıcı kokan limon rengi hırkasını. Dün Bath'tan aldığı elbiseyi yanında getirmeliydi ama naylon torbasıyla birlikte onu kitapçı dükkânının tezgâhında unutmuş olmalıydı. Bebeğin eline bakarken Connor'ı özlediğini hissetti. Tomas'ı özlemişti. Sean'ı da.

Lucy gözlüklerini yukarı itip tek parmağıyla bebeği memesinden uzaklaştırdı. "Seni obur şey," dedi sevgiyle.

Bebeği kaldırdı ve sarhoş gibi sallanan başını baş ve işaret parmaklarıyla destekleyerek sırtını ovmaya başladı. Bebeğin yüzünde aptal bir memnuniyet ifadesi vardı.

Geğirdi ve dudaklarının arasında süt kabarcıkları oluştu. Kabarcıklar büyüyüp parladı ve söndü. Gözleri devrildi.

Lucy uzanıp bebeğin başına bir öpücük kondurdu. Ağzını çenesinin altında tuttuğu bezle silip kafa derisinde oluşan pulları uykulu gözlerle inceledi. Sonra ansızın kendine geldi. "Omzun nasıl?" diye sordu.

Fen sırtına dokundu. Hastanenin resepsiyon bölümünde düşüp çarptığı yer ağrıyordu. Sertleşmişti ve ağrıyordu. Fen bundan utanıyordu.

"İyi."

"Benimle birlikte bekleyeceksin, değil mi Fen? Doktorlar gelene kadar. Eve gidebileceğimizi söylerlerse birlikte gideriz."

"Tabii ki beklerim," dedi Fen.

Sokakta ya da kolejde olmaktansa burada, hastanede kalmayı tercih ederdi. Ablasının yanında olmak istiyordu, ama burada aynı

BELONGS TO KAFELS TEAM

zamanda güvendeydi. Çünkü Bebek Yoğun Bakım Ünitesi, dünya üzerinde Emma Rees'le karşılaşabileceği son yerdi.

Lucy ve Alan, Merron Koleji'nin sağladığı öğretmen lojmanında kalıyordu. Evleri, ön taraftan Aberaeron Yolu'na bağlanan ağaçlıklı yola bakıyordu ve arka bahçe kolejin bahçesinden yalnızca eski, kırmızı tuğladan bir duvarla ayrılmıştı.

Burası babasının müdürlük yaptığı dönemde Lucy, Tomas ve Fen'in büyüdüğü ev kadar büyük değildi ama daha konforluydu. Daha aydınlıktı ve mobilyaları son on yıl içinde yenilenmiş, çift camlı pencereleri, süslü pervazlar boyunca uzanan güneş enerjili çatı paneli ve güzelim sehpalarıyla zevkli bir şekilde döşenmişti. Halılar tüylü ve yeniydi. Mutfaktaki her şey sorun çıkarmadan çalışıyordu.

William taburcu edildikten sonra Lucy, Alan'ı aradı ve Alan gelip onları hastaneden eve götürdükten sonra tekrar okula döndü. İyice bitkin düşen Lucy kendini banyoya atarken bebek William da oturma odasındaki halının üstüne koydukları beşikte uyuyordu.

Fen onun yanına gidip bileğinin iç kısmını bebeğin alnına dokundurdu; sıcaklıkları aynıydı. Fen gülümseyerek uzandı ve bebeğin örtüsünü boynuna kadar çektikten sonra Alan'ın özenle parlatılmış kuyruklu piyanosuna gitti. Piyanonun üstündeki çerçeveli fotoğraflara baktı. Fen'in çok sevdiği özellikle bir fotoğraf vardı. O fotoğrafta annesi kahkahalar atarak kamera karşısında poz verirken babası Gordon da yanı başında duruyordu. Mari'ye derin bir sevgiyle bakarken çok daha genç ve hayat dolu olan Mari neredeyse onun farkında bile değildi. Bazı fotoğraflar birlikte geçirdikleri yılları gözler önüne seriyordu. Mari'nin, kucağında tıpkı William'a benzeyen bir bebekle çekildiği bir fotoğraf vardı. Bebeğe, yani Tomas'a gülümsüyordu ve elini onun omzuna koyan Gordon da gülümsüyordu. İkisi de çok gururlu görünüyordu. Gordon'ın

BELONGS TO KAFES TEAM

yanında duran kıvırcık saçlı, tombul küçük kız, yani Lucy, yüzünde üzgün bir ifadeyle başparmağını emiyordu.

Çocukların isimlerini Mari koymuştu. Tomas'a, hayranı olduğu Portekizli bir futbolcunun adını, Fen'e de Gordon'la tanıştığı yer olan Cambridgeshire'a bağlı bir bölgenin adını vermişti. Lucy'ye de Sky adını koymuştu ama Lucy beş yaşından sonra bu isme ısrarla tepki vermeyip herkese adının Lucy olduğunu söylemişti.

Fen ilk olarak bir okul fotoğrafında görünmüştü. Mari gittikten sonraki yaz Fen ilkokuldayken çekilmişlerdi bunu. Fen ve Tomas, gökyüzünü temsil eden mavi kanvas bir fonun önünde poz vermişti. Hafiften kirlenmiş, beyaz polo yaka tişört ve kırmızı kazaktan oluşan bir örnek kıyafetleriyle baş başa vermiş, dünya umurlarında değilmiş gibi objektife gülümsemişlerdi. Fen o fotoğraf çekilmeden önce öğretmenin Fen'in saçlarını düzelttiğini, Tomas'a da kazağını ters giydiği için çıkarttırıp sonra tekrar giydirdiğini hatırlıyordu. Fen'in üst iki dişi düşmüştü ve Tomas'ın yüzüne göre fazla büyük görünen dişleri de bir süredir fırçalanmamıştı. Gözlerinin kenarı çapaklanmıştı. Fen fotoğraftaki üstü başı dağılmış iki çocuğa sevgiyle baktı.

Bir sonraki fotoğraf, Gordon ve yenilenmiş ailesinin fotoğrafıydı. Merron Koleji'nin ana girişindeki kemerin önünde ciddiyetle poz vermişlerdi. Bu fotoğrafı Gordon müdürlüğe atandığında çekilmişlerdi. Şimdi çocuklar temizdi ve üzerlerinde de uygun kıyafetler vardı. Fen mavi bir kaban ve kalın çoraplar giymişti. Zayıf, omuzları çöküktü, on yaşında bir kızdı. Lucy'nin saçları küt kesilmişti. Yeni gözlükleriyle utangaç ve rahatsız bir duruşu vardı. Kız kardeşlerinin arasında duran Tomas objektifin karşısında gururla gülümsüyordu. Gordon'un yeni karısı Deborah yanında durup elini tutmuştu. Gordon kendinden emin ve heybetli bir duruş sergiliyordu. Deborah, Britanya'nın önde gelen okullarından birinin müdürünün karısı nasıl görünmeliyse öyle görünüyordu. Kendini zeki ve saygın koca-

sına adamış, asi çocukları için de elinden geleni yapan ve bundan gurur duyan çekici, güzel giyimli, orta sınıf mensubu bir kadın gibi duruyordu.

Fen fotoğrafı piyanonun üstüne bıraktı. Ellerini elbisesinin yanlarına silip birkaç dakikalığına pencereden dışarı bakarak ispinoz kuşlarını izledi. Sonra merdivenlerin dibine gelip bebeği uyandırmamak için kısık bir sesle seslendi. "Luce? Vincent'ı arayabilir miyim?"

Lucy de aşağı doğru, "Elbette. Sormana bile gerek yok," dedi.

Böylece Fen, Gildas kitapçı dükkânını aradı. Vincent her şeyin yolunda olduğunu, Connor'ın dün gece sorun çıkarmadığını söyledi. Tek sorun Sheila'nın ona bayıldığı için onu geri vermek istememesiydi.

"İkinize de çok teşekkürler," dedi Fen. "Bu iyiliğinizin karşılığını nasıl öderim, bilmiyorum."

"Bizim için zevkti," dedi Vincent. "Ah, bu arada senin şu genç adam sabah buraya uğradı. Senin için endişelenmiş. Onu aramanı istiyor. Önemliymiş."

"Öyle mi?" dedi Fen ve telefon masasının üstündeki aynadan kendine bakıp parmaklarıyla saçını düzeltti.

"Beni ilgilendirmez, biliyorum ama gerçekten kötü görünüyordu. Uyumamış gibi bir hali vardı. Ayrıldınız mı yoksa?"

Fen sesini alçaltarak, "Hayır," dedi. "Ayrılmadık tabii ki."

Fen, Vincent'la konuşmasını bitirdikten sonra birkaç derin nefes aldı ve Sean'ın numarasını çevirdi.

Telesekreterine bağlandı. Sean'ın sesini duyma zevkine bile varamamış, yalnızca mesaj bırakmasını söyleyen o sanal kadın sesini duymuştu.

Fen ondan af diledi. Dün gece onunla konuşmadığı için özür diledi ve William'ın sağlığının gözle görülür düzeyde iyileştiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç cümleyle özetleyip ne zaman döneceğini ona mesajla bildireceğini söyledi. Onu özlediğini ve yanında olmasını ne kadar istediğiniyse söylemedi.

Lucy dinlendikten sonra akşama doğru iki kız kardeş yürüyüşe çıktı. Lucy oğlunun bebek arabasını iterken Fen de bir eliyle arabanın kulbunu tutarak yanından yürüyordu. Lucy eskilerden kalma bir inançla William'ın temiz havaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Temiz havanın ona iyi geleceğine inanıyordu. Kaldırımlardan yürüyüp Fen'in çok iyi bildiği binaların önünden geçtiler. Belki genlerine işleyecek kadar kendi mazisiyle iç içe geçmiş yollar boyunca yürüdüler. Eskiden Joe'nun yaşadığı yerin yakınlarından bile geçmediler; Lucy ile Alan'ın evi apayrı bir muhitteydi.

Fen uzun zamandır ablasıyla bir araya gelmediğinden şimdi bu yakınlıkları ona biraz garip geliyordu. Yüzeysel, saçma şeylerden bahsetseler bile Fen ablasına içini açıp onunla dertleşmek istiyordu. Kendini yine küçük bir çocuk gibi hissediyor, duygularını kontrol etmek zorunda kalıyordu. Lucy'ye yıllarca yalan söyledikten sonra şimdi gerçeklerden bahsetmesi ne kadar doğru olurdu, bilmiyordu. Sınırların nerede çizildiğini bilmiyordu. Kayıtsız kalmak mı dürüst olmak karşısında daha baskındı, yoksa bunun tersi mi geçerliydi?

Lucy, Fen'in aklından geçenleri okumuş gibi "En son ne zaman böyle baş başa kalmıştık? Birinin düğünü ya da cenazesi için toplandığımız zamanlar dışında?" diye sordu.

"Yıllar önce. Sen üniversiteye gittikten sonra hiç baş başa kalmadık."

"On iki veya on beş yıl oldu mu?"

"Sanırım."

Lucy iç geçirdi. "Çok fena."

Biraz daha yürüdüler.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum," dedi Lucy.

"Beni mi? Hayır! Elbette uğratmadın."

"İhtiyacın olduğu zamanlarda yanında değildim."

"Sen hep çok meşguldün Luce. Alan'la, işlerle ve okulla ilgilenmen gerekiyordu."

"Peki seninle kim ilgileniyor?"

Fen omuz silkti. "Birinin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Ben böyle iyiyim. Çoğu zaman..." Sonra biraz cesur olmaya karar verdi. "Ama en önemli sorunumuzla ilgili fazla konuşmadık, değil mi? Sen ve ben, yani... Kazayı hiç konuşmadık... Tom ve Joe'yu... kazanın olduğu... geceyi..."

Lucy kız kardeşine dönüp gülümsedi. "Alan ve ben geçmişe dönüp bakmamanın daha iyi olduğunu düşünüyoruz, özellikle de geçmişte istenmeyen şeyler yaşanmışsa. Uyuyan devi uyandırmamak gibi. Eski yaraları deşmenin anlamı var mı?"

Fen kısık bir sesle, "Hayır," dedi. "Elbette yok."

Lucy konuşmaya devam etti. "Daima karanlığa yüz çevirip güneşe bakmalısın. En azından İncil'in verdiği öğüt bu. Kötü bir felsefe değil sanırım, ne dersin?"

"Haklısın," dedi Fen. "Ama..."

Lucy aniden, "Geçen ay Deborah geldi," dedi. "Sana söyledim mi?"

Söylemediğini ikisi de biliyordu.

"Onun yaşındaki bir kadına ve yaşadıklarına göre gayet iyi görünüyordu. Avustralya'da yaşamak ona gerçekten iyi gelmiş."

"Hımm."

"Seni sordu. Sana sevgilerini iletmemi istedi."

Fen gözlerini ayakkabılarına dikti.

"Ayrıca," dedi Lucy, "Eminim Emma Rees'in bu yılın başında onun yanına gidip bir ay kaldığını duymak da seni sevindirecektir. Çok güzel vakit geçirmiş. Deborah onu Mavi Dağlar'a götürmüş, birlikte operaya gidip Sidney Liman Köprüsü'nden geçmişler. Deborah bir şey söylemedi ama Emma'nın uçak biletini onun aldığından eminim."

"Ne güzel."

"Öyle," dedi Lucy.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

"Deborah iyi biri," dedi Lucy. "O, sahip olabileceğimiz en iyi üvey anneydi. Babam için çok şey yaptı..."

"Evet, biliyorum."

"Bence babam kolay ilişki yaşanacak biri değildi."

"Biliyorum. Ben de o evde yaşadım."

Lucy kız kardeşine kırıldığını belirten bir bakış attı.

"Affedersin," dedi Fen.

"Sorun değil," dedi Lucy, "hadi konuyu değiştirelim. Sen ne yapıyorsun peki? Senin hayatını konuşabilir miyiz? Hayatında ne gibi değişiklikler oldu?"

Fen, yol kenarındaki çalılıktan bir yaprak koparıp buruşturdu ve parmaklarını kokladı.

"Aslında," dedi Fen, "biriyle tanıştım."

"Tanrım," dedi Lucy ve hemen arkasından, "İyi biri mi?" diye ekledi.

"Evet, çok iyi. Ev arkadaşım. Connor'dan biraz büyük bir kızı var."

"Tek ebeveyn mi? Boşanmış mı?"

"Karısından ayrı."

"Anlıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun yok Lucy, ben onunla tanışmadan önce ayrılmışlar. Üstesinden gelmeye çalışıyor ama eskisinden çok daha iyi durumda."

Lucy sözlerini ölçerek konuştu.

"Fen, tekrar bir araya gelmeyeceklerinden emin misin?"

"Evet."

"Tatlım, bu tür ilişkilerde fazla deneyimli sayılmazsın. Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Fen..."

"Sana anlatmaya kalksam delirdiğimi düşünürsün."

"Düşünmem."

"Düşünürsün, çünkü biri bana anlatsa ben abarttığını... ya da ona öyle geldiğini filan düşünürdüm."

"Bir dene."

"Şöyle ki onunla birlikteyken olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum."

Lucy uzanıp Fen'in kolunu tuttu ve yanağına bir öpücük kondurdu. "İşte oldu," dedi, "çok güzel açıkladın." Gerçekten de çok sevinmişti. "Yine de dikkatli ol," diye ekledi Lucy, "evlilik denen şey çok karmaşıktır. Bazen bitmiş gibi görünse de aslında bitmemiş olabilir; kısa bir uykuya dalmıştır o kadar."

Biraz daha yürüdüler. Fen yola odaklanmıştı ve başını kaldırdığında eskiden yaşadıkları sokağa geldiklerini görüp bu kadar sıradan görünmesine şaşırdı.

Babasının Merron'daki evinde geçirdiği son haftalarını ne zaman hatırlasa uzun, soğuk bir sokaktaki karanlık, kasvetli, bunaltıcı bir ev gözünde canlanıyordu. Islak kaldırımları, siyah çalılıkları, karanlık akşamları ve evin iç karartıcı dış cephesini,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koyu renkli kışlık kıyafetlerinin içindeki solgun yüzlü insanları ve kısık, hüzünlü seslerini, art arda kalkan cenazeleri, iyice kısılmış radyonun sesini hatırlıyordu. Deborah'nın dolabın üstüne bırakılmış ıslak mendilini, hemşirenin hafif ayak seslerini, rahibin burun deliklerindeki kılları ve pantolonunun cebindeki bozuk paraları şıngırdatma alışkanlığını hatırlıyordu. Çamaşır suyunun, yatak lazımlığının, vazodaki çürümüş çiçeklerin kokusunu, koridordaki portmantoya asılı paltoların ıslak kumaşına işleyen soğuk havayı, kapalı şemsiyelerin altındaki parkeye damlayan yağmur damlalarını, sonu gelmez çay fincanlarını ve pencerelerdeki buğuyu hatırlıyordu. Babasının hatırına her gün cesur görünüp Tomas'tan bahsetmemesi gerektiğini, sürekli vücudunu çok sıkan bir korse giymiş gibi hissettiğini, nefes alamadığını, baskı altında olduğu için hiçbir şey hissedemediğini ve... Deborah'yı hatırlıyordu.

Deborah her zaman onun yanında olmuş, desteğini hiç eksik etmemişti. Deborah ona, aferin kızıma, şimdi tekrar çay koy bakalım, pozitif olmak çok önemlidir, gibi şeyler söylerdi. Enerji dolu bir kadındı, her zaman çok meşguldü, hiç uyumuyor gibiydi, kartal gibi keskin gözleri vardı, Fen'i izlerdi; Fen'i izler, onu sürekli kontrol altında tutar, kendine hâkim olmasını sağlardı.

Ama bu, gerçekleri değiştirmeye yetmemişti.

Fen'in zavallı babası ölüyordu ve Fen onun yüzüne bakamıyordu; çünkü baktıkça tek gördüğü, Tomas'ın ona bakan yüzü ve onun da ötesinde kendi korkunç, dehşet verici suçluluğu oluyordu.

Şimdi yine buradaydı ve yıllardır tanıdığı kimse ölmemişti. Bu sokak onun için 1930'larda yapılmış büyük, çekici, cumbalı evlerin sıralandığı herhangi bir sokaktan farksızdı. Ön taraftaki küçük bahçedeki yapraklarla dolu ağaçları ve saksıdaki çiçekleriyle çok güzel görünüyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

İki kız kardeş eskiden yaşadıkları evin önünde durdu. Ev bakımlıydı ve zevkli bir şekilde yenilenmişti; her şey temiz, düzenli ve tertipliydi.

Tomas'ın eskiden hep arkasına gizlendiği ağaçlar kaybolmuştu. Ön bahçe yabancı araçların park etmesini önlemek için kaldırım taşıyla döşenmişti. Bir çocuğun üç tekerlekli bisikleti açık, kemerli verandada park edilmişti; basamakta duran cam süt şişesinin altına bir not iliştirilmişti; kapı üstü penceresinin camı da aynı renkteydi.

Fen, eskiden kendi yatak odası olan pencereye baktı. Pencere camı futbol çıkartmalarıyla dolmuştu. O çıkartmalar olmadan pencerenin nasıl göründüğünü, dışarıda, kendisinin tam şimdi bulunduğu noktada duran Tomas'a evin içinden bakan Fen olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Korkunç şeylerin yaşandığı bir yer gibi görünmüyordu. Normal görünüyordu. Fen burada hayaletlerin dolaşmadığına şaşırdı.

Ona cesaret veren de bu normallikti. Ablasına dönüp koluna dokundu. Kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Lucy, daha önce söylediklerim... Biz kazayı hiç konuşmadık ve Joe ile Tomas'a ne olduğunu sana anlatmalıyım. Yardımına ihtiyacım var..."

"Şimdi doktorumuz burada yaşıyor," dedi Lucy ve biraz kıpırdanıp Fen'den uzaklaşarak kayıtsızca yürüyünce Fen ablasının onu duyup duymadığından emin olamadı. Lucy'nin duruşu, tavırları Fen'e, Deborah'yı hatırlatmıştı. "Ruh sağlığı uzmanı, çok iyi biri. Kocası da modern demiryolları hakkında bir kitap yazmış. İkizleri var."

otuz üç

Sean tren istasyonunun önünde volta atıyor, alışveriş merkezinin restorasyonunda çalışan adamlarla işçileri izliyordu; savaş sonrası yapılan eski, beton alışveriş merkezi ve terminal aylar önce yıkılmış, yerine şehrin geri kalanıyla daha uyumlu olacak bir yapının temeli atılmıştı. Artık planlamacıların tek yapması gereken, Bath'ın merkezinin batı tarafına hâkim olan gazhaneyle ilgili karar almaktı.

Sarı baretleri, eldivenleri, çimentoya bulanmış çizmeleriyle inşaat işçileri ilerleme kaydetmek için yapay aydınlatmaların altında çalışıyordu. Her biri kendi işiyle ilgilenirken birbirlerinden bağımsız hareket ediyor gibi görünüyorlardı ama şimdiden çok yol katedilmiş, çok şey değiştirilmişti. Sean onları izlemeyi seviyordu. Çocukluğundan beri inşaat makinelerini izlemeyi severdi. Çukur kazmak, çelikleri yerleştirmek, beton dökmek onun işi olmasa da bu işleri izlemekten keyif alıyordu. Beton karıştırıcısı köşede çalışıyordu ama vincin uzun kolu şu an havada hareketsiz bekliyordu. Onun kocaman gölgesinde, katlanmış gömlek kollarından kaslı kolları ortaya çıkan adamlar birbirlerine işaretler yapıyor, ağızlarındaki tozu yere tükürüyorlardı. *Film izlemek gibi ama ondan daha iyi*, diye düşündü Sean, çünkü aynı anda bir sürü şey yapılıyordu ve hepsi gerçekti. Bir bina inşa ediliyordu; dinamik ve yaratıcı bir işti

bu. Üstelik bu hareket zihnini Fen'den uzaklaştırıyordu. Onu tekrar gördüğünde ne hissedeceğini düşünmesini önlüyordu.

Biraz sonra arka tarafında doğuya giden bir tren, metalin metale değmesiyle ortaya çıkan gıcırtılar eşliğinde gürültüyle yaklaşıp istasyonda durdu. Sean okuma fırsatı bulamadığı gazeteyi çöpe atıp Fen'i karşılamak üzere ilerledi.

Sean trenden inen kalabalığın arka tarafındaki Fen'i başta tanımadı çünkü üzerinde daha önce hiç görmediği, ayaklarına kadar inen yeşil bir elbiseyle sarı bir bluz vardı. Üstelik aksayarak yürüyordu ve gözlerini yere dikmişti. Sean kolunu kaldırıp ona el salladı ve Fen onu görür görmez adımlarını hızlandırdı.

Sean henüz Fen'e alışamamıştı. Belle'i çok iyi tanıdığı için onu nerede görse tanırdı. Ne kadar büyük bir kalabalığın içinde olursa olsun gözleri onu mutlaka bulur, ortaya çıkarır, yüz hatlarını, saç kesimini, kavisli kaşlarını tanırdı.

Fen onun için henüz çok yeniydi. Ne kadar narin olduğunu unutmuştu. Ne kadar genç göründüğünü, saçlarının uzunluğunu, rengini ve gözlerinin şeklini unutmuştu.

Fen kalabalığın arasından ona doğru yürüyüp gülümsedi. Sean ona sarılınca Fen de onun omzuna yaslandı. Saçları farklı kokuyordu. Başkasının kıyafetlerini giymiş, başkasının şampuanını kullanmıştı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Sean.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Yorgun görünüyorsun."

Fen kulağını kaşıdı. "İyiyim."

"Tanrım," dedi Sean. "Keşke kendinden o kadar bahsedip durmasaydın."

Fen gözlerini ayaklarına dikti. Birlikte istasyondan çıkıp yol boyunca yürüdüler.

BELONGS TO KAFES TEAM

"Kendine o kadar odaklanmıştın ki bebekten bahsetmedin bile."

Fen ona yaslandı. "Bebek iyi."

"Amy bebekken biz de benzer bir şey yaşamıştık. Alev alev yanıyordu. Gecenin bir yarısı arabanın camlarını açıp hastaneye gitmiştik. O serinlikte Amy biraz kendine gelmiş, acile vardığımızda tamamen iyileşmişti. Bu kez de acıktığı için hastaneyi ayağa kaldırmıştı."

Fen, "Bebekler böyle işte. Seni her an diken üstünde tutuyorlar," dedi.

"Sanırım."

Sean iç geçirdi. "Peki bu William nasıl bir şey?"

"Tatlı, çirkin tatlı. Çocuklar nerede?"

"Yolun karşısında oturan Bayan Amini onlarla ilgileniyor. Connor ben çıkarken uyuyordu ve Bayan Amini, Amy'ye iskambil oyunu öğretiyordu."

"Hemen dönmeliyiz."

Sean cebindeki telefonu işaret ederek, "Numaram onda var," dedi, "bir sorun olursa arayacak. Gidip bir şeyler yiyebiliriz."

"Ona zahmet vermediğimizden emin misin?"

"Eminim."

Fen üzerindeki elbisenin eteğini tutup, "Ama bu kıyafetlerle gidemem ki," dedi. "*The Watchtower*'dan bir vaka çalışmasına benziyorum."

"Sorun değil," dedi Sean. "Biraz kapalı ve resmî bir kıyafet, ama tatlı."

"Gerçekten mi? Kendimi ablam gibi hissediyorum."

"Eminim ablan da çok tatlı biridir."

"Öyle ama... onu örgü hırkalarından vazgeçiremezsin. Ayrıca hastanede düştüğümde ayakkabımın tekini kaybettiğim için onun

ayakkabılarını giydim. Ve biraz küçük geldikleri için ayaklarım çok acıyor."

"Hastanede düştün mü?"

"Bayıldım."

"Tanrım," dedi Sean, "ne kadar dramatiksin."

Sean onu nehre bakan küçük restoranlardan birine götürdü. Terasta oturmuş, menüye bakıyorlardı. Fen siparişini verdi ve suyundan birkaç yudum içtikten sonra derin bir nefes alıp, "Sean, geçen gün neden Swindon'da Belle'le birlikteydin?" diye sordu.

Sean birasını bırakıp üst dudağını sildi.

"Amy'nin okulunda spor günüydü. Amy'nin öğretmeni ikimizi birlikte görünce bizimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Sen aradığında da onunla görüşüyorduk."

"Affedersin," dedi Fen, "paranoyak gibi davrandığım için özür dilerim ama oraya gideceğini neden bana söylemedin?"

"Gitmeyecektim. Belle bana Lewis'le birlikte gideceğini söylemişti ama sabah arayıp planın değiştiğini söyledi. Üzgündü ve Amy için en iyisini istedim, o kadar. Döndüğümde anlatacaktım zaten."

"Sean..."

Sean birasını eline aldı.

"Belle'le iletişim halinde olmak zorundayım," dedi Sean. "Amy'nin hatırına onunla ortak hareket etmeliyim. Öğretmeni Amy için endişeleniyor. Başlarda ayrılıkla baş edebiliyordu ama öğretmeni son zamanlarda içine kapandığını ve sessizleştiğini söyledi. Düzelmesi için bir şeyler yapmalıyız. İkimiz de onu hayal kırıklığına uğrattık. Sen aradığında sınıftaydık ve telefon çaldığında öğretmeni Bayan Simpson, kızımı hayatımda en öncelikli yerde tutmuyormuşum gibi bana çok pis bir bakış attı. Sen değil de bir başkası aramış olsaydı yanıt bile vermezdim."

BELONGS TO KAFES TEAM

Fen anladı. Anladı ve içi bencilce bir rahatlamayla doldu.

"Amy için ne yapacaksınız peki?" diye sordu.

"Okul tatillerinde onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışacağım. Sen ve ben çocuklarla birlikte bir şeyler yapabiliriz. Birkaç günlüğüne bir yerlere gidebiliriz. Longleat, Cheddar, Wookey Hole... Tanrım, paramızı sömürmeyi bekleyen dünya kadar güzel yer var etrafta. Hem eğitici de olur," dedi Sean. Sonra parmağını Fen'e doğru sallayıp bir reklamcı gibi konuşarak, "Çok da eğleniriz!" diye ekledi.

Izgarada pişmiş karidesleri elleriyle yiyip suda oynaşan ay ışığını ve güve avlayan yarasaları izlediler. Karanlık iyice çöktüğünde Fen de rahatladı. Kahkahalar atıyordu, kıpır kıpırdı ve canlanıp neşelenmişti. Sean da olabildiğince ilgiliydi. Fen'e Belle'i unutturmak için elinden geleni yaptı. Parmaklarını Fen'in yumuşak saçlarına geçirip yanağını avuçladı. Ona dokunmak Sean'ın hoşuna gidiyordu. Onu elinde, karnında, zihninde, parmak uçlarında hissediyordu. Fen'in her yerini hissediyordu. Yanağına dokunduğunda Fen yağlı dudaklarıyla Sean'ın eline bir öpücük kondurdu ve Sean da eğilip onu öptü. Fen'in gözleri ışıl ışıl ve uykulu görünürken şarabın ve rahatlamanın etkisiyle gülüşü de çarpıklaşmıştı.

"Çok güzel bir kadın olduğunu biliyor musun?" dedi Sean kısık bir sesle.

"Öyle olsa beni uzun zaman önce fark ederdin ama fark etmedin. Varlığımı bile aylar sonra fark ettin."

"O zamanlar kördüm," dedi Sean. "Aptaldım. Üstelik benimle ilgilendiğini hiç belli etmedin ."

"İlgilenmiyordum zaten," dedi Fen ve cilveli bir ifadeyle gülümsedi. Hafif sarhoş olmuştu. "Seni duşta görene kadar."

"Ah, lütfen o lanet duşu unutabilir miyiz?"

BELONGS TO KAFEİS TEAM

"Bence muhteşem bir andı."

"İzlediğini bilsem..."

"Sean, ondan daha seksi olamazdın. Daha iyi görünemezdin."

"Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

"Benim için de."

Birbirlerine neşeyle gülümsediler. Kuzu eti, sotelenmiş patates, ve yaz sebzeleri yiyip daha çok şarap içtiler. Sean, Fen'in elini sımsıkı tutup kendine çekti ve o anda Fen'le yakından ilgilenmek istediğini hissetti. İnsanların onu kırmasına izin vermeyecekti. Bundan böyle her ihtiyacı olduğunda yanında olacaktı.

Yemekten sonra Fen ayakkabılarını çıkardı ve nehir boyunca yürüyerek şehir merkezine vardılar. Demir atmış tekneler boyunca sıralanan ışıkların yansıması dalgacıklarla dolu denizde dans ederken sanki her yerden bir müzik sesi yayılıyordu. Serin yaz havasının içeri girmesi için kapıları açık bırakılmış odalardan, bar ve kulüplerden, üst kat odalarından, bodrum katlarından kahkaha sesleri yükseliyordu. Her yer kahkaha, müzik ve ışıkla dolmuştu. Bu gece trafikteki araçların bile keyfi yerindeydi. Güneşten arta kalan sıcaklık yollardan, duvarlardan, tırabzanlardan yükseliyordu. Şehir canlı ve güzeldi.

Fen, Sean'ın koluna girdi.

"Yoruldum," dedi. "Ayakkabılarımı taşır mısın?"

"Elbette taşırım Fen," dedi Sean. "Elbette."

Her zamanki yoldan Snow Hill'e çıktılar, Tyning Lane boyunca yürüyüp sağlık merkezinin önünden geçtiler. Arada bir soluklanmak ve şehre bir göz atmak, ne kadar yol yürüdüklerini görmek ve biraz da yürüyüşü uzatmak için mola veriyorlardı. Parmakları birbirine kenetlenmişti.

Sean şaşkındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen'le her şeyin bu kadar kolay olmasına şaşırıyordu.

Her şey çok kolaydı.

Geri döndüklerinde Bayan Amini, kucağında ters yüz halde duran kitabı ve yanına bıraktığı gözlükleriyle koltukta uyuyakalmıştı. Sean, kadının etrafı biraz toparlamış olmasından da etkilendi ama ona teşekkür etmedi. Fen'in, evin her zamankinden daha derli toplu görünmesini tek başına sağladığını düşünmesini istedi.

Bayan Amini para teklifini de kabul etmedi.

"İkisi de çok tatlı çocuklar," dedi elini kalbine götürerek. "İkisi de çok kibar ve uslu. Onlarla gurur duyuyor olmalısınız."

"Bizim çocuklarımızdan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Sean.

Bayan Amini cilveli bir ifadeyle Sean'ı göğsünden itti.

"Çok âlemsin," dedi.

Sean ve Fen kadının yolun karşısındaki evine gidişini izledi ve sonra Fen kapıları kilitledi. Sean da hemen pencereleri kontrol etti. Sonra elini Fen'e uzattı.

"Ah Sean," dedi Fen, "o kadar yoruldum ki."

"Merak etme. Ayaklarını yıkayacağım sadece."

Fen ablasının eteğini suya batırarak küvetin kenarına oturunca suyun değdiği yerleri koyu bir leke kapladı. Sean da pantolonunun paçalarını kıvırıp onun yanına oturdu ve duş başlığını Fen'in iki ayağında sırayla gezdirdi. Arada bir Fen'in yüzüne bakıyor, gözlerinin ağırlaştığını, neredeyse uyumak üzere olduğunu görüyordu. Sean şimdi onun ayaklarını sabunlamaya başlamıştı.

Onu öpmek için uzanırken, "Çok kirlenmiş," diye mırıldandı. "Bu ayaklarla yatağa giremezsin."

Sean kirli suyu boşalttıktan sonra buzdolabına koyduğu şarabı almak için alt kata indi. Döndüğünde Fen duşun altında çırılçıplak

duruyordu. Perde çekili olduğu için hatları belirgin değildi ama Sean onun vücudunun şeklini, ıslak saçlarının sırtından aşağı döküldüğünü görebiliyordu. Fen şimdi kendi şampuanını kullanarak kendi hayatına dönüyor, geçmişten şu ana geçiş yapıyordu. Sean buharı dışarı atmak için pencereyi hafifçe araladı ve duş perdesini açtı. Fen'in sırtının bir tarafı morarmıştı. Morluk, omzundan omurgasına doğru inen bir çiçek gibi olağanüstü görünüyordu. Fen morluğu göremediği için Sean bir şey söylemedi. Onu telaşlandırmak istemiyordu.

Onun yerine, "Sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

"Her şey burada başladı zaten," dedi Fen.

"Evet, sanırım öyle."

Sean soyunmadı. Ona dokunma arzusu çok güçlüydü. Küvete girip kıyafetleriyle birlikte duşun altına gelince Fen kahkaha attı ama kahkahası çok kısa sürdü çünkü Sean onun dudaklarını, kaygan ve sıcacık göğüslerini bulmuştu. Sean'ın gömleği üzerine yapıştı ve ikisi de köpüklere bulanıp sular ağızlarına dolarken öpüştüler.

Sean, "İzin verir misin?" diye fısıldarken Fen, "Önce saçımı durulaman lazım," dedi ve Sean onun isteğini yerine getirdi. Duş başlığını yerinden çıkarıp Fen'in saçlarını özenle duruladı ve köpükler vücudundan akıp oluğun etrafında toplandığında Sean onu üzerinden sular akarken taşıyıp odasına götürdü ve morlukların olmadığı tarafa yatırdı. Fen'in ıslak saçları yastığa değerken Sean da yanına uzanıp, *bu güzelliğin benim olduğuna inanamıyorum*, diye düşündü.

Sonra düşünmeyi bıraktı. "O kadar nazik olacağım ki orada olduğumu bile fark etmeyeceksin," dedi. Fen gülümseyip elini ona uzattı ve her şey seks denen o sıcak, tatlı, şifalı kadın-erkek birlikteliğinin içinde kayboldu.

otuz dört

Sean kurutma makinesinden bir havlu alıp tir tir titreyen Fen'in saçlarını kuruladı. Yorganı üzerine iyice örttüğünde Fen yine titremeye devam ediyordu. Sean da onun yanına uzandı ve onu ısıtmak için vücudunu vücuduna iyice yaklaştırıp ona sımsıkı sarıldı.

"Bunu konuşmak ister misin?" Sean parmaklarını Fen'in saçlarının arasından geçirdi.

"Neyi?"

"Ailen hakkında neden konuşmadığını."

Fen omuz silkti.

"Hadi," dedi Sean. "Anlat bana."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Yapamam. İlişkimiz değişir."

"Nasıl değişirmiş?"

"Bana karşı hislerin aynı olmaz."

Sean iç geçirdi. "Bir dene bakalım."

Fen ona hafif sırt çevirdi. Sean onun gerildiğini hissetti. Korkusu odanın içinde somut bir varlık gibiydi, orada onları izliyen biri varmış gibi.

"Başımıza ne geldiğini bilmiyorsun," dedi Fen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haklısın, bilmiyorum. O yüzden anlat. Ağabeyinle ilgili, değil mi? Ağabeyinin gitmesine sebep olacak bir şey yaşandı."

Fen ses çıkarmadı ama başı hafifçe sallandı. Evet demekti bu.

"Ne oldu?"

"Bir araba kazası oldu. Joe... Joe, Tom'un... en yakın arkadaşıydı ve o... yani Joe kazada öldü. Tom kaçıp gitti çünkü beni korumasının tek yolu buydu... Ah Sean, hepsi benim suçumdu..."

"Aaa..." Parmaklarının arasında süzülen Fen'in saçları soğuktu, soğuk ve ipeksi. "Yapma, tümüyle senin suçun olamaz. Ben seni tanıyorum Fen. Sen kimseyi incitecek bir şey yapmazsın. Bilerek yapmazsın. Her ne yaptıysan sandığın kadar kötü değildir, eminim."

"Ama öyle," dedi Fen. "Aklına gelebilecek en kötü şey."

Sean bir an nefesini tutup, "Anlat bana," dedi.

Fen ürperdi. Önceki günü, Lucy'ye her şeyi itiraf etmeyi ne kadar istediğini ve Lucy'nin söylediklerini hatırladı.

"Hayır," dedi Fen. "Olmaz."

İkisi de uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Sean, "Hazır olduğunda bana anlatabilirsin. Ne zaman olursa," dedi.

Fen hiçbir şey söylemedi.

"Yorgun musun?"

"Hem de nasıl."

"Sen uyuyana kadar seni izleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Sean onu öpüp başını Fen'in yastığının yanındaki yastığa koydu. Şimdi yanağı onun saçlarına değiyordu ve beklemeye koyuldu. Ama biraz sonra tekrar baktığında Fen'in gözlerinin ardına kadar açık olduğunu ve duvarı izlediğini gördü.

otuz beş

Sean bir tüneldeki demiryolu hattından geçiyordu. Tekerleklerin cilaladığı raylar, elindeki fenerin ışığında parıldıyordu. Tünelin içi zifirî karanlıktı ve hava garip denecek kadar sıcak ve dingindi. Burası uzun, tuğla döşeli, Brunel tasarımı Great Western Railway tüneliydi. Yüz elli yıl önce yapılmıştı ve eski buharlı trenlerin bacasından yayılan is, tünelin içini derin ve kadife kadar yumuşak bir siyaha boyamıştı. Sean fenerini kavisli duvarlara tutarak yürürken proje müdürü de ona eşlik ediyordu. Birlikte traverslerin üzerinden geçerken proje müdürü ona tuğlaların arasındaki sızıntının nasıl gerçekleştiğini ve ne tür bir restorasyon gerektirdiğini anlatıyordu.

Peşlerinden gelip rayların güvenliğini kontrol eden mühendisler de yolu temizliyor, sistemi tekrar çalışmaya ve bir sonraki trenin geçişine hazırlıyorlardı.

"Sorun bu noktada başlıyor," dedi proje müdürü. "Burası gerçekten kötü durumda."

Sean karşı duvara geçip feneri suyun sızdığı noktaya tuttu. Buradaki is temizlenmişti ve üzerine balçık sıvanmıştı ama o da aşınıp iyice gevşemişti.

"Bu onarılabilir," dedi Sean. Sonra saatine baktı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Yirmi dakika."

BELGESİZ KAFES TEAM

"Birkaç fotoğraf çekeceğim ama hat kapatıldığında tekrar gelmemiz gerekecek. Bir sonraki kontrol ne zaman?"

"Birkaç haftadan önce olmaz."

"Bana haber verin. Doğru dürüst bir inceleme yaparız."

Sean fotoğraf makinesini buldu ve suyun merceğe ışık yansıtmaması için onu hafif eğerek birkaç fotoğraf çekti.

O sırada müdürün telsizinden bir cızırtı duyuldu. Adamın asabi bir konuşma yaptığını duyan Sean başını salladı. Tünelden çıkmaları gerektiğini anlamıştı.

"Box'ta bir tünel var," dedi proje müdürü. "Brunel'in doğum gününde tünelin batı ucunda durulduğu takdirde güneşin doğuşunun izlenebildiği söylenir."

"Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum," dedi adam. "Ama güzel bir tüneldir. Üç kilometre uzunluğunda ve dümdüz. İç kısmına otuz milyon Wiltshire tuğlası dizilmiş. İnsan eliyle açılmış ve molozlar at arabalarıyla taşınmış."

"Vay canına."

"Bugünkü işçiler ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller."

Sean adamla tokalaşıp arabasına döndü ve oturup botlarının bağcıklarını çözdü. Sabahki araştırmaların özetini telefonuna kaydettikten sonra Bluetooth'u açtı ve telefonu yolcu koltuğuna bıraktı. Bath'a dönmek üzere A46'dan giderken telefonun sesi arabanın hoparlöründen gelmeye başladı.

Arayan yine Belle'di.

"Merhaba," dedi Sean.

"Merhaba. Sean geçen gece seni o saatte aradığım için özür dilemek istiyorum. Biraz üzgündüm ve cana yakın bir ses duymak istedim, sanırım sen biraz..."

"Sorun değil. Bak, şu an araba kullanıyorum Belle. Seni daha sonra arasam olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?" dedi Belle. Sesinden bozulduğu anlaşılıyordu. "Hoparlöre almadın mı?"

"Evet."

"Şey, o zaman sorun olmaz. Kısa bir şey söylemek istiyordum."

"Dinliyorum."

Belle duraksayıp küçük, gergin bir kahkaha attı. "Söylemesi zor," dedi ve derin bir nefes alıp devam etti. "Bildiğin gibi önümüzdeki cumartesi Amy'nin doğum günü ve ben... şey... o günü üçümüz birlikte kutlarsak iyi olur diye düşündüm. Ailece."

Sean nefesini tuttu.

"Yapamam Belle, kusura bakma ama..."

"Amy'nin doğum günü olduğunu unutmadın, değil mi?"

"Hayır, elbette unutmadım. Ama onu görebileceğimi düşünmüyordum. Cornwall'da olacağınızı söylemiştin."

"Şey, planlarda bazı değişiklikler oldu. Lewis tek başına gidiyor."

"Öyle mi?"

Belle iç geçirdi ve ardından sessizlik oldu. Sean bir park yeri görünce arabayı oraya çekip motoru durdurdu. Bir saksağan park yeriyle yol arasındaki kavşakta bir hayvan leşini gagalıyordu. Kamyon şoförleriyle fosforlu ceketler giyen polis memurları hamburgercide sohbet ediyordu. Ana yolun trafiği akıyordu.

Belle tekrar konuştu. "Yedi yaşına basacak Sean. Bu onun için önemli bir doğum günü. O güne dair mutlu anıları olsun istiyorum."

"Biliyorum ama..."

"Ben St. Ives'taki bir haftalık işimi iptal ettim. Sen de bir gününü ayırabilirsin, değil mi?"

"Başka bir işim var."

"Öyle mi?" Sesindeki tereddüt ve sıcaklık aniden buharlaşıp gitti. "Demek yapacak daha önemli işlerin var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belle," dedi Sean, "neredeyse bir yıldır ilk kez böyle bir şey için arıyorsun. Bunu bilemezdim."

"Biz ayrıldığımızdan beri bu Amy'nin ilk doğum günü çünkü."

"Ve sen onu Cornwall'a götüreceğini söylemiştin. Kusura bakma ama başka birine sözüm var."

"Yeni kız arkadaşına mı?"

"Evet."

"Ve çocuğuna."

"Evet."

"Bunu Amy'ye nasıl açıklarım ben?"

Sean artık iyice çileden çıkmıştı. Her nasılsa yine yanlış yapmış, yine umursamaz baba, bencil eski koca, aşağılık herif konumuna oturmuştu.

"Belle, olayları çarpıtıyorsun," dedi Sean ve bu sözle kendini haklı çıkaramayacağını bilse de insafsızca üstünlük sağladığının farkındaydı.

Belle sakin, ölçülü bir sesle tekrarladı. "Hayatına devam edebildiğine seviniyorum, gerçekten Sean ama okulda duyduklarımızdan sonra, kızımızın sorun yaşadığını gördükten sonra öncelikli olarak onu düşünmemiz gerektiğini görmüyor musun? Özellikle de doğum gününde."

"Ne yapmayı düşünmüştün ki?" diye sordu Sean kısık bir sesle.

"Özel bir şey yapabiliriz, her zaman hatırlayabileceği bir şey. Belki bütün günü hayvanat bahçesinde geçirebiliriz."

Sean iç geçirdi. Arabasının ön camındaki yansımasından gözlerine baktı. Amy onun tek çocuğuydu. Tek şansı.

Eliyle saçını geriye itti.

"Onun için çaba göstermediğini fark ederse mahvolur."

Bu söz Sean'da karnına yumruk yemiş gibi bir etki yarattı.

Belle sessizliğe gömüldü. Amacına ulaştığının farkındaydı.

"Bu işi çözmeye çalışacağım," dedi Sean. Konuşmayı bitirdikten sonra telefonunu kapattı.

Arabadan inip yol kenarına yürüdü ve diğer arabaların arasından kırsal bölgeye, Cotswold'un güzel tepelerine ve vadilerine baktı. Hava egzoz dumanı ve kızarmış soğan kokuyordu. Lokantadaki adamlar kovboy gibi bacaklarını iki yana açmış, kâğıda sarılı hamburgerlerini iki elleriyle tutup yedikleri eti çiğnerken onu izliyorlardı.

Fen ile Connor'ı kırsala götürecekti. Birlikte Kennet ve Avon kanalları boyunca yürüyeceklerdi. Connor'a dar uzun tekneleri gösterecek, belki birlikte onlardan birine bineceklerdi. Güneş saçlarına vururken Limpley Stoke'un aşağısındaki vadinin güzelliğini hayranlıkla izleyen Fen'in yüz ifadesini inceleyecekti. Battaniyelerini serip piknik yapacaklardı ve sonra kanaldan çıkıp nehir boyunca yürüyeceklerdi. Belki yüzebilecekleri ve Connor'ın da kolluklarıyla onlara eşlik edebileceği bir yer bulacaklardı. Sean, kızının doğum gününde onu göremeyeceğini sanarak neler kaçırdığını düşünmemek için farklı bir plan yapmaya karar vermişti. Fen'e harika bir gün geçireceklerini vadetmişti ve şimdi onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

otuz altı

Fen mısır koçanının tanelerini dişlerken bir damla yağ çenesinden aşağı akıyordu.

"Küçükken," dedi çenesini eliyle silerek, "bir film izlemiştim. Filmde çocuklar mısır tarlasında saklambaç oynuyordu. Çok eğlenceli görünmüştü. Sonra bir tatile çıktık ve orada bir mısır tarlası olduğunu görünce gidip saklandım, ama korkunçtu."

Sean bir kaşını kaldırdı.

"Tomas ve Joe'nun beni bulmasını bekliyordum ama gelmediler. Benden kurtulmaya çalışıyorlardı. Peşlerine takılmamdan bıkmışlardı. Ama mısırların arasından çıkamıyordum. Çünkü gerçek hayatta sıra sıra dizili mısırların arasında koşabilsen de sapların arasından geçemediğini fark ediyorsun; ağaç gibiler. Mısırların boyu benim boyumdan uzundu ve yönümü şaşırmıştım. Hangi taraftan geldiğimi hatırlamıyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Hı?"

"Yolunu nasıl buldun?"

"Hatırlamıyorum. Bir şekilde bulmuş olmalıyım."

"Ve şimdi buradasın."

Fen ayaklarını onun kucağına uzattı. "Evet, öyle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biraz daha şarap ister misin?"

Sean, Fen'in ayak bileğindeki küçük gümüş bileklikle oynayıp parmak uçlarını papatya şekillerinin üstünde gezdirdi. Gece boyunca sessiz kalmıştı.

Fen onun derin bir nefes aldığını fark edince biraz endişelendi.

"Bugün Belle aradı," dedi Sean.

"Yine mi?"

"Evet. Önümüzdeki hafta Amy'nin doğum günü olduğunu biliyor musun?"

Fen planladıkları şeyin heyecanıyla kıpırdandı. "Cornwall'a gidiyorlar, değil mi?"

"Planda bir değişiklik olmuş."

"Öyle mi?"

"Kusura bakma Fen." Sean elini Fen'in bacağına götürdü. "Hayvanat Bahçesi'ne gideceğiz. Belle, Amy'nin güzel vakit geçirmesi gerektiğine inanıyor. Amy'nin hatırına, doğum gününü ailece birlikte geçirebilelim diye o tatile gitmekten vazgeçmiş."

Fen hemen kendini toparladı. "Amy'nin çok hoşuna gider," dedi neşeyle. "Çok güzel bir fikir."

"Fen..."

"Kanalda başka bir gün yürürüz."

Sean, "Çok saçma, yersiz bir şey olduğunun farkındayım ama kendiliğinden çözülebileceğini düşünüyorum. Bu sorunu halletikten sonra..."

"Sorun değil, anlıyorum."

"Sürekli bu kadar anlayışlı olmak zorunda değilsin. İstersen kızabilirsin. Bana bağır çağır, gitmememi söyle."

Fen önce Sean'a, sonra tekrar yere baktı.

"Amy'nin doğum günü," dedi. "Sana ihtiyacı var."

"Ya Connor?"

"Ona bir söz vermedim ki."

Fen ayaklarını Şean'ın kucağından indirip tabakları toplamaya başladı.

Sean ona bakarken Fen neşeyle gülümsedi ama içten içe eski kaygılarının uyanıp zihnine yayılmaya başladığını hissetti. Ne yapabilirdi? Sean'dan o günü Amy'yle geçirmemesini isteyemezdi. İçini kemiren korkulardan, mutluluğunun tehlikede olduğu konusunda onu uyaran hislerinden bahsedemezdi. Belle'in onu, kendisinin sevdiği gibi sevemeyeceğini bildiği için Belle'den uzak durmasını söyleyemezdi. Sean'ın gözlerine bakıp kızı için en iyisini yaptığına onu inandırmaktan başka bir şey yapamazdı. Çünkü Sean gerçekten de doğru olanı yapıyordu.

Fen uzanıp Sean'ın yanaklarını avuçladı ve onun sıcak, sarımsaklı dudaklarını öptü.

"Bulaşıkları bırak," dedi Sean. "Bırak, kalsın."

Üst kata, Fen'in odasına çıktılar ve Sean perdeleri çekip Fen'in elini tuttu ve onu kendine çekti. Fen öne doğru bir adım atınca vücutları birleşti. Öpüştüler, Sean onun saçını okşayıp sırtından aşağı uzattı. Fen dudaklarına ulaşabilmek için eliyle Sean'ın başını eğdi.

Fen hissettiği tutkunun onu baştan çıkardığını biliyordu, bunun farkındaydı ve Sean'ın onunla sevişmesini istiyordu, hem de çok istiyordu. Sean'ın hislerini ona göstermesini istiyordu. Vücudunu ona teslim etmesini istiyordu.

Fen onun kemerinin tokasını bulup açtı ve yatağın kenarına oturup kot pantolonunun düğmelerini teker teker çözdü. Düğmeler çok gergindi. Fen onu parmaklarıyla bulup okşadı ve öne eğildi.

"Fen," dedi Sean, "bunu yapmak zorunda değilsin."

Fen başını kaldırdı. "İstiyorum. Hoşuma gidiyor."

"Dur, dur bekle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean onun yanına oturdu. Kolunu Fen'in boynuna dolayıp onu kendine çekti. Fen de yüzünü onun göğsüne yaslayıp sıcaklığını içine çekti.

Sean onun başını iki eliyle kavrayıp kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "Dinle," dedi, "dinle, sana yüz defa söyledim ve tekrar söylüyorum. Belle'i istemiyorum, onu artık istemiyorum, hem de hiç. Onunla birlikte olmak istemiyorum, onunla yatmak da istemiyorum. Ondan hoşlanmıyorum. O da aynı hissediyor. Belle de beni istemiyor. Beni uzun zamandır istemiyor."

Fen başını salladı.

"Anladın mı?"

Fen gülümsedi. "Evet."

Sean uzanıp onu öptü ve vücut diliyle bir anlaşmaya vardılar. Fen, Sean'ın söylediklerinden ikna olmasa da şimdilik ikisinin de elinden daha iyisinin gelmeyeceğini biliyordu.

Fen başını onun göğsüne yaslayarak uzandı ve kalp atışlarını dinledi. Parmaklarını onun gövdesinde gezdirerek tenini kendi teninde hissetmenin tadına vardı. Sean parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Fen çıplaktı ama kendini savunmasız hissetmiyordu. Sean'ın teninde seksi, güçlü bir koku vardı.

"Hadi anlat," dedi Sean. "Tomas ve Joe'ya ne oldu? Neden olanlardan kendini sorumlu tutuyorsun?"

"Anlatamam."

"Anlatabilirsin."

"Anlatırsam her şey daha kötü olur," dedi Fen.

"Nereden biliyorsun? Konuşmayı hiç denemedin ki. Yalnızca düşünüyorsun ve büyük ihtimalle de yanlış sonuçlara varıyorsun. Birine anlatsan, bana anlatsan belki gözüne o kadar kötü görünmeyecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen iç geçirdi.

"Dinle," dedi Sean, "O gece senin yatağına uzanıp Belle'le ilişkimi anlatmam her şeyi değiştirdi. Fikrim tamamen değişti. Onu içimden atınca hayatıma devam edebildim ve hâlâ da ediyorum."

"Ama sen yanlış bir şey yapmadın ki."

"Fen," dedi Sean, "her ne olduysa, yaşadığın her neyse henüz çocuk yaştaydın, ağabeyinin yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Hiç kimse bir başkasının hayatından sorumlu değildir."

"Hayır, yanılıyorsun. Sevdiğimiz insanlara karşı sorumluluğumuz var," diye mırıldandı Fen. "Her şeyin özü bu."

"O halde bana nasıl başladığını anlat. Her şey ne zaman ters gitmeye başladı?"

"Ne zaman başladığını bilmiyorum."

"Peki ya uyuşturucu? Ağabeyin ne zamandır uyuşturucu kullanıyordu?"

Fen hatırlıyordu. On beş yaşındaydı. Yaz tatiliydi, geceydi ve o babasının Merron'daki evinde, kendi yatak odasında uyuyordu. Tam tepesinden gelen silah sesine benzer bir gürültüyle uyandı, sonra bir ses daha duydu. Korkmuştu ve neredeyse bağırıp babasını çağıracaktı ama sonra tanıdık bir ıslık sesi duydu ve diğer sesin de yatak odasının pencere camına çarpan çakıl taşlarından geldiğini anladı.

Yataktan kalktı ve perdeyi açıp baktığında Tomas'ı gördü. Ağabeyi yolun ortasında durmuş, dalgalara kapılan bir su yosunu gibi sallanıyordu.

Fen hemen alt kata koştu. Eski, gıcırdayan, üstünde sayısız hikâye biriktirmiş basamaklar her an onu ele verecek gibiydi. Fen koridorun lambasını yakmaya cesaret edemedi. Ön kapıyı dikkatle açtığında Tomas orada bekliyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

Ağabeyi ona sarılıp, "Fen," diye fısıldadı.

Ona tutunmuştu ve nefesi farklı kokuyordu.

"Tom, ne oldu? İyi misin?"

"Ah," dedi Tomas. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Ne oldu?" diye sordu Fen şüpheyle. "Gözlerine ne oldu? Tom, sen ne yaptın?"

Tom parmağını dudağına götürdü.

"Tom!"

"Fen, bu harika bir şey. Çok güzel bir duygu."

Tom dinsel bir dönüşüm geçirmişti sanki. Farklı bir coşkuya kapılmıştı. Fen daha önce onu hiç böyle görmemişti. Üstelik garip de kokuyordu. Her yönüyle tuhaftı.

"Odana çıkmalısın," diye fısıldadı Fen. "Hadi, gel."

"Anlamıyorsun Fen. Bu harika bir şey ve hayatım boyunca ilk kez..."

Fen bu kez daha sert bir ifadeyle, "Yapma Tom, beni korkutuyorsun," dedi. Kolunu ağabeyinin beline sararak onu yürüttü ve birlikte yavaş yavaş basamakları çıktılar.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?" diye sordu Fen.

"Evet, hayır, bilmiyorum."

Fen onu kapıya doğru yürütüp tokmağı çevirdi ve ışığı yakmak için ipi çekti. Tomas'ın içmemesi gereken bir şey içtiğini anlamıştı ama o soruyu doğrudan sormaya cesaret edemedi. Ayrıca babasının ya da Deborah'nın gelip Tomas'ı sorguya çekmesinden daha çok korkuyordu."

"Acele et Tom," diye fısıldadı. "Dişlerini fırçala. Bence bir an önce uyumalısın."

Tom'un tuvaleti kullanabilmesi için arkasını döndü. Tırnaklarını kemirdi.

"Tom..."

"Kusura bakma Fen. Çok iyi hissetmiyorum."

Kusmuştu, hem de çok fena. Babası sesleri duymuş olmalıydı, çünkü birkaç dakika sonra merdivenlerden ayak sesleri gelmiş, ardından da kapı çalınmıştı.

"Neler oluyor orada?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"Tom'un midesi kötü," dedi Fen. "Yediği bir şey dokunmuş olmalı. Birazdan düzelir."

"Deborah'ya gelmesini söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi Fen. "Hayır, merak etme. Ben ilgilenirim."

Sean iç geçirip Fen'in saçlarıyla oynadı.

"Yani sen Tomas'la ilgilendin. O gün ve sonraki zamanlarda."

"İlgilenmeye çalıştım."

"Eroin miydi?"

"Sonra onu da kullandı. O zamanlar bilmiyordum. Bu konuda konuşmazdık. Tom'un uyuşturucu bağımlılığı daima aramızdaydı ama bunu mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalışıyorduk."

Sean sesini kısıp, "O duyguyu bilirim," dedi. "Devam et," diye fısıldadı. "Ondan sonra Tom'a ne olduğunu anlat."

Tomas üç yıldan uzun bir süre uyuşturucuya bağımlı kaldı. Bir şekilde hayatını devam ettirebildi; üniversiteye gidip diplomasını aldı. Bunu Gordon için yapmıştı. Babasını gururlandırdı. Mezuniyet gününde Gordon'la Deborah'nın, cübbeli ve kepli Tomas'ın iki yanında durup poz verdikleri ve her şeyin kusursuz göründüğü fotoğrafı Lucy hâlâ saklıyordu. Tom'un durumunu bilmeyen biri bir sorun olduğundan kuşkulanmazdı.

BELONGS TO KAFES TEAM

Ondan sonra Tomas, Manchester'da bir daire buldu ve Joe da onun yanına gitti. Joe çok akıllı ve zeki biriydi. İstediği her şeyi yapabilirdi ama tek istediği, bu dünyaya gelme sebebi olarak gördüğü tek şey Tomas'ın yanında olmaktı.

"Birbirlerine âşıklar mıydı?" diye sordu Sean.

Fen dirseklerinin üstünde doğrulup ona baktı.

"Nereden anladın?"

"Onları anlatışından. Çok belli."

Fen kısık bir sesle, "Bu bir sırdı," dedi.

"Niye?" dedi Sean.

"Ah Sean. Merron, Bath gibi değildir. Orası izole olmuş bir yer. Kendi kuralları vardır."

"Ortaçağ'da da yaşamıyorlardır ya."

"Görsen şaşarsın. Erkek okulu olan kolejde de diğerlerinden biraz farklı olan herkese zulmederlerdi. Zayıflığını ya da savunmasızlığını gösteremezdin."

"Çok mu karşı çıkılıyordu?"

"Çok maço bir yerdi. Ve okulun müdürü olan babamız da bu tür şeyleri alttan alta kınayan konuşmalar yapardı. Okulda eşcinsel ilişki yaşanmasını istemezdi. En azından kendi döneminde."

"Ama mutlaka yaşanmıştır."

"Evet. Üstelik Tom'un bundan utandığı falan yoktu ama insanlar gerçekleri öğrenecek olursa bir skandal çıkmasından çekiniyordu."

Tom gazetelerde korkunç şeyler okuyordu; insanların neler konuştuğunu ve kınadıkları kişileri parmakla gösterdiklerini biliyordu. Kendisi hakkında ne düşündüklerini umursamıyordu aslında, ama babasının adını lekelemek istemiyordu ve Joe'yu düşünüyordu. Joe

gerçeklerin ona ve annesine vereceği zarardan korkuyordu. Bayan Rees lisenin mutfağında çalışıyordu. Çok dürüst, Tanrı korkusu olan, gururlu bir kadındı. Her iki aile de çok hassastı.

"İlişkilerini başka bilen var mıydı?"

Manchester'da arkadaşları vardı. Ama Merron'da kimse bilmiyordu. Benden başka."

"Çok mu yakınlardı?"

"Hem de nasıl. Ruh eşi gibi."

Sean uzanıp parmaklarıyla Fen'in yanağını okşadı.

Fen'in eli hâlâ Sean'ın göğsündeydi. Kalp atışlarının titreşimini kendi parmak uçlarında hissedebiliyordu.

"Joe da uyuşturucu kullanıyor muydu?"

"Hayır, hiç kullanmadı. Hatta uyuşturucudan nefret ediyordu. Birlikte yaşadıkları dönemde Tomas'ın arınmasına yardımcı oldu. Tom'un Joe sayesinde kurtulacağını düşünürdüm hep. Onu çok seviyordu. Ve Machester'da yaşayıp Tom'un normale döndüğü günlerde mutlulardı."

"Sonra ne oldu?"

Fen iç geçirip sırtüstü uzandı. Başı yastığa gömüldü. "Babam hastalandı," dedi. "Kanser oldu ve Tomas eve dönmek zorunda kaldı."

otuz yedi

Connor'ın havuzda fizyoterapi seansı vardı. Fen egzersizleri öğrenebilmek için hamam gibi sıcak suyun içinde terapisti dikkatle izliyordu. Connor suya bayılıyordu ve çok hareket edip ses çıkarıyordu. Fen oğlunu bu halde görmekten mutluydu. Connor yaramaz çocuklar gibiydi; terapiste su sıçratıyor, sonra da istemeden yapmış gibi davranıyordu.

Terapist kızmış gibi bir ifadeyle parmağını sallayıp, "Ne yaptığının farkındayım Connor Weller," dedi.

Connor yine kahkaha attı. Fen arkaya doğru yatınca saçları kafasının etrafında yüzmeye başladı. Boynundaki altın M harfiyle oynayıp suyun içinde biçimsiz, beyaz ve dalgalı bir görüntü sergileyen bacaklarına baktı. Zinciri parmaklarının arasında çevirirken Sean'ı düşündü ve sonra kendini suyun akıntısına bıraktı.

Hiç kimseye söyleyemediği şeyleri düşündü ve Sean'ın haklı olabileceği sonucuna vardı. Sırrını açığa çıkarmanın vakti gelmiş miydi artık? Joe'nun öldüğü gece olanları Sean'a anlatabilirdi. Sean onu anlardı. Ama ondan önce anlatması gereken biri vardı.

Connor çığlıklar atıp etrafına su sıçratırken sesler hastanenin havuzunun klorlu, sıcak atmosterinde yankılanmasına rağmen Fen hiçbir şey duymuyordu. Ağabeyini, düşüşünü düşünüyor, aklından neler geçmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bacaklarını bükerek

suya dalıp yüzünü de tamamen suya gömerken havuz ağır çekimde etrafında döndü. Gözlerini kapatmadı ve sudaki kimyasallar gözünü acıttı. Bir su altı kaleydoskobundaki motifler gibi eğilip bükülen, güzel, biçimsiz renkleri ve hareketleri gördü. Kabarcıkların, dalgaların ve köpüklerin arasından yükselen uğultuyu ve ona balinaların şarkısını hatırlatan garip sesleri duydu.

Vücudu yükselmek istiyordu. Ciğerlerindeki hava onu yüzeye taşıdı. Ayaklarını havuzun fayans zemininde dengeleyemedi ve bacaklarını doğrultup sudan çıktı. Saçlarını iki eliyle yüzünden çekti.

Terapist, "Bizi izle, annesi!" diye seslendi ve Connor'ı bıraktı. Connor yüzünü suyun yüzeyinde tutup gülerek ve aynı zamanda nefes almaya çalışarak havuzun kenarında cesurca kulaç attı.

Fen ellerini çırparak, "Bravo!" diye seslendi. "Bravo Connor, dünyanın en harika çocuğu!"

otuz sekiz

Amy burnunu pencere camına yapıştırmış, denizaslanlarının suya dalıp yüzmesini izliyordu. Avuç içlerini de yüzünün iki yanında, cama yaslamıştı. Her nefesinde ağzının önündeki cam buğulanıyordu. Hayvanların hareketlerinden, gösterişli, güçlü danslarından, uzun kirpiklerinden ve burunlarından çok etkilenmişti. Denizaslanları onun en sevdiği hayvanlardı. Suya dalıp çıkmalarına bayılıyordu. Günün birinde hayvanat bahçesinde denizaslanlarına bekçilik etmek en büyük arzusuydu.

Belle çantasından fotoğraf makinesini çıkardı.

"Git onun yanında dur," dedi Sean'a.

Sean kendini yeni okul üniformasını giymiş bir çocuk gibi garip hissederek Belle'in dediğini yaptı.

"Amy, annen fotoğraf çekmek istiyor. Kısa bir süreliğine dön," dedi Sean kızını dürterek.

Amy onu duymamıştı ya da duymazlıktan gelmişti.

Belle ona rağmen fotoğrafı çekti. Sonra görevlilerden biri üçünün fotoğrafını çekmeyi teklif edince Belle de gelip Amy'nin diğer yanında durdu. Daha sonra makinenin küçük ekranına baktıklarında şöyle bir görüntüyle karşılaştılar: olanlardan habersiz parmaklarını pencere camına dayamış, sırtı objektife dönük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocuk ve başlarını çocuğun üstünden birbirlerine doğru eğerek gülümseyen iki yetişkin.

Amy denizaslanlarından birini işaret edip, "En sevdiğim bu," dedi. Oysa Sean'ın gözünde hepsi aynıydı. "Bunun adı Ariel. Büyük olan Nancy ve kuyruğu kesik olan da Keisha."

"Hepsi de kız mı?"

"Hı hı."

Sean bir süre onu izledi. Amy'nin denizaslanlarını neden sevdiğini anlayabiliyordu. Suyun içinde eğleniyor gibi görünüyorlardı.

"Ben denizaslanlarına bakmaya başladığımda dalgıç kıyafeti giyip onlarla birlikte yüzeceğim," dedi Amy. "Onların ailesine katılacağım."

"Ne yani? Çiğ balık mı yiyeceksin?" diye haykırdı Sean kaşlarını kaldırarak. "Onları bütün olarak mı yutacaksın?"

Amy ona küçümser bir bakış attı.

"Sırf aynı ailedensin diye aynı şeyleri yemen gerekmez."

"Haklısın," dedi Sean, "gerekmez."

Sean arkasına dönüp baktı. Belle bir banka oturup çantasına sıkı sıkıya kenetlenmiş, uzaklara bakıyordu.

Sean hiç rahat değildi, sarhoş ya da rüya görüyor gibiydi. O ve Belle birbirlerine yapmacık bir kibarlık ve nezaketle yaklaşıyordu. Aralarındaki konuşmalar samimiyetten uzak, her soru hileli, her yanıt kaçamaktı. Yanlışlıkla birbirlerini kıracak bir konuya değinmemeye, söyledikleri bir yalanı, bir sözü, hatta paylaştıkları güzel zamanları hatırlatmamaya özen göstermeleri gerekiyordu. Belle de en az Sean kadar huzursuz görünüyordu.

Sean, Belle'in yanına gelip oturdu ve ona sakız ikram etti. Belle başını iki yana salladı. Sean on bir yıl boyunca aynı yatağı paylaşmış bir çift gibi değil de yeni tanıştırılmış ve birbirleri hakkında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbir şey bilmeyen eski çiftler gibi davrandıklarını düşünüyordu. Dirseklerini dizlerine yaslayıp sakız kâğıdını katlamaya başladı.

Belle belli belirsiz bir tebessümle, "Gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedi sonunda. "Bekâr hayatı sana iyi gelmiş belli ki."

"İdare ediyorum."

"Gömleğin ütülenmiş."

Sean gömleğine baktı. Ütülendiğinin farkında bile değildi. "Fen yapmış olmalı," edi.

"Onu iyi eğitmişsin."

Dalga halinde bir ürperti parmak uçlarından başlayıp beynine, oradan da diğer organlarına geçerek bütün vücudunu sardı.

"Bu öyle bir şey değil," dedi Sean.

"Değildir. Elbette."

Belle biraz duraksayıp, "Ciddi mi? Yani ilişkiniz?" diye sordu.

Fen hakkında Belle'le konuşmak Sean'a tamamen anlamsız göründü.

"Bilmiyorum," dedi zaman kazanmak için ama o kelime ağzından çıkar çıkmaz nasıl bir çelişki yarattığını fark etti. "Evet," dedi çabucak, "evet, ciddi. Yani bana göre öyle. Bana karşı çok anlayışlı. Son birkaç ayda yaşadıklarımın üstesinden gelmeme yardımcı oldu."

Belle başını salladı. "Yüzüme vurduğun için teşekkür ederim," dedi. "Aslında sana ne yaptığımın farkındayım."

"Bak, sorun yaratmaya niyetim yok ama sen sordun ve..."

Amy yanına gelmiş, omzunu dürtüyordu.

"Babacığım, şu adam saat üçte denizaslanlarını besleyeceklerini söyledi. Ben de ona büyüdüğümde denizaslanlarına bakmak istediğimi söyledim ve o da bana işi öğrenmem için denizaslanlarına balık verebileceğimi söyledi."

"Hadi canım, dememiştir!"

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Dedi! Bugün doğum günüm olduğunu söyleyince de onlara iki balık verebileceğimi söyledi! Ben de ona dedim ki balığı Ariel'e vermek istiyorum çünkü o benim en sevdiğim ve o da dedi ki..."

Belle ayağa kalkıp uzaklaştı.

"Bu harika Ames!"

Sean, Belle'in yenilgiye uğramış gibi bir havayla yürüyüşünü izledi. Kimsenin onu duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Sonra üst üste birkaç derin nefes alır gibi başını gökyüzüne kaldırdı. Tanrım, bu kadın Sean'ı nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Sean elini Amy'nin omzuna götürüp şefkatle kolunu okşadı.

"Amy, annen iyi mi?"

"Hı hı... ama bazen ben yattıktan sonra ağlıyor."

"Ağlıyor mu?"

"Evet, çünkü Lewis gitti."

"Öyle mi?"

"Başta sürekli ağlıyordu, sonra Büyükanne Amanda gelip yanımızda kaldı ve annemi doktora götürdü. Doktor da kendini daha iyi hissetmesi için ona ilaç verdi."

Sean yutkundu. "Aman Tanrım."

Sean biraz uzaklarında duran Belle'e tekrar baktı. Sonra Amy'nin elini tuttu. "Hadi bakalım," dedi. "Sen şu denizaslanlarını beslemeden önce biz seni besleyelim."

Belle'in yanına koştular ve sonra birlikte hayvanat bahçesinde yürüdüler.

"Ee, hayat nasıl gidiyor?" diye sordu Sean karısına.

"İyi, her şey yolunda."

Sean, Amy'nın duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Avukatından mektup almadım," dedi.

"Doğru."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sean beklediyse de Belle bu konuda bir açıklama yapmadı.

"Amy bana Lewis'in gittiğini söyledi," dedi nazikçe.

"Evet."

"Başkası yüzünden mi?"

Belle dudağını ısırdı. Amy'ye dönüp, "Şu koca kaplumbağayı gördün mü? Sen oraya koş, biz de geliyoruz," dedi.

Amy onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Belle iç geçirdi. "Hayır, başkası yüzünden değil. Öyle olsa daha kolay üstesinden gelirdim. Ona gitmesini söyledim. Onunla birlikte yaşamaya dayanamadım." Acı ve manidar bir kahkaha attı. "Kibirli bir domuzun tekiymiş," dedi. "Kendinden ve işinden başka hiçbir konudan bahsetmiyordu. Çok... bezdiriciydi."

"Öyle mi?"

"Beni gerçekten önemsediğini de sanmıyorum. Onun için bir avdım, o kadar."

"Çok üzüldüm," dedi Sean. "Yürümediğine üzüldüm."

Belle ona yandan bir bakış attı. "Teşekkür ederim," dedi. "Benim için hâlâ kaygılanman çok anlamlı."

Dev bir kaplumbağanın domates yiyip ciddiyetle çiğnemesini izleyen Amy'nin durduğu kaplumbağa kafesine doğru yürüdüler.

Belle ve Sean aynı anda, "Sizinkiler nasıl?" deyince ikisi birden güldü.

"Bizimkiler iyi. İlk gemi seyahatlerine çıktılar," dedi Belle, "Akdeniz'de, mirasımı harcıyorlar. Rosie'nin moda tasarım işi nasıl gidiyor?"

"Tasarımlarının hepsi 1970'lerin başlarına olan sağlıksız takıntısını yansıtıyor. Para kazanabildiğini sanmıyorum ama dünyanın her yerindeki David Essex fetişistlerine e-posta yolluyor."

Belle kahkaha atıp çantasını sıkıca tuttu.

BELONGS TO KAFELİS TEAM

"Darragh buna tahammül ediyor," dedi Sean. "Böylece o da engellenmeden golf oynayabiliyor."

Belle tekrar güldü. Yapmacık, kırılgan bir kahkahaydı bu.

Onu bu halde görmek Sean'ın hoşuna gitmemişti. Öteki'yle birlikteyken takındığı o üstün, kibirli, kendini beğenmiş tavrı onu çileden çıkarıyordu elbette, ama o halini bile şimdiki mutsuz haline tercih ederdi.

Bahçede yürürken Belle durup çiçeklere bakmak ve etiketlerini okumak istedi ama Amy çok sabırsızdı. Üstelik bugünkü kaprislerine ne annesi ne de babası karşı çıkabiliyordu. Kızlarının mutluluğundan keyif almak dışında paylaşabilecekleri bir duygu kalmamıştı artık. İkisinin elinden tutup ortalarından yürümekte ısrar eden Amy sallana sallana yürüyordu. O, birbirinden uzaklaşan annesiyle babası arasındaki bağdı.

Erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan benzer ailelerin arasından yürüdüler. Onlar da bu düzenin bir parçasıydılar. Sean bu benzerliği fazlasıyla rahatlatıcı bulmuştu. Kendini bir yere ait hissediyordu. Bu rolü nasıl oynayacağını biliyordu.

Amy sarı şortu, papatya desenli sarı tişörtüyle bugün çok tatlı görünüyordu. Saçları küt kesilmişti. Gözleri, kirpikleri çok güzel, çok siyahtı ve yüz hatları da çok belirgindi. Sean, Amy'nin elini sımsıkı tutarken içinin gururla dolduğunu hissetti. Kızı sonsuza dek çocuk kalmayacaktı. Şartlar ne olursa olsun onunla geçireceği zamanın bir anını bile boşa harcamamakta kararlıydı.

"Tekrar bir arada, bir aile olmak ne güzel, değil mi?" dedi Belle.

"Evet."

Belle, Amy'ye gülümseyerek, "Bunu sık sık tekrarlamalıyız," dedi. Amy kollarında hoplayıp zıplıyor, sallanıyordu.

"Öğle yemeğinde pesto istiyorum," dedi. "Pesto, makarna ve tiramisu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İtalyan evresine girdi," dedi Belle.

"*Per favore*,"[7] dedi Amy. "*Ciao. Mi chiamo* Amy Scott. *Ho sette anni*. Daha dün *ho sei anni*."[8]

"Aferin!" dedi Sean. "Nereden öğrendin bunları?"

"Lewis ona öğretti."

"Öyle mi?"

"Ayrıca," dedi Amy, "bir dişim de sallanmaya başladı. Bak babacığım!" Sean'ın karşısına geçip ağzını iyice açtı ve işaret parmağını ön dişlerinden birine bastırdı. Sean hiçbir hareket görmese de görmüş gibi yaptı ve onu övgü yağmuruna tuttu.

Hayvanat bahçesinin eski usul ve zevkle döşenmiş restoranında güzel bir yemek yediler ve sonra Amy yetişkinleri pes ettirene kadar ısrarla oyun alanına gitmek istediğini söyledi.

"Amy, hayvanat bahçesine hayvanları izlemek için geldik, kaydıraktan kaymak için değil," dedi Sean. "Oyun oynamak istiyorsan parka da gidebilirdik."

"Bugün Bath'a gitmek istemiyorum," dedi Amy.

Sean başını sallayıp çenesini ovuşturarak kızının sarı sandaletleriyle merdivenleri nasıl çevik hareketlerle çıktığını izledi. Amy büyüyordu. Bacakları uzun, ince ve bronzdu. Tıpkı annesi gibi çok güzel olacaktı.

Akşam yaklaşırken Sean rahatladı. Güneş havayı ısıtmıştı; hayvanlar bile uyukluyor, hallerinden memnun görünüyorlardı. Abartılı, soru işareti biçimli, somon rengi boyunlarıyla flamingolar kendi yansımalarından büyülenmişçesine duruyor, gizemli ama dost canlısı bir ifadeyle bakan okapi asla göremeyeceği açık alanların hayalini kuruyordu.

---

7 (İt.) Lütfen. (ç. n.)

8 (İt.) Merhaba, benim adım Amy Scott. Yedi yaşındayım. Daha dün altı yaşındaydım. (ç. n.)

BELONGS TO KAFES TEAM

Amy, bir önlük ve kocaman lastik eldivenler takmış, bir kova taşıyan zayıf, genç bir adamın denizaslanlarını beslemesine yardım ediyordu. Amy başı kesilmiş bir balığı kuyruğunun ucundan tutarken denizaslanlarından biri, belki de Ariel, balığı yakalamak için yüzgeçlerini çırptı. Amy elindeki balığı bıraktı, denizaslanı onu yakalayıp yedi ve etraftaki kalabalık onları alkışladı. Sonrasında Amy ailesine bunun, hayatının en güzel anı olduğunu söyledi.

Sean ve Belle birbirlerini çok iyi tanıdıkları ve yıllarca benzer şeyleri yaptıkları için eski hallerine çabuk dönmüş, aynı yeri rahatça paylaşıp birbirlerinin hareketlerini kolayca tahmin etmeye başlamışlardı. Sean birçok defa yanılıp Belle'in elini tutacakken son anda kendine engel olmuştu. Beyni ve vücudu buna göre ayarlanmıştı çünkü. Vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı ama alışkanlıklar böyleydi.

Mirket parkının yanında durdular. Amy duvara baktı. Belle çantasından makyaj kutusunu alıp rujunu tazeledi. Yüzünü kaldırıp dudaklarını büzdü ve küçük aynaya baktı. Aralarında yalnızca birkaç yaş olmasına rağmen Belle, Fen'den çok daha büyük görünüyordu. Özgüvenliydi, tavırları zarif ve nazikti. Sean'ın gözlerini yüzünde hissedince dönüp ona gülümsedi. En güzel, onu bütünüyle ele geçiren, en etkileyici gülüşlerinden biriydi bu.

"Seni özledim," dedi Belle çok alçak bir sesle.

"Lütfen yapma," dedi Sean.

"Her şey için çok üzgünüm. Merak ediyordum da..."

Sean başını iki yana salladı. "Hayır, yeter," dedi. "Devam etme."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun ki."

"Söyleyeceğin her neyse hiçbir anlamı yok. Artık çok geç."

Belle başını sallayıp tekrar döndü. Gözleri dolmuştu. Sean kendini çaresiz hissetti. Belle'in mutsuz olmasını istemiyordu ama ona nasıl yardım edebilirdi ki? Hayal kırıklığı pençelerini sırtına geçirmişti. Belle ailesini mahvettikten, bunca acıya ve kedere se-

BELONGS TO KAFES TEAM

bep olduktan sonra neden sahip olduklarıyla yetinemiyordu? Sean onun sözüne devam etmesine izin verse ondan eve dönmesini mi isteyecekti? Bu yaşadıkları gün onları o noktaya doğru mu sürüklüyordu? Belle ona eski, kusursuz ailesini hatırlatıp sonra da pişman ve savunmasız haliyle onu baştan çıkarmayı mı amaçlamıştı?

Belle şimdi yine o sefil teslimiyet havasıyla tek başına yürüyordu.

Amy omzunun üstünden Sean'a baktı.

"Annemin neyi var?"

Sean kızına elinden geldiğince güven verici bir bakış attı. "Hiçbir şeyi yok," dedi. "Her şey yolunda."

Ama Amy'nin neşesinden eser kalmamış, morali iyice bozulmuştu.

"O zaman neden ağlıyor?"

Sean iç geçirdi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kızının gözlerine baktı; ona yalan söyleyemezdi ama gerçekleri de söyleyemezdi. Çünkü gerçekler çok karmaşıktı.

Hayvanat bahçesi boşalmaya başlamıştı, tuhaf hayvan sesleri yükselirken Sean'ın rüya gördüğüne dair hisleri de yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Şimdi içini bir tedirginlik sarmıştı. Bir tür kâbus görüyordu sanki. Kızının bu halinden kendini sorumlu tutuyordu. Şimdi her şeyi düzeltecek bir adım atmalıydı.

Kızının omuzlarını tuttu.

"Hadi gel," dedi. "Gitme vakti."

"Henüz gidemeyiz. Sürüngenler evine gitmedik daha."

"Sürüngenler evine gittik."

Amy onun kollarından kurtuldu. Şimdi sesini yükseltmiş, sızlanıyordu. "Evet, ama... şeyi görmedik... şeyi... onu görmedik çünkü kafesini temizliyorlardı."

"İguanayı mı?"

"Ama sürüngenler evi bu saatte kapanmıştır artık."

"Gorilleri de görmedik."

"Gördük."

"Hayır, yalnızca bir tanesini gördük. Ama sen kocaman bir aile olduklarını söylemiştin. Orada bebek goril de varmış. Söz vermiştin!"

Sean bahçeye bir göz attı. Belle şimdi iyice uzaklaşmış, tek başına duruyordu. Sean kızının göz hizasına inmek için diz çöktü. Bu noktadan bakınca kızının yüzünde gördüğü endişe onu üzdü.

"Hadi," dedi tekrar.

Sean ayağa kalkıp kızını, bebekken yaptığı gibi omuzlarına oturttu. Amy'nin bacakları şimdi neredeyse karnına geliyordu. Amy çığlığı basıp babasının saçlarına yapıştı.

"Planımız şu," dedi, "gidip anneni bulacağız ve dükkâna gidip oyuncak denizaslanı var mı diye bakacağız. Sonra güzel bir yerde akşam yemeği yiyeceğiz."

otuz dokuz

Işıklar kapalıydı ve Fen koltuğa kıvrılmış, televizyonda eski bir Hitchcock filmi izlerken o geldi. Fen'in dikiş kutusu yanı başında, halının üstündeydi. Kapağı açıktı ve içinden farklı kumaşlar ve iplikler sarkıyordu. Sean'ın arabasının yol kenarına park ettiğini duyduğunda –motorun sesinden onun arabası olduğunu anlamıştı– içini kaplayan heyecan çok hoştu. Dış kapının takırtısını, basamaklardaki ayak seslerini ve kapı kilidinin sesini duyduğundaysa kalbi küt küt atmaya başladı. Şimdi Fen elini yüzüne yaslamış, ona içtenlikle gülümsüyordu.

Sean, onu öpmek için eğilirken, "Merhaba," dedi. Amy'nin bebek pudrası gibi kokuyordu.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordu.

Fen başını salladı ve gözleri televizyon ekranına kaydı.

"Amy onunla eve gidip ona masal okumamı ve..."

Fen tekrar ona baktı. "Biliyorum. Doğum gününün gecesinde yanında olman iyi olmuş."

"Evet."

"Sen iyi misin?"

"Bira var mı?"

"Vardı sanırım."

BELONGS TO KAFEIN TEAM

"Sen de ister misin?"

Fen televizyona baktı. Cary Grant, Eva Marie Saint'in başının büyük belada olduğunu yeni anlamıştı. Eva'nın, kendisini öldürmesi an meselesi olan kötü ama cazibeli James Mason'la paylaştığı evin üst katında gizlenmişti.

Fen tekrar Sean'a döndü. Kapıda duruyordu. Bozguna uğramış gibi bir hali vardı."

"Olur."

Fen televizyonu kapatıp çıplak ayaklarıyla Sean'ın peşinden mutfağa geçti. Başparmağının kenarını kemiriyordu. Sean ışığı açmadı. Buzdolabının kapağını açınca yüzü aydınlandı. İki bira alıp dolabı kapattı ve biralardan birini Fen'e uzattı.

Fen ona dokunmadı. Soğuk bira şişesini alırken de bir şey söylemedi ama kalbi küt küt atıyordu. Belli ki bir şey olmuştu.

Sean içkisini yudumlamaya başladı. O da bir şey söylemiyordu. Yine de Fen orada, onun yanında durdu ve şişesinin üstündeki etiketi soymaya başladı. Kâğıdı camın üstünden soyup rulo yaptı.

Uzun bir süre sonra Sean boş şişesini bırakıp tezgâha yaslandı. Çok yorgun görünüyordu.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Fen usulca.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Sean. "Hayvanat Bahçesi'ne gittik. Amy denizaslanlarını besledi. Harvester'da yemek yedik. Sonra yattı ve ben de ona *Heidi*'den beş bölüm okudum."

Fen dudağını ısırdı. Sean ona dokunmuyor, bir adım yaklaşmıyordu. Konuşmuyordu da. Sean votka şişesini buzluktan alıp kendine büyük bir bardak doldurdu. Fen'e bir içki daha isteyip istemediğini bile sormadığı gibi özür dilemedi ve açıklama yapmadı.

Sean kısık bir sesle, "Lewis ve Belle ayrılmışlar," dedi.

"Öyle mi?"

BELONGS TO KAFELTEAM

"Belle zor bir dönem geçiriyor," dedi. "Genelde ne istediğini bilen ve elde eden biridir. Bu kez de Lewis'i istemediğini anlamış."

Fen elinde rulo yaptığı kâğıdı çevirip duruyordu.

"Seni geri mi istiyor?" diye sordu.

Sean bu soruya doğrudan bir yanıt vermedi. "Yakında kendini toparlar. Zamanla her şey yoluna girer. Hep böyle olmuştur."

Fen tekrar sormadı. Sormasına gerek yoktu. Biliyordu.

Sean votkasını içti. Fen onun yanında durdu. Âdemelmasının inip kalkmasını izledi; camın kenarından ışığı izledi.

Sonra Sean, "Ben yatıyorum," dedi.

Fen başını salladı.

Sifonun çekilmesini, onarılamayan boruların takırtısını duyana kadar bekledi ve sonra üst kata çıktı. Sean şortuyla merdiven boşluğunda bekliyordu. Connor halının ortasında bir araç trafiği yaratmıştı ve Sean da ayaklarını o trafiğin iki yanına koyup bir köprü oluşturmuştu. Dizleri kemikliydi. Fen onun bu gece yalnız uyumak isteyip istemediğini merak etti.

Sean ona uzandı. Fen onun elini tuttu. Sıcaktı, güçlüydü. "Fen..."

"Efendim?"

"Sevdiğimiz insanlara bakmakla görevli olduğumuza dair ne söylemiştin?"

"Bu bir görev değil," dedi Fen. "Bir sorumluluk."

"Evet, haklısın."

"Belle'den mi bahsediyorsun? Bunun üstesinden tek başına gelemeyeceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten çok mu mutsuz?"

Sean başını iki yana salladı.

"Belle değil," dedi. "O kendi seçimini yaptı. Amy'den bahsediyorum. Bu durumun Amy'yi ne hale soktuğunu görmeye dayanamıyorum."

BELONGS TO KAFELS TEAM

kırk

Yağmurun çok uzaklardan yaklaştığını gördüler. Lady Şapeli, yokuşun en tepesindeydi ve işçiler, şehrin üstünden onlara doğru ağır ağır ve kaçınılmaz biçimde yaklaşan tehditkâr bulutları çok net görebiliyorlardı. Kubbeyi yerleştirmeye hazırlanıyorlardı. Taşlar onarılıp yenilenmiş, orijinal çan depodan çıkarılmıştı. İskeleler de kurulmuştu ama şapelin çatısını naylonla örtmeye fırsat kalmadan ilk yağmur damlası asfalt yola düştü ve bulutların arasından gök gürlemeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ustabaşı.

Sean saatine bakıp yüzünü göğe çevirdi.

"Bugünlük burada bırakalım," dedi.

Ustabaşı onayladı.

Sean ortalığın düzenlenmesine yardım ederken güvenlik tabelalarıyla bariyerlerin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. İş çizmelerini spor ayakkabılarıyla değiştirip arabasına bindi ve Lilyvale'e döndü.

Ev boştu. Fen işten hâlâ dönmemişti. Sean oturma odasına gidip ses olsun diye televizyonu açtı ve mutfak lavabosunda ellerini yıkayıp buzdolabını açtı.

Dolapta pek bir şey yoktu ama jambonlu yumurtalı sandviç yapacak malzeme vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Izgarayı fişe takıp birkaç parça jambonu tepsiye yaydı. Lavabonun yanındaki küçük kabı alıp duruladı ve içine su koyup ocakta kaynamaya bıraktı. Mantar kalmamıştı ama sebzelikte birkaç domates vardı. Onları da ikiye bölüp ızgaraya yerleştirdi. Yağ kokusunun çıkması için arka kapıyı açtı. Vadinin diğer tarafında gök gürlemeye devam ediyor, yağmur kokusu etrafa yayılıyordu.

Su kaynayınca içine biraz tuz koydu ve bir yumurtayı tavanın sapında kırıp üzerinden buharlar yükselen suyun içine dikkatlice boşalttı. Yumurtanın beyazı suyla temas eder etmez katılaştı, sarısının etrafını fırfır gibi sardı. Sean yumurtanın pişmesini izliyordu. Bir parça ekmeğe yağ sürdü ve jambonu çevirdi.

Sonra televizyonun karşısına geçip tabağını dizlerinin üstüne koyarak yemeye başladı.

Yedikten sonra saatine baktı. Fen'i arayıp evde olduğunu ve Connor'ı servis aracından alabileceğini söyleyebilirdi. Fen biraz şehirde kalıp alışveriş yapabilirdi. Sean onun numarasını çevirdi ama telefonu kapalıydı. Mesaj bırakmadı. Tekrar mutfağa döndü. Dolabın altında bir Bath Rugby takvimi asılıydı. Amy takvimi Noel'de ona hediye etmişti. Sean takvime baktı. Fen o günkü tarihin yanına "Saat 4'te Konuşma Terapisi" diye bir not yazmıştı.

Fen doğruca okula gitmiş olmalıydı.

Sean esneyerek oturma odasına döndü. Televizyonun sesini kısıp gitarını aldı. Birkaç akor ve bir blues melodisi çaldı.

Sean telefonunu mutfak tezgâhında bırakmıştı ve ilk çaldığında sesini duymadı. İkinci defa çaldığında mutfağa gitti ve kimin aradığını gördüğünde neredeyse açmayacaktı.

Belle'in numarasıydı.

Belle onu sürekli arıyordu. Sıkıntısını doğrudan dile getirmese de çatıdaki sincaplar, arabasının egzoz borusundan gelen uğultu

gibi Sean'ın çözemeyeceği saçma sapan şeylerden yakınıyor, Amy piyano dersine başlamalı mı, başlamamalı mı diye ona soruyordu. Sean onun yalnız kaldığını, birinden destek almaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bu aramalar onu mahvediyordu, yoruyordu. Bu yüzden de çoğu zaman yanıt vermiyor, verdiğinde de önemli bir iş görüşmesindeymiş ya da konuşamayacak durumdaymış gibi bir ses tonuyla, "Alo?" diyordu.

"Babacığım?"

"Amy, tatlım, merhaba! Nasılsın?"

"Babacığım," dedi Amy tekrar. Sesi çok az çıkıyordu ve korkmuştu. "Okuldan eve geldiğimde annem yatağında yatıyordu. Onu uyandıramıyorum."

kırk bir

Fen saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. İçinde koca bir boşluk hissetti, yaşlı bir ağaç gibi içi oyulup kurumuş gibiydi. Kendine musluktan bir bardak su doldururken Lina'yı aramak için çok mu geç oldu diye düşündü ve sonunda geç olduğuna karar verdi.

Sean evden çıkarken Fen'in cep telefonuna bir mesaj bırakıp ona bildiklerini anlatmıştı. Sesinden nefes nefese kaldığı anlaşılıyordu. Fen diğer seslerden Sean'ın kapıyı kapattığını, ön bahçe basamaklarına çıktığını, arabasının kapısını açıp motoru çalıştırdığını anlayabiliyordu. Onu arayıp haberdar edeceğini söylemesine rağmen hâlâ aramamıştı.

Fen olayın boyutunu bilmiyordu. Belle iyi miydi, hayatı tehlikede miydi, bilmiyordu. Yoksa... Fen sürekli en kötü şeyi düşünmemeyi çok isterdi ama elinde değildi.

En kötüsünü düşünmekten kendini alamıyordu...

Ya Belle kendini çok yalnız ve çaresiz hissedip bir şişe votkayla birlikte antidepresanlarının hepsini birden içtiyse? Ya bilinci yerine gelmiyorsa? Bunun da suçlusu Fen olacaktı, değil mi? Elbette, çünkü Fen, Sean'la birlikteydi.

Üst kata çıkıp Connor'ın odasına girdi. Oğlu derin uykudaydı ve yastığa koyduğu başı hafif terlemişti. Fen onu serinletmek için alnına üfledi. Connor uykusunda yüzünü buruşturdu. Fen pen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cerenin kenarına oturup perdenin arkasından sokağa baktı ama ortalıkta kimse yoktu. Karşı evlerde yaşayanların perdelerini çekmediği oturma odalarında titreşen mavi-gri televizyon ekranlarını görebiliyordu. Bir kedi kaldırımın kenarından yürüyüp geçti, bir yerlerden bir baykuş sesi geldi.

Connor yattığı yerde dişlerini gıcırdattı. Fen tekrar yatağın yanına geldi ve elinin dışıyla oğlunun yüzünü okşadı.

Fen, Belle'le hiç karşılaşmamıştı. Onu yalnızca Sean'ın anlattıklarından ve Amy'nin hikâyelerinden tanıyordu. Belle'in fotoğrafını görmüştü. Ona biraz acıyordu, çünkü Sean'a sahip olmasına, onun tarafından sevilmesine, çocuğunu doğurmasına rağmen ona hak ettiği sevgiyi verememiş bir kadının gerçekten kör ya da aptal olduğuna inanıyordu. Ama Fen'in Belle'den korkusu, ona acımasından daha güçlü bir duyguydu. Belle'in her şeyi değiştirecek güce sahip olduğunu biliyordu. Belle bu gücü kullanmaya karar verirse Fen yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ve şimdi başka, çok daha kötü bir korku içini sarmıştı: Belle'in başına kötü bir şey geleceği korkusu. Belle ölürse Fen, Sean ve Amy'nin yüzünde göreceği acıya katlanamazdı. Kendi yaşadığı suçluluk duygusunu Sean tadacak olursa Fen onu nasıl teselli ederdi, bilemiyordu. Onu bundan korumak için her şeyi yapardı.

İçkisi bitene kadar oğlunun yanında oturdu. İçini saran panik duygusundan kurtulmak için diyaframdan nefes alıp verdi; nefes alırken dörde kadar, verirken altıya kadar saydı ve bu arada aynı şeyleri tekrar tekrar düşünüp durdu.

Çok geç olmuştu. Komşuların televizyonları birer birer kapanıyordu. Üst kattakiler de dâhil pencerelerin çoğu artık karanlığa gömülmüştü.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Fen ışıkları söndürmek için alt kata indi ve tam mutfağa geçip arka kapıyı kapatırken telefonu çaldı.

"Sean?"

Onları ayıran kilometrelere rağmen hattın diğer ucundaki Sean'ın iç geçirdiğini duydu.

"Sean."

"Sesini duymak güzel," diye fısıldadı Sean.

"Neredesin?"

"Evde. Amy'yi uyuttum. Zavallı şey."

Fen "evde" kelimesini duymazdan gelmeye çalıştıysa da özgüveni biraz sarsılmıştı.

"Sen iyi misin?"

Fen onun halini gözünde canlandırdı. Büyük ihtimalle basamaklara oturmuş, dizlerini iki yana açmıştı. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Telefonu sağ eliyle sağ kulağına dayamıştı. Sol elinin parmaklarıyla sakallarını kaşıyor, elini yüzünde gezdiriyordu. Bilekleri güçlü ve kıllıydı. Tıraş vakti gelmişti. Ayağındaki mavi çoraplardan birinin parmak ucu delinmişti. Fen onu dikmek istemişti ama başka temiz çorabı kalmadığı için Sean onu Fen'in dikiş sepetinden almıştı. Fen, Sean'ı düşündü ve onu kaybetmekten korktuğunu hissetti.

"Evet," dedi Sean, "iyiyim."

"Belle nerede?"

"Hastanede."

"Ne oldu?"

"Yanlışlıkla olmuş," dedi Sean yavaşça. "Yanlışlıkla olduğunu söyledi. Çok yorgunmuş ve biraz fazla doz almış, zarar verecek boyutta değil. Dikkatsizlikten olmuş, başka bir şey değil. İyileşecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir duraksama oldu ve Fen onun yutkunduğunu duydu. Fen'in kalbi sevgiyle dolmuştu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Çok üzüldüm."

"Hayır, hayır, sorun yok," dedi Sean. Başkalarından çok kendini ikna etmeye çalıştığı zamanlarda kullandığı bir tonlamayla konuştuğunu Fen fark etmişti.

"Onunla konuştun yani, öyle mi?" diye sordu Fen.

"Evet, iyi olduğunu Amy'ye göstermek için onu yanına götürdüm. Belle çok üzülüyor ve olanlardan ötürü utanıyor, kafası da biraz karışık ama iyi. Bu gece iyice dinlenmesi için onu hastanede tutuyorlar. Uyuyamayınca fazladan bir hap daha yutmuş. Amy eve dönene kadar birkaç saat uyumak istemiş yalnızca. Öyle diyor; biraz uyumak istemiş."

"Peki ona inanıyor musun?"

"Neden inanmayayım?"

"Belki de..."

"Hayır, sakın. Sakın öyle şeyler düşünme. O yola giremem şimdi, tamam mı? Anlattığı hikâyeden şüphe edemem. Daha önce böyle bir şey hiç olmadı; genelde kendini bilen biridir. Sabah bir psikiyatristle görüşecek. Bunun üstesinden gelebileceğine ikna olmazlarsa onu taburcu etmezler zaten."

"Öyle mi?" dedi Fen. "Tamam. Amy nasıl?"

"Çok korkmuş. Arkadaşıyla birlikte alt yoldan yürümüşler ve eve arka kapıdan girmiş. Belle aşağıya inmeyince o yukarı çıkmış ve onu o halde bulmuş. Neyse ki işten erken çıkmıştım ve telefonum açıktı. Aklımdan asıl çıkmayan bu. Ya telefonum kapalı olsaydı? O zaman Amy ne yapardı? Bu olay onun zihninde nasıl bir iz bırakacak? Bundan sonra eve geldiğinde kendini nasıl hissedecek?

Fen, Amy'nin ne hissedeceğini çok iyi biliyordu. Bundan böyle sevdiği insanlara asla zarar gelmeyeceğini düşünme lüksünden artık

BELONGS TO KAFELS TEAM

yoksun olacaktı. Bundan böyle Amy sürekli annesi için endişelenecekti ve bu endişe onu sürekli rahatsız edecekti.

Fen, "Ah Sean," diye mırıldanıp gözlerini tavana dikti.

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Sean.

"Orada kal," dedi Fen. "Sana ihtiyaçları olduğu sürece orada kal."

"Biraz uzun sürebilir."

"Biliyorum."

Fen ışıkları söndürüp tekrar üst kata çıktı. Sean'ın yatak odasının kapısı aralık, perdeleri hâlâ açıktı. Oda boş ve karanlıktı. Fen odaya girip perdeleri çekti. Beck CD'sini bulup CD çalara koydu ve Sean'ın yatağına uzanıp şarkı sözlerini dinledi.

Fen, ağabeyi ve ablası karma değil, Tanrı inancıyla büyütülmüşlerdi ama Fen bütün inanışların aynı olduğunu, aynı mesajı farklı şekilde verdiklerini düşünürdü. Joe'nun öldüğü kazadan sonra hiçbir şeye inanmaz olmuştu. Şimdi bir zamanlar söylediği yalan ve gizlediği sır yüzünden mi sevdiği insanların başına kötü şeyler geliyor diye düşünmeden edemiyordu. Bunu değiştirecek, olanları düzeltip dengeyi yeniden kuracak güce sahip olup olmadığını merak ediyordu.

Lina ona gazetedeki yazıdan bahsettiğinden, Emma Rees'in kazayla ilgili gerçekleri öğrenene kadar huzur bulmayacağını öğrendiğinden beri Fen içten içe ne yapması gerektiğini biliyordu. Sonucu ne olursa olsun, Sean, Belle ve Amy arasında geçenleri ister değiştirsin ister değiştirmesin, gidip Bayan Rees'i görmeli, oğlunun öldüğü gece olanları ona anlatmalıydı.

kırk iki

İşin ilk kısmı kolaydı. Cuma akşamı Connor ve kendisi için birer valiz hazırladı ve cumartesi sabahı kapıları kilitleyerek birlikte evden çıktılar. Bir taksiye atlayıp istasyona gittiler ve istasyona varınca da Merron'a giden trene bindiler. Yolculuk boyunca kelime oyunları oynadılar. Connor, nesi var oyunundan hiç sıkılmadı ama sıra ne zaman ona gelse seçtiği kelime hep "i" harfiyle başlıyor, yanıt da hep "inek" oluyordu. Fen oğlunu oyalamanın yollarını aradı. Diğer yolcular ona hoş, eğlendiklerini gösteren bakışlar atıyordu. Connor sırt çantasından renkli kalemlerini çıkardı ve birlikte dinozor resimleri yaptılar.

Alan ve Lucy onları diğer tarafta bekliyordu. Alan, William'ı boynuna astığı kanguruda taşıyordu. Connor, Alan ve Lucy'nin onu görünce yaygarayı koparmasından memnun olmuş, kanguru ve bebek de çok hoşuna gitmişti.

"William'ı ben taşıyabilir miyim?" diye sordu Alan'a. Alan onun başını okşayıp daha sonra bebek arabasını itmeye yardımcı olabileceğini söyledi.

Alan ve Lucy'nin evine gittiler. Fen, Connor'ın Lucy ile Alan'a alışmasını bekledi. Connor karnının üstüne uzanıp Alan'la yapboz yaparken Fen evden çıktı.

"Ne zaman dönerim, bilmiyorum," dedi Lucy'ye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen ablasına nereye gittiğini ve ne yapmak istediğini söylemeyi denediyse de Lucy bu konuyu konuşmaktan kaçındı, bilmek istemiyordu. Connor'la birkaç saat zevkle ilgileneceğini ve acele etmesine gerek olmadığını söyledi.

Fen'in hangi yöne gideceğini düşünmesine gerek yoktu, ayakları onu götürüyordu, Viktoryen ihtişamın, yerini 1970'lerin pragmatizmine bıraktığı yollarda adım adım ilerliyordu. Evlerin boyutu ve aralarındaki mesafe giderek azalırken Fen sonunda tuğladan, teraslı sosyal konutların sıra sıra dizili olduğu bir yola çıktı. Evlerin bahçeleri düzenliydi, rengârenk çiçekler ve bahçe süslemeleriyle doluydu. Fen'in adresi kontrol etmesine de gerek yoktu. Hangi evin Emma Rees'e ait olduğunu biliyordu. Daha önce yüzlerce kez oraya gitmişti.

Dün gece onu aramıştı. Numarayı bilinmeyen numaralar servisinden almıştı ve duyar duymaz tanımıştı. Seneler önce Joe'yla konuşmak, Tomas'ın mesajını ona iletmek istediği zamanlar aradığı numaraydı bu. Aynı rakamlar dizisi. İnsanlar yaşayıp ölüyordu ama numaralar kalıyordu.

Fen numarayı çevirip Bayan Rees'le kısa bir konuşma yapmıştı. "Siz beni hatırlamazsınız ama..." demişti.

"Merhaba Fen, elbette seni hatırlıyorum," diye cevap vermişti Bayan Rees.

"İstediğin zaman ziyaretime gelebilirsin. Beni aramanı ümit ediyordum," demişti.

"Aklımdan hiç çıkmadın Fen. Senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," demişti.

"Yarın evdeyim. Çay içeriz," demişti.

Fen şimdi, Cartref Close 90 numaranın kapısına giden kısa yolun sonunda duruyordu. Düşünmesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve

küçük siyah bir kedi, sıcak hava ve deterjan kokusunu beraberinde taşıyarak dışarı çıktı. Ve işte terlikleri ve ev kıyafetiyle Gordon'un cenazesindekinden daha çelimsiz ve zayıf görünen Emma Rees de tam karşısında duruyordu. Fen bu yaralı kadının halini görünce ona acımadan edemedi. Öne doğru kararsız bir adım attı ve kucaklaştılar.

"İçeri gel Fen," dedi Bayan Rees. "Ben de seni bekliyordum. Gel."

Küçük arka bahçenin neredeyse tamamını kaplayan limonlukta oturdular ve çimenliğin bazı noktalarına yerleştirilmiş yem kaplarının etrafına toplanan kuşlardan konuştular. Bayan Rees kuşları seviyordu. Özellikle de aile grupları halinde beslenen mavi ve büyük baştankaralarını. Ama kendini bahçenin kralı ilan eden kibirli, küçük kızılgerdana da bir yer ayırmıştı.

Fen kafeinsiz ve ona göre fazla sütlü olan kahvesini yudumlayıp ağzı kum gibi kuru olmasına rağmen bir bisküvi aldı ve Emma Rees ona, "Bunca yıl sonra hangi rüzgâr attı seni buralara?" diye sorduğunda dürüst davrandı.

Parmaklarını sıkıca kenetleyip nefesini tuttu ve "Sizinle kaza hakkında konuşmaya geldim," dedi.

Bayan Rees'in yüzü bulutlandı ve "Fen lütfen, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama ağabeyin sana her ne söylediyse..." diye söz başladı.

Fen çok kısık bir sesle, "Hayır," dedi. "Tomas'ın bir şey söylemesine gerek yoktu. Çünkü ben de oradaydım."

Emma Rees oturduğu yere iyice gömüldü. Rengi solmuştu.

"Orada olamazdın," dedi Bayan Rees. "Sen Deborah'yla birlikteydin. Deborah bana o gece onun yanında olduğunu söylemişti. Babanı görmek için hastaneye gitmişsiniz ve..."

Fen başını iki yana sallarken devam edip etmemek konusunda biraz tereddüt etti. Doğru olanı mı yapıyordu yoksa zalimce bir şey miydi bu?

"*Gazette*'e gerçekleri öğrenmek istediğinizi söylemişsiniz," dedi Fen temkinlice. "Ben yazıyı okumadım Bayan Rees, yanlış anladıysam lütfen söyleyin. Ama o gece neler olduğunu öğrenene kadar huzur bulamayacağınızı söylemişsiniz. O yüzden geldim. Size anlatabilirim..."

"Gerçekten orada mıydın?"

Fen başını salladı.

"Joe'yla birlikte miydin?"

"Evet."

"Ah!"

Emma Rees elini ağzına götürüp Fen'e baktı.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı Fen.

"Hadi," dedi Bayan Rees küçük ve titrek bir sesle. "Anlat."

Sonbahardı ve Fen son sınıfa gidiyordu. Tomas yolun diğer tarafındaki çitlere yaslanmış, Fen'in okuldan dönmesini beklerken uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu, bir film yıldızı gibi. Parmaklarının arasındaki sarma tütünden dumanlar yükseliyordu. Tomas bir arkadaşının sahne ışıklandırma şirketinde çalışmak üzere Joe'yla birlikte birkaç günlüğüne Manchester'a gittiği için Fen onu gördüğünde çok sevinmişti. Hasta olan babaları, güneşte bırakılmış bir parça eski ipek kumaş gibi solup gitmişti. Tomas'ı özlüyordu ve ne zaman döneceğini sorup duruyordu. Ev, Tom olmayınca daha boş, daha ıssız, daha kasvetli bir hale bürünmüştü. Olanlara katlanmak daha da zorlaşıyordu. Tomas, Fen'in ısrarıyla dönmüştü. Ağabeyi onun dayanak noktasıydı.

Yakışıklı ağabeyinin ona el salladığını gören Fen gülümseyip kız arkadaşlarından uzaklaştı. Çantasını sallayarak yolun karşısına geçti ve ağabeyine sarıldı. Fen onun yüz ifadesinden ve duruşundan

BELONGS TO KAFES TEAM

kötü bir haber vermeyeceğini anlamıştı. Neşeli bile görünüyordu. Mutluydu.

"Selam," dedi Tomas ve hemen dönüp onu okuldan uzaklaştırdı.

Ona ayak uydurmaya çalışan Fen de, "Selam," dedi. "Manchester nasıldı?" diye sordu.

"Muhteşem."

Fen onun koluna girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Tomas ve sigara izmaritini yola fırlattı. "Her şey harika!"

Daha çok yaşlıların takıldığı Star adlı bara gittiler; burası emekliler için bir alana bir bedava kampanyası yapan ve pencere kenarlarında yapay çiçekler dizili, tozlu, halı döşeli bir yerdi. Fen daha önce içeriye hiç girmemişti. Klozet kenarına asılan koku giderici gibi kokuyordu. Burası tanıdık birine rastlama ihtimalinin pek olmadığı bir bardı ama aynı zamanda okula da en yakın olanıydı. Tomas kendisine iki ellilik bira, Fen'e de bir şişe Beck's aldı ve pencere kenarındaki bir masaya oturdular. Dışarıda insanlar palto ve şapkalarına sarınmışlardı.

Tom neşeli ve mutluydu.

Fen fazla bira bardağını görünce, "Bu kimin?" diye sordu.

"Adamım Joe için."

Fen keyiflendiğini hissetti. O iki genç adamla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Sırlarını paylaşan tek kişi olmayı, onlara aracılık etmeyi, oradan oraya koşturup mesajlarını iletmeyi seviyordu. Üçünün birlikte olduğu anlar Fen'in en mutlu olduğu zamanlardı. Merron'daki başka kimsenin alınmadığı gizli bir derneğin üyesiydiler sanki.

"Her an gelebilir," dedi Tom. "Annesinin arabasını almaya gitti."

"Neden? Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu Fen. "Ben de sizinle geliyor muyum?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tomas sırıtıp burnunun kenarına dokundu.

"Bekle ve gör," dedi mutlulukla, "bekle ve gör."

Ardından, "Ah, boş ver beklemeyi," dedi. "Bak, ne buldum!" dedi. Sonra elini ceketinin cebine sokup o gece Manchester'da verilecek olan James konserinin biletlerini çıkardı. "Kulis görevlilerine bedava," dedi. "Deborah'yla da konuştum. Babam gece hastanede olacağı için eve dönmemiz de gerekmiyor. Bir geceliğine de olsa hasta odasından uzaklaşmamızın iyi geleceğini söyledi."

Fen ellerini çırparak, "Aman Tanrım, Tom!" diye haykırdı. "Ben de sizinle geliyorum yani, öyle mi? Sizinle geliyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

"Dünyanın en iyi ağabeyi kim sence?"

"Sensin," dedi Fen. "Kesinlikle sensin."

"Sen oğlumla mı çıkıyordun?" diye sordu Emma Rees. "Onun kız arkadaşı mıydın?"

Fen başını iki yana salladı.

"Peki o zaman paylaştığınız sır neydi? Joe'nun bana söylemediği bir şey vardı, değil mi?" dedi Bayan Rees. "Uyuşturucu mu kullanıyordu? Ağabeyin onu uyuşturucuya mı alıştırdı?"

Sesi soğuk ve ürkekti.

"Hayır," dedi Fen. Hikâyenin geri kalanını anlatmaktan o kadar korkuyordu ki bir türlü odaklanamıyordu. Düşünemiyordu da. Artık ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kadına gereğinden fazla acı vermekten de korkuyordu.

"Joe'nun Tomas'la telefonda konuştuğunu duyardım," dedi Bayan Rees. "Fısıldayarak konuşurdu. Geldiğimi görünce konuyu değiştirirdi. Uyuşturucu yüzündendi, değil mi?"

"Hayır," dedi Fen ısrarla.

"Peki neydi? Ne oluyordu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimseye söylemeyeceğime söz..."

"Fen, Tanrı aşkına benim oğlum öldü! O öldü. Söyleyeceğin hiçbir şey artık canımı yakamaz. Ne kadar kötü olursa olsun..."

"Kötü bir şey değil," dedi Fen. "Onlar birbirine âşıktı."

"Kim?"

"Joe ve Tomas."

Bayan Rees şaşkınlık içinde küçük bir çığlık attı. Fen başını kaldırıp ona baktı ve bakışlarını kaçırmadı.

"Hayır, olamaz," diye fısıldadı yaşlı kadın.

Fen başını salladı. "Gerçek bu."

Bayan Rees epey uzun bir süre sessizliğini bozmadı.

Sonra, "Bu geçici bir dönem miydi?" dedi.

Fen elinden geldiğince sakin bir sesle, "Hayır, öyle değildi. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı," dedi.

"Peki neden Joe bana söylemedi?" diye sordu Bayan Rees. "Ona kızmamdan mı korkuyordu? Onu sevmekten vazgeçeceğimi mi düşünüyordu? Ondan utanç duyacağımı mı sanıyordu?"

"Bilmiyorum. Merron gibi bir yerde böyle bir şey yaşamak zordu. Size acı vermek istemediler."

"Hayır," dedi Bayan Rees. "Hayır, yanılıyorsun. Joe için bir anlamı yoktu bence. Belki kafası biraz karışmış olabilir. Önemli olsa bana mutlaka söylerdi. O bana her zaman her şeyi söylerdi."

Fen gitmesinin daha iyi olabileceğini düşündü. Emma Rees gerçekleri öğrenmek istediğini söylemişti ama şimdi kısmen öğrendiklerini bile inkâr ediyordu. Bu kadarını kabullenemiyorsa geri kalanıyla nasıl baş edecekti?

Fen koltuğun kollarından destek alarak ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Rees başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi ve Fen'i omzundan itti; onu kaba bir hareketle tekrar koltuğa oturttu. "Olmaz, henüz bir yere gidemezsin. Bana her şeyi anlatmadan olmaz."

"O halde birbirlerine âşık olduklarına inanmalısınız. Yoksa hiçbir şeyin anlamı kalmaz."

Bayan Rees güldü, çirkin ve acı dolu bir kahkahaydı bu. "Ah, birbirlerine âşıklardı, değil mi? Benim Joe'm ve senin Tomas'ın birbirlerini seviyorlardı. O yüzden mi senin ağabeyin oğlumu karanlıkta, yol kenarında ölüme terk etti? Onu sevdiği için mi? Evet, evet, gerçekten çok anlamlı."

"Öyle olmadı. O Joe'yu bırakmadı."

"Öyle mi? Ne yaptı peki Fen? Anlat bana."

Joe kısa bir süre sonra bara gelip özür dilercesine omuz silkti çünkü arabayı getirmemişti. Annesi arabayı almıştı. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Tomas'ın alternatif bir planı vardı. İçkilerini içtikten sonra üçü birlikte Wellerların evine gitti. Tabii ki ev boştu. Lucy o dönemde çoktan evlenmişti ve Deborah ile Gordon da hastanedeydi. Fen araba anahtarlarının nereye saklandığını biliyordu. Babası çok hasta olduğu için artık araba kullanmıyordu. Vergisi ödenmemişti ve sigortası yoktu, uzun bir zamandır bakım da görmemişti. Pek iyi durumda değildi, farlarından biri de çalışmıyordu ama üçü de bundan endişe duymadı. Ne de olsa bir araba bulmuşlardı. İçinde benzin vardı, anahtarları bulmuşlardı ve Manchester'a gidiyorlardı. Onlar için önemli olan buydu.

Erkekler öne, Fen de ağabeyinin arkasına oturdu. Büyük, güçlü bir Alman arabasıydı bu. Kilometreleri hızla katediyordu. Şehre giderken hava henüz aydınlıktı ve şiddetli rüzgâra rağmen henüz yağmur yağmıyordu. Atıştırmalık bir şeyler almak için durmuşlardı, erkekler bira da içmiş olabilirdi ama Fen o kadarını hatır-

layamıyordu. Hepsi de mutlu ve konuşkandı. Haftalardır, hatta aylardır babasının evinin çevresinde dolanıp durmuş, sessizce üzülüp korkmuş, babasının inlemelerini dinlemiş, "torakotomi", "plevra" ve son zamanlarda da "palyatif" gibi yeni yeni kelimeler öğrenmeye başlamıştı. Aylardır gülmemiş, eğlenmemişti. O gece kendini kapağını yerinden fırlatacak kadar çalkalanan bir kola şişesi gibi hissetmişti. Enerji, heyecan, coşku ve neşeyle dolup taşıyordu.

"Neşe mi?" diye sordu Bayan Rees.

Evet, gecenin başında Fen'in hissettiği duygu neşeydi.

Şehre vardıklarında arabayı evlerin bulunduğu yan sokağa park edip kaldırımlardan geçen kalabalığı izlediler. Konser mekânının önünde her zamanki gibi bir kargaşa, itişip kakışma, bağrışma ve sabırsız bir bekleyiş vardı. Ama hepsinin sonunda konser harikaydı, muhteşemdi. Fen, Tom'un koluna girmiş, ışıklarla birlikte yüzünün renginin değişmesini izlemiş, bütün şarkı sözlerini bilmesine hayran olmuştu. Tom diğer kolunu Joe'nun omzuna atmıştı ve kimse onları yadırgamadığı gibi onlara bakmıyordu da. Joe'nun elinin Tom'un arka cebinde olduğunun, ikisinin tek bir vücut olacak kadar birbirlerine yakın olduğunun farkında bile değillerdi.

Her şey güzel, mükemmel, mutlu, sıcak, şehvetli ve keyifliydi. Fen'in kulak zarları çınlıyordu, sesi boğuk çıkıyordu ve ayakları dans etmekten ağrıyordu ama sonsuza dek dans etmek istiyordu; gecenin bitmesini istemiyordu.

Konserin sonuna doğru Tomas yanlarından uzaklaştı. Kalabalığa karıştığında Fen onun tuvalete gittiğini düşündü. Ama döndüğünde gözlerindeki ifadeden bir şey aldığını anlamıştı. Yine de önemsememişti çünkü müzik, enerji ve atmosfer sayesinde herkes

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaten uçuyordu. Arabaya doğru yürürken de şarkı söylüyorlardı. Bir şekilde eve gideceklerdi.

"Uyuşturucu almasına rağmen ağabeyinin arabayı kullanmasına izin mi verdiniz?" diye sordu Bayan Rees hayretle. "Kafasının yerinde olmadığını bildiğiniz halde direksiyonun başına geçmesine izin mi verdiniz?"

"Hayır," dedi Fen, "hayır, izin vermedik."

"Ne oldu o halde? Arabayı Joe mu kullandı?"

Fen başını iki yana salladı.

"Hayır, o da çok fazla içmişti."

"Kim kullandı peki?"

"Ben kullandım," dedi Fen.

Bayan Rees bir elini ağzına götürürken diğerini kucağında tutuyordu ve bütün parmakları titriyordu.

"Araba kullanmayı biliyor muydun ki?"

"Birkaç ders almıştım."

"Birkaç ders mi?"

Fen başını salladı.

Şimdi kendini biraz sersemlemiş, bayılacak gibi hissetmişti. Gerçekler o küçük, sıcak odada açığa vurulmuştu ve ezici, kör edici, korkunç bir etki yaratıyordu.

"Devam et," dedi Bayan Rees, "devam et. Anlat. Durma."

Fen sesinin çatlamasına, kısılmasına ve duygulara boğulmasına rağmen anlatmaya devam etti.

Babasının arabasının sürücü koltuğuna yerleşip ayakkabılarını çıkarırken ve çıplak ayakları pedala yetişsin diye koltuğu öne kaydırmak için bacaklarının arasındaki çubuğu çekerken ne yaptığını biliyordu.

Bunun tehlikeli ve düşüncesiz bir plan olduğunu, karanlıkta bu kadar uzun bir yol gidecek tecrübe ve beceriye sahip olmadığını biliyordu. Üstelik hava da kötüleşiyordu ama Tomas ona arabayı kullanmasını teklif eder etmez Fen hiç karşı koymadan kabul etti.

Kabul etmişti ama onu zorladıkları için değil. Joe ve Tomas'ın onu sevmesini istiyordu. Onlardan biri olmak istiyordu. Onların dikkat ve hayranlığını üzerine çekmek istiyordu. Kahraman olmak da istiyordu.

"Hayır" diyebilirdi. Geceyi Manchester'da geçirmeyi de teklif edebilirdi, arabada uyuyabilirlerdi. Sorun olmazdı. Tomas ve Joe onu yapmak istemediği bir şeye asla zorlamamıştı. Yapabileceğini o söylemişti.

Eve dönüş yolu uzundu, birkaç saat önce hava aydınlıkken gittikleri dış yoldan daha uzun görünüyordu. Tomas devriye araçlarına yakalanmamak için Manzaralı Yol denen kırsal bölge yolundan gitmekte ısrar etmişti. Bozuk far polisin şüphelenip onları durdurmasına neden olurdu ve hiçbiri acemi bir şoförün kullandığı eksik evraklı bir arabada yakalanmak istemezdi. Karanlıktı, gece yarısı olmuştu ve yağmur yağıyordu. Fen daha önce hiç karanlıkta araba kullanmamıştı. Öne eğilmiş, direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Silecekler ileri geri gidiyor, silecek darbelerinin arasında cam su içinde kalıyor, her dönemeçte biraz daha karanlığa gömülen dar yolun görünmesini iyice engelliyordu. Zaman zaman tekerlekler bir çukura giriyor, araba sarsılıyordu. Fen önündeki karanlığı izliyordu.

Erkekler başta konuşkandı ama sonra şakalaşma ve takılmaların sonu gelmiş, onlar da sessizliğe gömülmüşlerdi. Fen'in yanındaki yolcu koltuğunda oturan Joe radyoyla uğraşıyordu. Tomas arka tarafta pencereyi açmış, sigara içiyordu. Yağmur pencereden içeri dolduğu için bir süre sonra bütün camlar buğulandı. Fen önünü görebilmek, ön camın buğusunu kazağının koluyla silmek için eğildi. Karanlık, rüzgârlı kır yollarında ilerlerken ıslak, çukurlu asfalt tek

BELONGS TO KAFES TEAM

farın sarı ışığının altında parlıyordu. Fen dönemeçlerde arabanın kaydığını, ayaklarının altındaki pedalların baskısını hissediyordu ama buraya kadar fena iş çıkarmamıştı. Erkekler ona iyi gittiğini söylüyordu.

Ağaçlık bir vadinin dibinden ilerlerken yağmur da şeritler halinde yağıyordu. Tomas esnedi. İki koltuğun arasına yaslanmıştı ve sağ dirseğiyle Fen'in omzuna dokunup, "Beş dakika gözlerimi kapatayım," diye fısıldadı.

Joe kafasını çevirdi. Tom'un yüzünü nazikçe tutup kendine çekti ve öpüştüler. Fen de onlara bakmak için bir an, yalnızca bir an gözlerini yoldan ayırdı. Bir iki saniyeden fazla sürmeyen öpüşme gördüğü en güzel, en nazik, en şefkatli öpüşmeydi ve sonra...

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Rees.

...sonra...

"Sonra ne oldu?"

...bir sarsıntı oldu ve araba yana doğru kaymaya başladı. Yolun sağ tarafındaydı ve...

"Yuvarlandı mı?"

Fen, Joe'nun, "Lanet olsun!" dediğini duydu. Bunu o kadar sakin bir sesle söylemişti ki Fen korkmamıştı.

"İncelemelerden sonra suda kaydığı söylenmişti," dedi Bayan Rees.

Fen arabanın yuvarlanıp sarsıldığını hissederken direksiyon onun hâkimiyetinden çıkmış, çılgınlar gibi dönmeye başlamıştı.

Havadaydılar, uçuyorlardı.

Soğuk hava Fen'in yüzüne tokat gibi inmiş, sonra daha katı bir şey çarpmıştı ama o kadar şaşkındı ki ne olduğunu anlamamıştı. Düşünecek vakti de yoktu.

İleri geri savrulup başını ve dirseklerini bir yerlere çarptı. Sonra kaydı ve direksiyon kolonuyla ön koltuk arasında bir yere sıkıştı. Emniyet kemeri onu biraz engellese de doğrulmaya çalıştı. Bu kez de parmakları gösterge panelinin alt kısmına takıldı. Araba düz bir pozisyondaydı ve başta tekerleklerinin üstünde şiddetle sallanmasına rağmen şimdi sarsıntı hafiflemişti. Titreşip duran eğik ön camdan, dörtlülerin aydınlattığı biçimsiz ağaçların kırık dallarının arabaya doğru eğildiğini ve arka taraftaki büyük çukuru gördü. Çimler ezilip çamura bulanmıştı ve bir görünüp bir kaybolan ışıkların altında deri ve kot kumaşından oluşan bir yığının yerde neredeyse dümdüz bir halde yattığını gördü.

Biraz garipti ama motor hâlâ çalışıyor, her şey yolundaymış gibi radyoda da az önceki şarkı çalmaya devam ediyordu. Elvis Presley "Suspicious Minds"ı söylüyordu.

Bayan Rees güçlükle nefes alıyordu. Fen'e baktı. Fen dudaklarını yaladı. Artık konuşmak giderek güçleşiyordu.

Birkaç dakika müziği dinledi. Sonra Tom'un arkadan gelen sesini duydu. "Fen? Fen iyi misin?" diye soruyordu.

"Sanırım," dedi Fen. "Ne oldu?"

"Sanırım yolda bir şeye çarptık. Yuvarlandık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tom yavaşça eğilip Fen'in yüzündeki kanı sildi. Fen onun avucunda parlayan siyah lekeyi gördü. Dudağını çarptığı yer çok acıyordu.

"Joe nerede?" diye sordu Fen.

"Neredeydi?" diye sordu Emma Rees.

Fen titrek bir nefes aldı. Bayan Rees şu anda çok sakin görünüyordu. Gözleri buz gibiydi; dudaklarıysa bir çizgi gibi incelmişti.

"Arabadan düşmüş," dedi Fen. "Yuvarlanırken düşmüş olmalı. Yokuşun biraz uzağındaydı."

"Ne haldeydi? Çok mu kötü yaralanmıştı?"

"Şey..."

"Ne?"

"Normal görünüyordu. Yüzüstü yatıyordu. Kolları güneşleniyormuş gibi yüzünün her iki yanına düşmüştü... Huzurlu görünüyordu."

"Huzurlu mu?"

"Evet."

"Bir şey söyledi mi?"

Fen başını iki yana salladı.

"Bilinci yerinde miydi?"

"Hayır, ama hayattaydı. Nefes alıp veriyordu."

"Ve onu orada bıraktınız, öyle mi?"

"Hayır... Hayır..."

Fen ansızın paramparça olduğunu hissetti. Yaşananlardan yüzde yüz emin değilmiş gibi düşünmemeyi kaç defa denemiş, bu düşünceyi zihninden atmaya çalışmıştı. Kazadan sonraki günün erken saatlerinde olanları Deborah'ya anlattığında, üvey annesine nasıl titrediğini, sersemlediğini, başının her an parçalara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrılacakmış ya da yeryüzünden havalanıp uzayın derinliklerinde kaybolacakmış gibi bir şiddetle döndüğünü anlattığında Deborah ona şok geçirdiğini söylemişti.

Fen çığlık attığını düşünüyordu. Çığlıklarının ormana yayıldığını, geçitlerin duvarlarında soğukluk, canlılık ve şiddetle yankılandığını düşünüyordu. Tom'un ona sarılıp titremesini geçirmeye çalıştığını, ona sakinleşmesini, her şeyin düzeleceğini söylediğini düşünüyordu ama bundan emin olamıyordu.

Her şeye rağmen kesinlikle hatırladığı ve asla unutamadığı şeyler vardı.

Bayan Rees'e emin olduğu şeyleri anlattı. "Tom, omurgasına zarar verebiliriz korkusuyla Joe'yu kımıldatmamamız gerektiğini söyledi. Joe'yu sıcak tutmak için arabadan paltolarımızı alıp üstüne attı," dedi. Bu kadarından emindi. Tomas'ın Joe'ya ne kadar nazik davrandığını, eşofmanının üstünü çıkarıp yastık niyetine Joe'nun yüzünün altına koyduğunu, onu koyarken Joe'nun başını biraz olsun kaldırdığında çok fazla kan kaybettiğini gördüklerini anlattı. Fen kanı görünce irkilmişti ama Tomas, Joe'nun yanındayken sakindi. Onunla alçak, temkinli ve telkin edici bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Sonra arabayı alıp bir telefon kulübesi bulacağını ve ambulans çağıracağını söyledi. Ambulans gelene kadar Joe'nun yanından ayrılmamamı, ambulans gelir gelmez de yola çıkıp hiç durmadan yürümemi tembihledi. Dediğine göre fazla yol kalmamıştı. Bütün parasını bana verdi. Benim orada olduğumu kimseye söylemememi tembihledi. Arabayı kendisinin kullandığını söylemeliymiş. Bu işin sorumlusu oymuş. Paniğe kapılmıştı. Bence ne söylediğinin farkında bile değildi. Arabayı alıp bir yerden aşağı yuvarlayacağını, bir süre kendisinin de ortadan kaybolacağını, böylece arabayı kendisinin kullandığının düşünüleceğini ve benim hayatımın mahvolmayacağını söyledi... Sonra..."

BELONGS TO KAFES TEAM

"Sonra ne?"

"Çamurun üstünde diz çöküp uzandı ve Joe'ya bir şeyler fısıldadı. Kulağına fısıldadı. Sonra alnına bir öpücük kondurup üzerine iyice eğilerek biraz daha orada durdu. Dua ediyor gibiydi... Sonra kalkıp, "Hoşça kal," dedi ve arabaya binip uzaklaştı..."

Fen'in sesi azalarak kayboldu. Kendini yine orada, ormanda hissetti. Yağmur yağıyordu ve arabanın sesi uzaklaşıyor, rüzgâr ağaçların arasından esiyordu. Esinti öyle şiddetliydi ki ağaçlar dallardaki esintinin ağırlığı altında inliyordu. Fen kollarını göğsünde birleştirip döndüğünde sesler duydu. Hayalet, kurt, baltalı deli bir adam gibi çocukluğunda onu korkutan şeylerden birinin yaklaştığını düşündü. Yağmur gözlerini ve yüzünü ıslatırken kazağı da vücuduna yapışmıştı ve bulutlar ayın önünü kapattığında ortalık en kötü kâbuslarında olabilecek kadar karardı. Titriyordu, rüzgârın altında tir tir titriyordu.

Fen yutkunarak devam etti. "Joe'nun yanına gittim ve mümkün olduğunca az ıslanması için üzerindeki paltoları düzeltip yüzüne düşen yağmur damlalarını sildim. Cep telefonunu da o sırada gördüm, ceketinin cebindeydi. Onu yanına aldığını bilmiyorduk. Böylece ambulansı aramaya karar verdim. Tomas'ın telefon kulübesi bulması zaman alabilir diye aramıştım ve bana hemen geleceklerini, mümkün olduğunca çabuk geleceklerini söylediler. Sonra ambulans gelene kadar Joe'nun yanında kaldım. Onunla konuştum; sizin de böyle yapacağınızı düşündüm. Ona Tom'dan, sizden, başka şeylerden, Tom'la birlikte çocukken yaptıkları şeylerden, televizyon programlarından bahsettim... Sessizdi... Uyuyormuş gibi nefes alıp veriyordu yalnızca. Yanına uzanıp onu sıcak tutmak için ona sarıldım ve nefes alıp verişini hissettim ama..."

"Ama ne?"

"Bir süre sonra hissetmemeye başladım. Nefes alıp verdiğini hissetmiyordum."

BELONGS TO KAFELTEAM

"Senin kollarında mı öldü?"

"Bilmiyorum. Emin değilim."

"Kontrol etmedin mi?"

"Çok korkmuştum. Bana öyle geldiğini düşündüm. Ben..."

"Sen ne?"

"Joe'nun öldüğünü öğrenmek istemedim."

Fen nefesini dışarı verip biraz duraksadı.

Sonra devam etti. "Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda yoldan gelen ışıkları gördüm. Ağaçların arasından ambulansın ışığını görebiliyordum. Siren sesi yoktu. Siren seslerini duymayı bekliyordum ama sanırım buna gerek duymamışlardı. Yoldan geçen başka araba yoktu. Lastik izlerinden olay yerini bulmaları da zor değildi. Ambulans durdu. Bir polis arabası da vardı. Sonra ben biraz uzaklaştım, çok az; ağaçların arasına gizlendim. El fenerleri vardı. Hepsi Joe'nun üzerine eğilene kadar bekledim. Onunla ilgilendiklerinden emin oldum. Yalnızca birkaç metre uzaktaydım. Bir dakikadan daha uzun bir süre yalnız kalmamıştır."

Fen başını kaldırdı. Bayan Rees onu izliyordu.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı.

Fen, pencere kenarındaki saatin tik taklarını duyabiliyordu.

Bayan Rees, Fen'e baktı ve usulca konuştu. "On yıldır benim için en kötü şey oğlumun orada, karanlıkta, kırık camların ve çamurun arasında, korkunç şekilde yaralanmış ve en yakın arkadaşı tarafından yalnız bırakılmış halde ölümü beklediğini hayal etmekti. En büyük kâbusum buydu. Ve bunca zamandır beni o kâbustan kurtaracak güce sahip olmana rağmen bunu yapmadın."

Fen bakışlarını kaçırdı. Gözlerini kucağına dikti.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. Tekrar dönüp limonluğun ötesine baktı, bahçede kendi hallerinde gezinen, bir şeyler gagalayan, zıplayıp kanat çırpan kuşları izledi.

BELGESİZ KAFES TEAM

"Bunca yıldır..." dedi. "Orada öylece, yapayalnız kaldığını düşündüm."

"Hayır," diye fısıldadı Fen. "Yalnız değildi."

Korkunç bir sessizlik oldu. Fen, Emma Rees'in nefes alıp verişindeki hüznün kokusunu alabiliyordu. Yaşlı kadının hayatının boşluğunu tadabiliyordu. Kâbuslarını hissediyordu.

"Deborah senin orada olduğunu biliyordu," dedi Emma Rees. "Biliyor olmalıydı. Polise o gece kendi yanında olduğunu söylemişti. Bana da öyle dedi. Yalan söyledi demek."

"Babam için yalan söyledi."

"Peki ya benim oğlum? Ya ben? Hiçbiriniz bizi düşünmediniz mi?"

Bayan Rees sakindi. Kendini kaybetmeden konuşuyordu. Fen parmaklarını kucağında büktü. Gerçekler çok can yakıcı olacağından buna vereceği bir yanıt yoktu. O yüzden bildiklerini anlatmaya devam etti.

Fen sabahın erken saatlerinde eve döndüğünde Deborah bekliyordu. Arabanın yerinde olmadığını, Fen ve Tomas'ın evde olmadığını biliyordu ve endişeden delirmek üzereydi. Çamur ve kana bulanmış, ıslanıp üşümüş, ayakkabısız, paltosuz Fen'e bir bakış atması her şeyi anlamasına yetmişti. Sanki Fen'in gözlerinden her şeyi okumuştu. Hiçbir şey sormadı. Fen'i üst kata çıkarıp küveti doldururken soyunmasına yardım etti. Fen'i küvete sokup yanına oturdu ve içine viski katılmış çayı yudum yudum ona içirdi. Çay Fen'in dudaklarını yakarak midesine inerken Deborah su ılıdıkça üzerine sıcak su ilave ediyor, Fen'in şampuanlı saçına sıcak su döküyordu.

Sorduğu tek soru, "Tomas nerede?" olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen, Deborah'ya her şeyi anlattı. Soğukkanlılığını hiç yitirmeyen Deborah şaşırmış da görünmüyordu. Yalnızca, "Fen, bunu babana anlatamayız, öğrenirse bu onun sonu olur," demişti.

Fen'in ıslak saçını okşayıp, "Yapacağımız şey şu," dedi. "Herkese dün gece babanı ziyaret etmek için birlikte hastaneye gittiğimizi, sonrasında da evde televizyon izlediğimizi söyleyeceğiz. Gordon günleri birbirine karıştırıyor ve Tomas da seni böyle bir belanın içine sokmanın anlamsız olduğunu söylemekte haklı. Sen karışsan da karışmasan da bir şey değişmeyecek. Kimseye faydası olmayacağı gibi baban da bunu öğrenirse altından kalkamaz."

"Ama Tom'un nerede olduğunu merak edecek... Nereye gittiğini sorup duracak..."

"Bilmesi gerekmiyor," dedi Deborah. Fen'in kafasını hem nazik hem de güçlü hareketlerle yıkıyordu. Parmaklarını kafatasında gezdirmesi Fen'i rahatlatıyordu. Deborah kontrolü ele almış, kendisi yalnızca boyun eğiyormuş gibi hissediyordu. "Bunu ondan gizleyebiliriz. Tom'un Manchester'da çalıştığınız söyleriz. Sence de en iyisi bu değil mi? Fazla ömrü kalmadı Fen. Yalnızca birkaç haftası var. Son günlerini huzur içinde geçirmeyi hak etmiyor mu sence?"

"Zamanı geri alamazsın," diye devam etmişti. "Bu gece olanları değiştiremezsin. Joe'nun başına gelenleri değiştiremezsin ve Tomas'ı da gizlendiği yerden çıkaramazsın. Ama babana birkaç haftalık bir huzur ve memnuniyet vermekle son günlerini cehenneme çevirmek arasında bir seçim yapabilirsin."

Fen, Deborah'nın babasını sevdiğini biliyordu. Doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Deborah'nın Emma Rees'e acıdığı da kesindi. Ona karşı bir sorumluluğu olduğunu düşünmüştü, hâlâ da düşünüyordu ama o kadınla gerçek anlamda hiçbir zaman ilgilenmemişti.

"Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum," dedi Bayan Rees.

"Çok üzgünüm," dedi Fen. "Her şey için gerçekten çok üzgünüm."

BELONGS TO KAFES TEAM

"Senin ailenin nesi var böyle?" diye sordu Emma Rees. "Neden her şey bu kadar gizli ve çarpık? Neden gerçekleri bana anlatman bu kadar uzun sürdü? Neden Lucy bana anlatmadı?"

"Lucy bilmiyor. Ben de korkuyordum."

"Neden korkuyordun? Polisi ararım, katil olduğunu söylerim diye mi? Seni gazetelere çıkartırım, ailen hakkındaki gerçekleri anlatırım diye mi? Yoksa hayatını mahvederim diye mi? Senin benimkini mahvettiğin gibi..."

"Öyle bir şey değil," dedi Fen. "Aslında hak ettiğim bu, ama benim korkum bu değil. Utandığım için."

Bayan Rees onayladı.

"Şimdi bir çocuğun var, değil mi?"

"Evet."

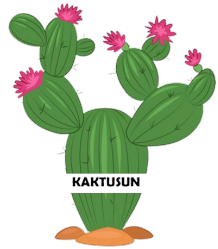
"Erkek mi?"

"Evet. Senin yerinde olsaydım ne yapardım diye çok düşündüm," dedi Fen kısık bir sesle. "Biri onun canını yaksa ne yapardım diye."

"Düşünmeye devam et," dedi Bayan Rees, Fen'e bakmadan. "Seni ihbar etmeyeceğim, bunun bana bir faydası yok. Joe'ya da. Ama bunu hayatının sonuna kadar düşünmeni istiyorum." Biraz duraksadıktan sonra devam etti, "Şimdi git ve lütfen geri gelme."

Fen ayağa kalktı. Kadının yüzüne bakmadan, "Özür dilerim. Gelmesem daha iyi olurmuş," dedi.

"On buçuk yıl önce gelseydin daha iyi olurdu," dedi Bayan Rees.

kırk üç

Fen, Lilyvale'e döndüğüne seviniyordu. Neşesi yerine gelmiş, hafiflemişti. Ön bahçesindeki sarı güllerin o narin, sarmal yaprakları kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor, pencereden yansıyan gün ışığı onu yatıştırıyordu. Kiremitlerdeki gölgeler bile onu rahatlatıyordu. İçeride, güvende olmak, ait olduğu yere dönmek istiyordu. Connor'ın elini tutup basamakları indi ve daha anahtarını deliğe sokamadan kapı açıldı. Sean karşısında duruyordu.

Fen çok sevinmişti. Sean'ın kollarına atılmak, eve dönmek gibiydi. Ona sıkıca sarılırken, *Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür döndün*, dedi içinden.

"Neredeydin?" diye sordu Sean.

"Merron'a gittim."

"Neden?"

"Joe'nun annesini görmeye. Ona kazayı anlattım. Benim hatam olduğunu biliyor. Artık her şeyi öğrendi."

"Ah Fen," dedi Sean, ellerini onun saçlarında gezdirdi.

Fen, Sean'ın omzunun üzerinden Amy'nin mutfak kapısının yanındaki minik suratını gördü. Saçları darmadağınıktı. Kapıya yaslanmış, bir ayağının üstünde dururken diğer ayağını da eliyle tutuyordu. Fen, Sean'dan uzaklaşıp küçük kıza gülümsedi.

"Merhaba," dedi, "seni burada görmek ne güzel."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Connor büyükleri iterek aralarından geçti. "Sana hediye aldık," dedi Amy'ye. "Nerede anne?"

"Televizyonun yanındaki rafta."

Connor, Amy'nin elini tutup onu oturma odasına yönlendirdi. Fen sürpriz olarak ona bir dans DVD'si almıştı. Fen bunun küçük kızın zihnini sorunlardan tamamen uzaklaştırmayacağını biliyordu ama işe yarayacağını umuyordu.

Sean doğrulup sırt ağrısını gidermek için gerinerek gülümsedi. "İyi misin?"

Fen başını salladı. "Sanırım."

Sean onun peşinden mutfağa gitti.

"Kahve ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Çocuklar konuştuklarını duymasın diye fincanlarını bahçeye taşıdılar. Küçük böcekler gün ışığının altında tembel tembel geziniyordu. Ters dönmüş bir sulama kabı bir toprak parçasını koyu bir renge boyamış, Connor'ın bisikleti de çimlerin üstüne bırakılmıştı. Plastik fırıldaklar rüzgârla birlikte dönüyor, yokuştan aşağı bir müzik sesi geliyordu. Evin arka kapıları açıktı. Komşulardan biri köri pişiriyordu.

Fen, bunun Sean'la ilişkisinin gerçek başlangıcı mı, yoksa sonu mu olduğunu bilmiyordu. Ama bir dönüm noktası olduğunu hissediyordu.

Sebze bahçesinde gezinen Sean, "Fasulyeleri koparmamışsın," dedi. "Çok büyümüşler. Artık tel tel olmuşlardır."

"Affedersin," dedi Fen. "Fark etmemişim."

Sean omuz silkti. Bir fasulye koparıp tırnağıyla kabuğunu ayırdı.

"Geçenlerde son marulu kopardım," dedi Fen. "Salata yaptım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel miydi?"

"Çok güzeldi."

Aralarındaki sessizlik nezaketlerini yansıtan bir örtü gibiydi. Belle'den söz etmemeleri de Belle'in onlara zarar veremeyeceği, onları değiştiremeyeceği anlamına geliyordu; en azından birkaç dakikalığına.

Sean çimlerin üstüne oturup, "Bayan Rees'i gördüğüne göre artık kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Fen'in koluna yapışan bir karahindibayı alıp sıcak havaya bıraktı ve dans ederek süzülüşünü izledi.

"Rahatladığımı hissediyorum."

"Bu konuyu konuşmak ister misin?"

Fen başını iki yana salladı. "Hayır. Artık bitti. Yapabileceğim başka bir şey yok." Sonra konuyu değiştirdi. "Amy iyi mi? Biraz yorgun görünüyor."

Sean omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu akşam hep birlikte şu restorana gitmeyi istiyor. Hani şu park dönüşü pizza yemeye gittiğimiz restorana."

"İyi olur."

"Sanırım orası ona mutlu günlerini hatırlatıyor."

Sean başını yere indirdi. Fen onun ne düşündüğünün farkındaydı ama kendini daha iyi hissetmesi için ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Kahvesini yudumladı. Çok sıcaktı. Ağzının kenarını yaktı.

"Burada bir süre kalacak mı?"

"Tatil sonuna kadar. Belle biraz iyileşene kadar ailesinin yanında kalacak."

"Ah. İyi."

"O günden sonra konuşmadık," dedi Sean.

"Evet ama..."

"Ne?"

"Ah Sean. Biliyorsun." Fen alt dudağını ısırıp vadiye baktı. "Seçme şansın yok gibi."

"Her zaman bir seçme şansı vardır."

Sean, yaşadığı duygularla çok yıpranmıştı. Fen bunu onun yüzünden okumuştu. Çok fazla düşünmüş, çok acı çekmişti.

Kendisi de öyle.

Fen gülümsemeye çalıştı. Sakin bir sesle, "Birkaç ay önce istediğin buydu. Lewis ortadan kayboldu ve sen de geri dönme şansını yakaladın. Artık aileni bir arada tutup Amy'nin düzenli bir hayata kavuşmasını sağlayabilirsin. İstediğin hayata geri dönebilirsin," dedi.

"Bundan böyle istediğim şeyler konusunda daha dikkatli olmalıyım."

Fen çimlerin arasından bir papatya kopardı.

Sonra sözlerine devam etti. "Biliyorsun, ben sonsuza dek birlikte olacağımızı hiç düşünmedim. Seni hak ettiğimi düşünmüyorum, ben..."

Sean homurdandı. "Saçmasapan konuşma," dedi. Fen başını kaldırıp ona baktı. Sean ayağa kalkıp kahvesinin kalanını çimlere döktü ve bahçenin sonundaki kısa mesafeyi yürüdü ve sonra dönüp geri geldi.

"Kendine acıyarak çok uzun zaman geçirdin Fen Weller," dedi. "Çocukluğunda yaptığın aptalca bir hatanın seni yiyip bitirmesine izin verdin. Ve evet, korkunç, berbat yan etkileri olduğunu da biliyorum ama oldu ve bitti. Şimdi doğru olanı yaptın, bu olayı hâlâ önemseyen tek kişiye gerçekleri anlattın. Artık bunu geride bırak ve hayatına devam et."

Dar sokaktan gelen çocuk sesleri susmuş, köpeklerin havlaması kesilmişti.

"Tanrım," dedi Sean, "artık mutlu olabilirsin. Hepimiz olabiliriz."

BELONGS TO KAFES TEAM

Ve eğilip Fen'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarını yanaklarına sımsıkı bastırıp onu öptü ve Fen bu öpücükten onun kendisine bağlılığını anladı. Ama aynı zamanda çaresizliğin tadını da almıştı. Sean, "Bir şeyler düşüneceğiz. Bir yolunu bulacağız. Her şey yoluna girecek," dedi.

Fen başını salladı.

"Babacığım?"

Aynı anda döndüler.

Şortu ve yeleğinin içinde kızarıp terleyen Amy mutfak kapısındaki basamakların başında durmuştu. Elinde Sean'ın telefonu vardı ve onu babasına uzattı.

"Arayan kim, Ames?"

"Annem. Ağlıyor."

kırk dört

Fen duş aldı ve saçını havluya sarıp yatak odasındaki aynanın karşısına geçerek makyaj yapmaya başladı. Güzel bir makyaj olması için özen gösteriyordu. Yanaklarını vurguladı, dudaklarını parlattı ve kirpiklerini kıvırdı. Sıcak hava ve yaz sesleri, tuvalet masasının arkasındaki açık pencereden içeri süzülüyordu. Perdelerin kenarları rüzgârla birlikte dalgalanıyordu. Yeni elbisesiyle parmak arası terliklerini giydi, bileklerine ve boynuna parfüm sıktı, halhalını taktı, halka küpelerini kulak deliklerinden geçirebilmek için başını kaldırdı. Amy yatağa uzanmış onu izlerken bir yandan da ellerinin dışında ve göz çevresinde çıkan egzamayı kaşıyordu.

"Çok güzel oldun," dedi.

"Teşekkür ederim Amy. Sen ne giyeceksin?"

"Bilmem. Babam güzel kıyafetlerimi getirmemiş."

Fen dönüp şefkat dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Birlikte bakmak ister misin?"

Amy sırt çantasını getirdi ve birlikte içindekilere baktılar. Kız haklıydı. Sean tişört, şort ve iç çamaşırlarını çantaya tıkıştırmıştı ve karmakarışık haldeki buruşuk kıyafetler havalandırılmadan doğruca kurutma makinesinden alınıp çantaya konduğu için hâlâ nemliydi ve küf kokuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," dedi Fen, "çamaşır yıkamak gerçekten de babana göre bir iş değilmiş. Benimle gel."

Fen dolabının kapağını açıp askıdaki kıyafetlerinin arasından uzun, vişne kırmızısı ipek bir tişörtü aldı. Onu Amy'nin vücuduna tuttu. Bir çocuğa elbise olacak boydaydı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorduğunda Amy başını salladı.

"Pantolonunun üstüne bunu giyebilirsin ve birkaç aksesuarla da tamamlarız," dedi Fen. "Sana bir kemer bulurum. Sonra da benim aksesuarlarımın arasından istediğini seçebilirsin."

"İstediğimi mi?"

"Evet, bu gece istediğin her şeyi seçebilirsin."

Amy'nin üzgün gözleri aydınlandı. Fen, istediği aksesuarı seçmesi için mücevher kutusunu Amy'ye verdikten sonra üstünü değiştirmesi için Connor'a seslendi.

Restorana vardıklarında geçen sefer oturdukları masaya oturup aynı yemeği yediler. Bu kez geçen defakine göre daha şıklardı. Bunun resmî bir buluşma olduğunun bilinciyle sözleşmiş gibi hepsi güzel kıyafetler giymişti. Amy o kadar çok boncuk, bilezik ve broş takmıştı ki mum ışığında resmen parıldıyordu. Saçına kelebekli bir toka takmıştı. Tişörtüne domates sosu bulaştırmıştı ve Fen o lekenin bu gecenin kalıcı bir hatırası olacağını düşündü. Sean masanın üstünden uzanıp Fen'in kadehini doldurmak isterken şişenin boynu bardağın kenarına çarparak çınladı.

"Teşekkürler." Fen gülümseyip kadehini kaldırdı ve bir yudum içti. Sean'ın öptüğü dudakları hâlâ sızlıyordu.

Pizzalarını bitirdiklerinde garson geldi ve tatlı isteyip istemediklerini sordu. Çocuklar dondurma, Sean da kahve istedi.

"Peki ya annen?" diye sordu garson Amy'ye. "O ne ister?"

BELONGS TO KAFES TEAM

Fen, "Ah, ben onun..." diye söze başladı.

Amy sözünü tamamlamasına fırsat bırakmadan, "O da dondurma istiyor," dedi.

Şehirde gezindiler. Hava serinlemeye başlamıştı. Connor, Sean'ın omzundaydı. Fen de hırkasını Amy'nin omuzlarına atmıştı ve onu kucağında sımsıkı tutuyordu. Işıklara, binalara bakıyor, sarmaş dolaş gezen sarhoş gençlerden uzak durmak için yollarını değiştiriyorlardı ama hepsi çok sessizdi.

Çocuklar yattıktan sonra Fen, "Belle neden ağlıyordu?" diye sordu.

Sean iç geçirdi. "Yine aynı hikâye."

"Sence Amy'yle ilgilenebilecek durumda mı?"

"Bilmiyorum. Tek başına idare edemeyeceği kesin. Şu haliyle mümkün değil."

"Ne yapacaksın?"

Sean parmaklarını saçında gezdirip başını kaşıdı.

"Bilmiyorum," dedi tekrar.

Biraz düşündükten sonra konuşmaya başladı. "Şey, Amy okul tatilinin sonuna kadar burada kalacak. Belki okul başladığında birkaç haftalığına benim oraya gitmem gerekecek, biraz onlara göz kulak olmak ve her şeyin yolunda gittiğini görmek için. Başka bir çare bulamıyorum. Ama her şey yoluna girer girmez döneceğim. Ayrıca bu süre içinde de görüşmeye devam edebiliriz. Ne de olsa Bath'ta çalışıyorum. Öğle yemeğine filan gideriz..."

"Hayır."

Fen ondan uzaklaşıp karanlık yemek odasına geçti ve Sean yüzünü görmesin diye ona sırtını dönüp pencereden dışarı baktı.

"Bunu yapamam Sean. Ben senin öteki kadının olamam."

Sean, "İyi ama ben artık Belle'le birlikte değilim ki. Bu öyle bir şey değil..."

"Hayır," dedi Fen. "Hayır. Amy'nin sana ihtiyacı var. Neyin ne olduğunu ve kendi yerini görmeli. Günlerini evde oturup seni, kiminle birlikte olduğunu, nerede yaşadığını ve ona dönüp dönmeyeceğini merak ederek geçirmemeli. Annesinin sorumluluğunun kendisinde olup olmadığını düşünmemeli, şu anki durumunda bu olmaz. Ona böyle bir şey yapmana izin veremem."

Sean ona dokunmak için bir adım attı ama Fen geri çekildi.

"Fen..." dedi Sean.

"Hayır," dedi Fen tekrar.

Fen, sessizlikte Sean'ın nefes alıp verdiğini duyuyordu. Hüsranla başının arkasını kaşıdığını duydu.

"Fen..."

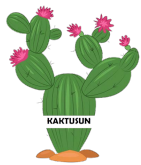
"Lütfen başka bir şey söyleme."

"Ama ben..."

"Başım çok ağrıyor," dedi Fen. "Yatıyorum."

Sonra Sean'ın yanından geçip başka bir şey söylemesine fırsat vermeden üst kata çıktı. Odasına gidip kapıyı, sonra da gözlerini kapattı. Sırtını duvara yaslarken dünyasının nasıl parçalandığını hissetti.

kırk beş

Sonraki dört hafta, yani okul tatilinin son ayı çok değerliydi. Çünkü Fen mutluluğunun son bulacağını biliyordu. O ayın her anının tadına vardı ve günlerin geçtiğini, takvimdeki günlerin birbirini takip ettiğini, zamanın kum gibi parmaklarının arasından süzüldüğünü düşünmemeye çalıştı.

Başta yavaş, sonra ise hızla geçen ağustos ayı güzel, sıcak günlerle doluydu. Bunlar aydınlık güne uyanmanın kendini tekrarlayan bir mutluluk olduğu, parkta, nehir kenarında birlikte geçirilen günlerdi. Pembrokeshire'da denize bakan bir tepeye kurdukları çadırda da harika bir hafta sonu geçirmişlerdi.

Sean ve Fen o ay boyunca gelecekten hiç bahsetmediler. Belle hakkında da konuşmadılar. Ve son hafta, hiç düşünmeden bir çadır alıp kumsala kaçmaya karar verdiklerinde kimse tarafından rahatsız edilmemek için cep telefonlarını evde bıraktılar.

Yedi gün boyunca güneşin altında, çocuklarıyla birlikte anı yaşadılar. Dört kişilik bir bütün olmuşlardı. Bütün günü kumsalda geçiriyor, akşamları Sean ve Connor ince dalları toplayıp ateş yakıyor, el altında ne varsa hep birlikte pişirip yiyorlardı. Sean gitar çalıyordu. Her şey büyüleyiciydi; müzik, alevlerin sıcaklığı ve üzerinden duman tüten *marshmallow*'dan yapış yapış olan parmakları... Çoğu geceler çocuklar başlarını yetişkinlerden birinin kucağına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaslayıp ateşin yanında uykuya dalıyordu. Çadırın içinde dördü aynı daracık yerde yavru köpekler gibi birbirine sokulup uyuyordu. Kıyafetleri bir süre sonra kirlenip kumlanıyor, duman kokuyordu ama tıpkı köpekler gibi onlar da birbirleriyle aynı koktukları için hiçbiri bunu umursamıyordu. Geniş, ortak bir yatak yapmak için uyku tulumlarının fermuarını açmışlardı. Balıkçı barınağının yanındaki küçük, ucuz aile lokantalarında yemek yiyorlardı. Temiz hava karınlarını sürekli acıktırdığı için sürekli aç geziyorlardı ve yemekleri hiçbir zaman yeterince lezzetli bulmuyorlardı. Çocuklar sıcak hamur işi ve dondurma için sürekli yaygara koparıyordu. Amy'nin egzeması mucizevi şekilde geçmiş, gözlerindeki gölge kaybolmuştu. Connor her geçen gün biraz daha güçlenip özgüven kazanıyordu. İnsanlar ona eskisi gibi bakmıyordu. Fen de onu sürekli koruma gereği duymuyordu. Hayatı boyunca yaşadıkları onu bu haftaya getirmişti sanki.

Fen ve Sean da birlikte çok rahatlardı. Hiçbir anlaşmazlık yaşamadıkları gibi her şey yerli yerindeydi. Fen, kumsalda Sean'ın bacaklarının arasına oturmuş, yan taraftaki ailenin çocuklarıyla top oynayan çocuklarını izliyordu. Sean onun deniz kokulu saçlarını öperken Fen omuzlarına attığı havluyla ısınmaya çalışıyor, bir yandan da bir daha bu kadar mutlu olup olamayacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Son gün, yani eşyaları arabaya taşıyıp halicin üstündeki köprüyü geçerek M4'ten eve dönecekleri günün öncesinde Fen ve Sean birbirlerine neredeyse tek kelime etmemişlerdi ama güzel ve düşünceli davranmaktan da geri kalmamışlardı.

Güneş gökyüzünden kaybolup hava sıcaklığı düşerken Sean, kamp alanının kenarındaki musluğun altında mayoları sudan geçiriyordu. Çıplak ayakları musluktan akan suyun oluşturduğu çamurlu birikintinin içinde üşürken iki gün sonra bütün çocuklar okula başlayacağı için toplanan diğer kampçıları izliyordu. Fen uyku

BELONGS TO KAFES TEAM

tulumlarını çadırın önünde silkeliyordu. Çocuklar güneş ışığının son saatlerinde ağaçların gölgesindeki, çimlerin üstüne yüzüstü uzanmıştı. Amy, Connor'a masal okuyordu.

Sean ıslak mayoları çadıra götürüp ipe astı.

"Barı açabilir miyim?" diye sordu Fen'e.

"İyi fikir," dedi Fen.

Sean iki plastik bardağı ters çevirip şarapları doldurdu. Birini Fen'e uzattı.

"Hadi gel, benimle otur. Birlikte güneşin batışını izleyelim," dedi.

Fen ona gülümsedi.

"Yeni bir şarkı üzerinde çalışıyorum," dedi. Kendisiyle alay eder gibi ve neşeli görünmeye çalıştıysa da kelimeler ağzından hüzünlü, hatta kederli bir ifadeyle çıkmıştı.

Fen tepenin yamacında onun yanına oturdu.

"Ufuk çizgisi ne kadar uzaklıkta biliyor musun?" diye sordu Sean.

Fen başını iki yana salladı. "Seksen kilometre mi? Yüz elli mi?"

"Beş kilometre," dedi Sean. "Şimdi bir sandalda olsak ve düz bir çizgide ilerlesek beş kilometre sonra gözden kayboluruz. O kadar. Beş kilometre sonra kimse nerede olduğumuzu bilemez."

Güneş gökyüzünü şiddetli bir turuncuya çevirmişti ve ışığın dalgaları yakaladığı yerlerde deniz canlı, yakalayamadığı yerlerdeyse karanlık, derin ve soğuktu.

Fen, Sean'a yaslanınca Sean da ona sarıldı.

İkisi de diğerinin ne düşündüğünü biliyordu. İkisi de ertesi günle, kaçınılmaz ayrılıklarıyla ve ondan sonraki günlerle nasıl baş edeceklerini merak ediyordu.

"İstersek geri dönmeyebiliriz," dedi Sean kısık bir sesle. "Çadırı ve çocukları arabanın arkasına atıp Fransa'ya kaçabiliriz. Oraya

sığınırız. Ben sokak müzisyeni olurum, sen de üzüm toplarsın. Geçinip gideriz."

"Connor'la benim pasaportumuz yok," diye hatırlattı Fen ona.

"Feribota binene kadar siz bagajda saklanırsınız. Amy ile ben de pasaport kontolündeki görevlileri oyalarız. Bence güzel olur."

Fen gülümseyip başını Sean'ın omzuna yasladı.

Sean, "Ah Fen," diyerek iç geçirdi.

Başını onun başına yaslayıp şarap şişesini salladı ve içkileri tazeledi.

"Belki bu gece dünyanın sonu gelir," dedi Sean.

"O kadar şanslıysak," dedi Fen.

Ama değillerdi.

kırk altı

Gece-gündüz döngüsü kendi ekseninde devam ediyor, önceki haftaya göre daha erken akşam oluyordu ve Sean bu sabah pencere camlarının içeriden buğulanmaya başladığını fark etmişti. Ekim ayı gelmek üzereydi. Renkler solmaya başlamıştı.

Sean ailesinin, yani Belle ve Amy'nin yanına döneli iki buçuk hafta oluyordu. Bu süre zarfında Fen'le hiç konuşmamıştı. Fen aramalarına yanıt vermiyordu ve Sean kitapçı dükkânını aradığında Fen çıkmış oluyordu. Onu görme ümidiyle Sean defalarca Lilyvale'in önünden geçmişti. Bir defasında onu şehir merkezinde yürürken görmüştü. Connor'ın elini tutmuş, onu dinliyor gibi başını eğmişti. Başındaki mor şapkanın altındaki saçları eski yeşil ceketinin omuzlarına dalganalarak inerken kahverengi topuksuz çizmeleriyle sessizce kaldırımda ilerliyordu. Sean'ın hatırladığından daha ufak, genç, dağınık ve yorgun bir hali vardı. Sean ona seslenmek, ona kahve ısmarlamak istediyse de yapamadı çünkü yan yana otururken ona bir yabancı gibi davrandığını hayal bile edemiyordu. Ne konuşabileceklerini, ona ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Sean'ın Belle'le yeniden bir araya gelişinin detayları, muhtemelen Fen'in dinlemek isteyeceği son şeydi.

Lina ona Fen'in iyi olduğunu söylemişti. Lina, Fen'le arkadaşlık ediyor, onunla ilgileniyordu ama Sean'a karşı tavrı değişmişti.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Artık onunla konuşmaya vakit ayırmıyordu; mesajlarını kendisi iletmemeye özen gösteriyordu. Sean bir şekilde Fen'in canını yaktığı için Lina'nın onu suçladığına inanıyordu.

Fen ayrılığa alışmaya çalışıyordu.

Sean da öyle.

Sean, vücudunun her bir zerresiyle Fen'i özlüyordu. Dalgaların aya doğru çekilmesi gibi içgüdüsel olarak Fen'e doğru çekildiğini hissediyordu. Eski hayatına dönmüştü ama o hayatı yaşadığını hissetmiyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Fen'i özlemediği bir anın geleceğine inanmıyordu, tabii o duyguyu öldürmenin bir yolunu bulmadıkça.

Doğru olanı yapmak onu ve Fen'i birbirinden ayırırken, başlangıçta onları bir araya getirenin yalan ve sahtekârlık olması fazlasıyla ironikti.

Sean kıyafetlerini çıkarıp çamaşır sepetine koydu ve yatak odasındaki banyonun duş kabinine adımını attı. Burası Crofters Yolu'ndaki gibi küvetin üstüne monte edilmiş duşlardan değil, adamakıllı bir duştu ve çamaşır suyu kokuyordu.

Belle ev işleri konusunda eskiden çok titizdi ama yazdan beri bazı şeyler değişmişti. Belle'in annesi Amanda, haftada üç kez birkaç saatliğine gelip Belle'in ev işlerini yapması için bir temizlikçi tutmuştu ve kendisi de sık sık uğrayıp yardım ediyordu. İşlerini kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyor, yemekler ve pastalar getirip Amy'yle ilgilenebileceğini söylüyordu. Ne yazık ki kızıyla damadının arasını düzeltme arzusu, ikisini de daha fazla gerip rahatsız ediyordu. İkisinin de pek iştahı yoktu ve ikisi de gece dışarı çıkmak istemiyordu.

Sean eve döndüğü gün Öteki'nden hiç iz kalmadığını fark etti ve Amanda'nın bu kadar düşünceli olmasına minnet duydu ama

aynı zamanda da biraz utandı. Belli ki kayınvalidesi kendini Sean'ın yerine koymuş, adamın bütün izlerini yok etmeye koyulmuştu. Sean adamın ne bir saç teline ne gözden kaçan bir çorabına ne de tırnak makasına rastlamıştı.

Vücudundan hâlâ buharlar çıkarken beline sardığı havluyla odasına geçti. Burası bahçeye bakan geniş, hoş bir odaydı. Gömme dolap duvarlardan birini boylu boyunca kaplamıştı. Büyütülmüş çiçek resimleri çekmecenin üst kısmına asılmıştı.

Sean yatağa oturup havluyla saçlarını kuruladı. Kendini otel odasında gibi hissetse de büyük yatak odasına kıyasla burada kendini daha rahat ve daha az yalnız hissediyordu. Belle bu düzenlemeye karşı çıkmadığı gibi herhangi bir şey de sormamıştı. Sean'ın ona fiziksel olarak yaklaşmamasından memnun gibiydi. O da mesafeliydi. Sean onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Ona sorup duruyordu çünkü sorması gerektiğine inanıyordu. Belle de her defasında iyi olduğunu, ailenin yeniden bir araya gelmesinden memnun olduğunu söylüyordu. Gülümsemesi canlıydı ama yapmacık bir tarafı da vardı. Kırılganlığı Sean'ı korkutuyordu. En ufak bir şeyde, bir sözü yanlış anladığında ya da anahtarını bulamadığında, Amy kahvaltılık gevreğini yemediğinde veya döktüğünde, hatta odasını dağıttığında Belle yıkılıyordu. Sean, Belle ve dünya arasında tampon görevi görüyordu. Bu durumun bir sonu olduğuna inanmıyordu. Bu yüzden de ilerisini düşünmemeye çalışıyordu.

Sean giyinip tarağını aradı. Hâlâ tam boşaltmadığı çantası pencerenin yanındaki sandalyenin üstündeydi. Yan cebine bakarken küçük bir şey parmağına değdi. Onu avucuna aldı. Noel temalı kâğıda sarılı, garip şekilli bir şeydi. Sean bandı açtığında küçük taş Ganeşa heykelini gördü. Onu dudaklarına götürdü.

Alt kata inmeden önce Amy'nin odasının kapısını açtı. Kızı yüzüstü yatmış, kitap okuyordu.

BELONGS TO KAFELTEAM

"Pijamalarını neden giymedin Amy Scott?"

Amy başını kaldırıp uykulu bir ifadeyle gülümsedi.

"Burada olduğun için çok mutluyum babacığım."

"Yine de pijamalarını giymeliydin."

Amy sırtüstü dönüp kitabı göğsüne tuttu.

"Bir daha gitmeyeceksin, değil mi? Hep birlikte kalacağız ve sen annemle ilgileneceksin. Bir köpek de alabiliriz. Ona Polly adını vereceğim."

"Amy..."

"Evde olduğunu bilmek güzel. Annemle burada yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Beş dakikan var, tamam mı? Sonra banyoya gidip dişlerini fırçalayacaksın."

Amy başını salladı.

"Soruma yanıt vermedin," dedi Amy.

"Her şey yoluna girecek," dedi Sean. "Söz veriyorum."

Sean ona bir öpücük gönderdi, Amy de ona karşılık verdi ve Sean kapıyı kapattı.

kırk yedi

Fen, Connor'ın yatağına uzanmış, kollarını oğlunun vücuduna dolamıştı. Kendini bırakırsa öylece sürüklenip yok olabileceğinden korkuyordu.

Ruh gibiydi. Alev alan ve kül olup dağılarak gökyüzüne doğru süzülen bir parça kâğıt gibi hissediyordu kendini. Varlığı bir iç geçirişten, bir rüyadan, bir duygunun anısından daha gerçek değildi sanki.

Connor uyuduğu yerde kıpırdanarak iç geçirdi. Nefesi sıcak ve ıslak, tatlı ve canlıydı. Fen dudaklarını onun alnına yapıştırdı.

Perdenin diğer tarafındaki dünya uyanmaya başlamıştı. Sütçü kamyonetinin sesini, köpeklerini gezdirenlerin ayak seslerini ve tasmaların şıngırtısını, bir arabanın motor sesini duydu.

İşte, yeni bir gün daha başlıyor, diye düşündü.

Sean'sız bir gece daha geçti.

Ve Sean'sız bir gün daha yaşanacak.

Kapı açılıp Emma Rees içeri girdiğinde Fen kitapçı dükkânındaydı. Fen onu başta tanımadı ve tanıdığında kalbi küt küt atmaya başladı. Bacakları da tutmuyordu sanki. Damarlarından akan kan buharlaşıp yerini adrenalin ve korku karışımı bir maddeye bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen başta Emma Rees'in dükkâna tesadüfen geldiğini sandı. Amerikalı bir çift hediyelerini alıp dükkândan ayrılana kadar Emma Rees, Bath'la ilgili rehber kitapları inceleyip raflardan aldığı kitapların arka kapaklarındaki tanıtım yazılarını okuyarak oyalandı. Sonra elindeki kitabı yerine bırakıp Fen'in durduğu kasaya doğru yürüdü. Fen o an yeryüzünden silinebilmeyi, ortadan kaybolup hiç var olmamayı diledi.

Bayan Rees sallanan küpeler takmıştı. Saçlarını kısa kestirip kestane rengine boyamış, aralara da kızıl gölge attırmıştı. Turuncu bir palto, pantolon ve çizme giymiş, gökkuşağı renklerinde bir şal takmıştı. Çiçek desenli bir de çantası vardı. Fen'in onu son gördüğü halinden yirmi yaş daha genç görünüyordu.

Kırılgan hali de kısmen kaybolmuştu.

Ve Fen, Bayan Rees'i hep daha yaşlı biri olarak düşünse de onu asıl mahvedenin keder olduğunu şimdi anlıyordu. Açıkçası kadın gerçekten güzelleşmişti.

"Merhaba Fen," dedi.

Fen de, "Merhaba Bayan Rees," diye ona karşılık verip Vincent'a baktı.

İkisi o kadar uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı ki artık aralarında telepati kurarak anlaşabiliyorlardı.

Vincent saatine bakıp öksürdü ve "Yarım saatliğine müşterilerle ilgilenir misin Fen?" dedi. Fen başını salladı ve Vincent dükkândan çıktı. Ama önce kapıdaki AÇIK levhasını KAPALI'ya çevirdi.

Bir duraksamanın ardından, "İş için Bath'a gelmem gerekti," dedi Bayan Rees. "Gelmişken seni görmek istedim. Ablan seni nerede bulabileceğimi söyledi."

Fen ne diyeceğini bilemedi. Bayan Rees'in ziyareti üzerine yorum yapmanın kabalık olacağını düşündü; gelmesinin uygun

BELONGS TO KAFELTEAM

olmadığını ima etmiş gibi olurdu. Onun yerine, "Bir fincan kahve ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sana zahmet vermeye gelmedim."

"Ne zahmeti. Şu kapının arkasında gizli bir mutfak var."

Yaşlı kadın gülümseyip başını iki yana salladı.

"Hayır, ciddiyim Fen. Teşekkür ederim. Yarım saat sonra bir toplantım var ve eminim sürekli sandviç, panini ya da benzer şeyler yemek zorunda kalacağım."

Fen dudağını ısırdı. Ne toplantısı olduğunu sormak istediyse de uygun kaçmayabileceğini düşündü.

Bayan Rees, yani yenilenip canlanmış olan Bayan Rees iç geçirip, "Beni görmeye geldiğinden beri çok şey değişti Fen," dedi. "Her gün seni düşündüm. Dua ettim. Bana doğru yolu göstermesi için Tanrı'ya dua ettim ve o da buraya gelip seni görmemi söyledi."

Fen anlamış gibi gülümsedi.

"Bunu sana acı vermek için söylemiyorum ama sen geldikten sonra bir süre yaptığın şey yüzünden senden nefret etmemek için mücadele ettim. Sonra dualarımın yanıtının sen olduğunu fark ettim."

"Lütfen..."

"Evime kadar gelip yaptığın şeyi itiraf etmen eminim kolay olmamıştır."

"Daha önce gelmeliydim," dedi Fen. "Kazadan hemen sonra gerçekleri anlatmalıydım."

"Ben bunu çok düşündüm," dedi Bayan Rees. "Deborah çok güçlü bir kadındır; ikimiz de bunu biliyoruz. Kafasına bir şey koydu mu onu durduramazsın. Ve sen Fen, çok korkmuş olmalısın. Joe ve Tomas'a da bir söz vermiştin. O günlerde neyin doğru olduğunu eminim kimse bilemezdi. Senin sorumluluğun ve sadakatin ailene

BELONGS TO KAFELTEAM

karşıydı. Tanrı'nın yardımıyla kendimi senin yerine koyduğumda anlayabildim."

Fen nefesini tuttu. Anlayış görmeyi hak etmediğini düşünüyordu.

"Tanrı senin bana gelmek zorunda olmadığını gösterdi," dedi Bayan Rees. "Belki seninle de konuşup sana ne yapman gerektiğini gösterdi. Belki sana bunu yaptıran vicdanındı. Hangisi olursa olsun geldin ve şimdi o gece olanları öğrendikten sonra Joe'yla vedalaşabileceğime karar verdim. Artık sabahları uyandığımda orada, karanlıkta yapayalnız olduğunu düşünmüyorum. O yüzden sana minnettarım Fen. Artık benim için her şey daha iyi."

Fen yutkundu. Ağzı kupkuruydu.

"Çok sevindim."

"Sen de kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Bayan Rees şefkatle. "Çünkü her gece senin için de dua ediyorum Fen. Tıpkı benim gibi senin de yükünün hafiflemesi için dua ediyorum."

Fen başını sallayıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Bayan Rees saatine baktı. "Yarım saat sonra tedarikçiyle görüşmeliyim," dedi. "Lucy sana okuldan ayrıldığımı söyledi mi? Kendi kafemi açıyorum. Gençlere yönelik olacak. Herkesin rahat edebileceği, kendini rahat hissedebileceği bir yer açmayı hedefliyorum."

"Bu harika," dedi Fen.

"Merron'un öyle bir yere ihtiyacı var," dedi Bayan Rees. "Herkesin herkes gibi olmaya çalıştığı bir yer olmaktan çıkmalı artık."

"Evet," diye ona katıldı Fen. "Haklısınız."

Bir süre, onları ayıran tezgâhın iki tarafında durdular ve Bayan Rees uzanıp Fen'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bitti Fen," dedi. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Ağabeyinle barış ve geçmişi geçmişte bırakıp hayatını yaşamaya devam et.

kırk sekiz

Fen doğru günü bekliyordu ve bugün, o gündü.

Connor uyurken yataktan kalkıp üzerinde Sean'ın yatak odasında unuttuğu yeşil tişörtüyle alt kata indi. Tişört ter kokuyordu ve yıkanmalıydı ama Fen onun kokusunu seviyordu. En azından kokusu ona kalmıştı ve Sean'ın izleri tümüyle silinene kadar da tişörtü yıkamayacaktı.

Fen mutfağa gidip arka kapıyı açtı ve çıplak ayaklarla çiy kaplı bahçeye adımını atarak çiçek toplamaya başladı. Lavanta filizlerini koparıp son kalan gülleri saplarından bıçakla kesti.

Çiçekleri gazeteye sarıp kendine bir fincan çay koydu ve Connor'ı uyandırmak için üst kata çıktı.

Ona süte batırılmış Weetabix[9] ve şekerli muz püresinden oluşan kahvaltısını yedirdi. Yanında da sulandırılmış portakal suyunu içirdi. Connor yerken o da etrafı toplayıp oğluna bahçedeki kuşları, güneşin altında patilerini yalayan kediyi, okula ya da işe gitmek üzere sokaktan geçen insanları gösterdi. Radyoda neşeli bir müzik çalıyordu ve Fen mırıldanarak şarkıya eşlik etti, hatta biraz dans bile etti. Connor da çenesine bulaşan bir damla şekerli sütle onu izleyip gülümsedi.

9 Bir kahvaltılık bisküvi markası. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fen oğlunun yüzünü silip dişlerini fırçalamasına yardım etti, sonra ona çekidüzen verip ayakkabılarını giydirerek okul servisine binmeye hazırladı. Sonunda aracın tiz korna sesini duyduklarında Connor her zamanki gibi kapıya koştu. Connor okula servis aracıyla gitmeyi seviyordu. Adı Jean olan ve onu her zaman, "Selam ahbap," diye karşılayan sürücüyü, özgürlüğünü ve yüzünden okunan büyüme hissini, arkadaşlarını ve yoldan geçen insanlara el sallamayı seviyordu.

"Ah, dur bir dakika!" diye seslendi Fen. Sonra eğilip ellerini oğlunun yanaklarına götürerek alnına bir öpücük kondurdu. Connor kıpırdandı.

"Sen de bir öpücük vermez misin?" diye sordu Fen.

"Anne!" Connor homurdandı ama eğilip annesinin dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Fen.

Connor başını kaldırıp ona baktı.

"Hadi git," dedi annesi, "git bakalım."

Connor tırabzanlara tutunarak bahçe basamaklarını mümkün olduğunca hızlı tırmandı. Fen eşikten ona bakıyordu. Connor dış kapıya vardığında dönüp el salladı. Fen ona bir öpücük yolladı ve Connor da onu yakalamış gibi yaptı. Sonra o da annesine bir tane yolladı ve Fen de aynısını yaptı. Connor daha sonra servis görevlisinin elini tutup araca yöneldi ve Fen'i unuttu. Ama Fen, otobüs yokuştan inene kadar arkasından baktı.

Saat sekiz buçuktu.

Fen kot pantolonunun üzerine yeni elbisesini giymişti bile. Arka kapının yanındaki küçük aynanın karşısına geçip makyaj yaptı. Güzel görünmeliydi. Saçlarını topladı ve bir eliyle atkuyruğunu

BELONGS TO KAFES TEAM

tutarken diğeriyle tokayı taktı. Sonra kalın ceketini ve çizmelerini giyip çiçekleri de alarak Lilyvale'den ayrıldı.

Fen yokuş yukarı yürüyüp caddelerden, güzel arka yollardan ve konutların bulunduğu boş sokaklardan geçti; bir adamın ahşap bir tezgâhta çiçek ve vişne, bir kadının da porselen fincanda çay ve jambonlu sandviç sattığı A46'nın yan tarafındaki otoparka yürüdü. Bir kamyon gelene kadar bekledi ve otostop yaptı. Gideceği yer belliydi. M48'den Severn'a gidecekti, M4'ten değil. İlk kamyon oradan geçmiyordu ama biraz sonra elektrik aletleriyle yüklü kamyonunu Cardiff'e süren iyi, aile babası bir adamla karşılaştı ve adam ona o yoldan gidebileceğini, Fen'in de kendisiyle yolculuk edebileceğini söyledi.

Aracın içi havasızdı ve ter kokuyordu, yıkanmadan tıraş losyonu süren bir adamın kokusuydu bu. Ama çok düzenliydi. Her şey sıralıydı. Fen yumuşak ve yüksek koltuğa oturdu; öyle yüksekti ki bir devenin üstüne oturmuştu sanki. Ve önünde uzanan yolu yeni bir açıdan izledi. Adam Radio 2 dinliyordu. Bristol'dan ve şehri köprüden ayıran ıssız kırsal alanlardan geçtiler.

"Pek konuşkan değilsin, ha?" diye sordu sürücü. Adı Ryan'dı. Sakız çiğniyordu. Yüksek tansiyonu vardı, Lottie adında küçük bir kızın babasıydı ve Cardiff aksanıyla konuşuyordu. Aralarındaki oturakta *Daily Mail*'in bir kopyası ve plastik pakette yumurtalı ve tereli sandviçler duruyordu. Karısı bir ilkokulda öğretmendi. Akşamları Slimming World,[10] dans ve İspanyolca kurslarına gidiyordu ve Ryan evde değilse bebeğe annesi Sylvia bakıyordu.

Köprü girişine vardılar.

10 Sağlıklı beslenme ve kilo verme alanlarında hizmet veren, İngiltere merkezli özel bir kuruluş. (yay. n.)

BELONGS TO KAFES TEAM

"Burada inmek istediğinden emin misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Burası ıssız bir bölgedir. Buradan hiçbir yere gidemezsin. Ya geldiğin yönden geri dönersin ya da köprüden geçip ileri gidersin."

"Burası iyi."

Ryan tedirgin görünüyordu. Fen için endişelenmişti. Köprünün kötü bir şöhreti vardı çünkü.

Fen hafifçe gülümsedi.

"Sorun değil," dedi. "Birkaç fotoğraf çekmeye geldim sadece."

"Öyle mi?" dedi adam. Yüzü, bulutların arasından görünen güneş gibi bir anda aydınlandı. "Bir an endişelendim. Yarın gazetelerde resminle birlikte kayıp ilanını görürüm sandım."

"Beni getirdiğin için teşekkürler," dedi Fen, "ve hayatında iyi şanslar." Daha sonra oturduğu yerden kayıp kapıyı açtı.

Basamakları inerek aracı terk etti. Otomobil, karavan, kamyon ve otobüslerden oluşan yüzlerce araç geçiş ücretini ödemek için sıraya girmişti; tatilciler, iş adamları, tüccarlar, nakliyeciler, yakıt tankerlerini süren adamlar ve beton karıştırıcılar sıradaydı. Motosikletlilerin ödeme yapması gerekmiyordu. Onlar gelip geçmeye devam ediyordu.

Fen, köprüye doğru hızla ilerleyen Ryan'ın kamyonuna el salladı ama belli ki Ryan onu dikiz aynasından görememişti. Suyun yüzeyinden yansıyan ışık gözlerini acıtsa da köprü muhteşemdi. Bir yıldırım gibi göz alıcı, bir katedral gibi heybetliydi.

Fen köprüden uzaklaşıp yürümeye devam etti ve Severn View tesislerine kıvrılan bir yol buldu.

Her şeyi görmeliydi.

O sabah şafak sökerken Tomas'ın ne hissettiğini anlamalıydı.

Babasının hurdaya dönmüş arabasını otoparkta bulmuşlardı. Görevli başta arabanın yağmalandığını düşünerek polisi aramış, polis gelip plakayı incelediğinde Galli meslektaşlarının bu arabayı aradığını fark etmişti. Arabanın önceki gece ölümcül bir kaza geçirdiğinden şüphelenmişlerdi. Yolcu koltuğunun kapısı yoktu ve kırık ön camında da büyük bir delik vardı. Çatı kısmı bükülüp incelmiş, tampona ve tekerleklere yapraklar, çamur ve taşlar yapışmıştı. Arabanın anahtarı hâlâ kontaktaydı ve küçük kırmızı deriden bir köstek zincirinin ucundan sarkıyordu.

Bu Fen'in buraya ilk gelişiydi. Burayı hiç düşünmemeye çalışmıştı ama sonunda gelmişti ve içi garip bir heyecanla dolmuştu. Yapacağı şey onu heyecanlandırıyordu.

Girişte, araçların yalnızca iki saatliğine park edilebileceğini belirten bir tabela vardı ama Fen bunun pek kontrol edildiğini sanmıyordu. Otoparkın içinde gezindi. Korkunç bir yer değildi. İnsanların yalnızca tuvaleti kullanıp kahve ve sandviç almak için durduğu ya da boşanmış ebeveynlerin çocuklarını birbirlerinden aldığı yerler gibi telaşlı ve ruhsuz da değildi.

İstasyonun girişindeki otomatik kapıların önünde iki kap vardı. Birine köpek maması, diğerine su konmuştu. Fen, hayvanlar için bunları oraya koyan kişinin nezaketinden etkilendi.

İçeri girdi.

Küçük, demode, cansız bir yerdi. Fen etrafına şöyle bir göz attı.

İnsanlar buraya günlük gezilerinde uğrardı. Geziler düzenlenir, restoranda et yenir, haliç manzarasının tadına varılırdı. Sonra biraz ileride yeni bir köprü yapılınca işletmeciler insanların buraya gelmekten vazgeçeceğini düşünerek arazinin bir bölümünü satmıştı. Ama insanlar buradan vazgeçmemişti. Manzarayı izlemek ve köprüden geçmek için gelmeye devam ediyorlardı.

Tomas sabahın erken saatlerinde istasyondaydı; güvenlik kameraları buraya girip çıktığını kaydetmişti. İçeride yalnızca birkaç dakika kalmıştı. Tuvalete gidip bir şey yutmak ya da koklamak, sigara içmek ya da vücuduna bir şey enjekte etmek için yeterli bir süreydi bu. Sıcak bir şey içmeye ya da onu bir yere götürecek bir araç bulana kadar kafeteryada vakit öldürmeye yetecek bir süre değildi.

Belki şansı yaver gitmiş, onu Cardiff veya Avonmouth rıhtımına ya da havaalanına götürecek birini hemen bulmuştu. Belki de onu otoparktan alması için bir arkadaşını ayarlamıştı. Cebinde Tomas için sahte bir pasaport taşıyan, onu yük gemisine bindirecek ya da onu kumsaldaki yeni hayatına taşıyacak uçağa götürecek bir arkadaş. Belki gerçekten de böyle olmuştu.

Ama artık hiç kimse olayların bu şekilde geliştiğine inanmıyordu. Fen bile.

Fen geldiği yolu takip ederek köprüye döndü. Her şeyi görüyordu. Otobana giden yolun yanında bir dergiden sayfalar vardı. Parlak otomobiller muhteşem açılarla fotoğraflanmıştı. Gösterişli ayakkabılar giyen gösterişli kadınlar vardı. Ama Fen detaylarla ilgilenmedi.

Gişelerde otobanın diğer tarafına geçti. Araçlar, engelleri aşarak göç eden hayvanlar gibi, kum saatinin ortasındaki deliğe doğru ilerleyen kum gibi gişelerin önünde sıraya girmişti.

Fen basamaklardan inip köprüyü geçeceği yolu buldu.

O kadar uzun bir köprüydü ki karşı tarafı göremiyordu. Yine de sağında insan, tekerlek ve motor sesleriyle dolu otoban, solundaysa sakin ve serin hava, gökyüzü ve sular varken yürümek hoşuna gitmişti. Kamyonlar gelip geçerken köprü iskelesi ayaklarının altında titriyordu. Yanaklarına çarpan serin hava, serbest kalan saçlarını gözlerine savuruyordu. Suyun, halicin sonundaki okyanusun, çamurun ve bu sularda yaşayan deniz canlılarının kokusunu alıyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

Haliçteki kuşlar o kadar aşağıdaydı ki küçük beyaz virgülleri andırıyor, kayalıkların dibinde kaliteli ipek kumaşı gibi parlak görünen çamurda besleniyordu. Kahverengi sular da kıvrılarak çakıl taşlarının üstünden nehir boyunca süzülüyordu. Eski bir mavnanın yukarı kalkmış, kararmış omurgası sığ suların üstünde yükselmişti ve uzun, çarpık bacaklı bir iskele kocaman bir direği destekliyordu. Direğin sudaki yansıması, maviye çalan açık gri gökyüzüne karşı tüm çıplaklığıyla ayakta duran aslından daha yumuşak görünümlü ve daha güzeldi. Halatları suyun üstünde bir buçuk kilometre kadar gidiyor, halicin Galler tarafındaki diğer direğiyle birleşiyordu.

Fen dikkatli bakarsa üç yönde kilometrelerce öteyi görebiliyordu. Sol tarafında uzaktaki otobana, fabrikalara, bacalara, tesislere, depolara doğru bir resim gibi yayılan çayırlar vardı. Sağ tarafında Galler sahili uzanıyordu. Önündeyse korkularını ortadan kaldırıp rahatlamasını sağlayan geniş, durgun, eski ve muhteşem haliç uzanıyordu.

Yanı başında akan trafiğe eşlik edercesine o uzun yolu yürürken ceketini giyip sımsıkı sarındı. Metalin ayaklarının altında hissedilir derecede hareket ettiği köprünün ortasına kadar yürüdü. Bir teknedeki tek yolcu olmak gibi bir şeydi bu. Sarsıntıya alışana kadar parmaklıklara tutunarak yürüdü. Sonra onlara yaslanıp gümüş rengi suları, gümüşi-kahverengi çamuru izledi. Haliç bu açıdan bambaşka görünüyordu. Uçsuz bucaksız ve huzurluydu. Fen yanı başındaki yoldan geçen kamyon ve arabaları unutmuştu. Burada suyun genişliği, hava ve hemen altından uçan beyaz kuşlardan başka bir şeyin farkında değildi. Karanın burada bir önemi yoktu. Burada olmak, kara parçalarının arasında, görünmeden yükselip alçalan koca gelgit dalgalarının üzerinde durmak çok güzeldi.

Yeni köprü uzaklarda bir karakalem çalışması gibiydi. Güneş, suyun rengindeki bulutların arasından süzülüyor, gri-gümüş rengi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışık ve suyun usul hareketleri bir arada muhteşem bir görüntü sergiliyordu.

Fen gözlerine düşen saçları geriye itti.

Uzun bir süre, saatlerce öyle durdu.

Birkaç motosikletli yanından geçti. Geçerken, "İyi misin tatlım?" diye sordular. O da, "İyiyim," diye yanıtladı.

Fen çiçekleri çantasından çıkarıp hepsini birer birer korkuluklardan aşağı attı. Çiçeklerin nereye gittiğini görmüyordu. Rüzgârla birlikte savruluyorlardı ve su o kadar aşağıdaydı ki akıntının ne yönde ilerlediğini göremiyordu. Lavantalar fırıl fırıl dönüyor, gül yaprakları havada kendi hallerinde uçuşuyordu.

Fen, Tomas'ın nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama en azından o sabah buraya geldiğini düşünüyordu.

Muhtemelen o da bu korkuluklara yaslanmıştı.

Ve eğer buradan düştüyse...

Burası düşmesi için güzel bir yerdi.

Çiçekler suya düştü.

Fen çiçeklerin Tomas'ı bulmasını ümit etti.

kırk dokuz

"Biraz daha biftek ister misin Sean? Seni kandırabilir miyim?"

Belle'in babası çatalının ucunda kanlı bir et parçası tutuyordu. Onu Sean'a doğru salladı.

"Yiyemem John, gerçekten. Tamamen doydum."

Sonra Belle'in annesine dönüp, "Harika bir yemekti Amanda, teşekkür ederim," dedi.

Amanda böbürlendi. "Umarım tatlıya yerin kalmıştır," dedi. "Meyveli muhallebi, en sevdiğin. Özellikle yaptım."

Sean bunun gerçekten garip bir seçim olduğunu düşünürken Belle ona özür dileyen bir bakış attı ve Sean da nezaketle kabul etti. Bu da katlanmak zorunda olduğu ritüellerden biriydi. Belle'in annesi ve babasıyla geçirdikleri hafta sonunda herkes Sean ve Belle arasında hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bu kadar iyi niyetli olmaları Sean'ın başını ağrıtmıştı ve aslında herkesin gergin olduğu yüzlerinden okunuyordu.

"Belle bize evden taşınmayı düşündüğünüzü söyledi," dedi Amanda. "Bence bu harika bir fikir."

"Aman, piyasa bu haldeyken sakın evi satışa koymayın," diye atıldı John hemen.

"Bu yalnızca bir fikir baba," dedi Belle. "Henüz kesin karar vermiş değiliz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Amanda, Amy'nin omzuna dokunup, "O evden... anılardan uzaklaşmak ikiniz için, hepiniz için iyi olacak," dedi.

Sean irkildi.

"Anne, lütfen..." dedi Belle. Son on beş aydır yaşananları hatırlatmaya en yakın söz bu olmuştu.

"Şimdi satmaya kalkışırsanız aklınızdan zorunuz var demektir," dedi John sertçe.

"Bu onların kararı hayatım," dedi Amanda. "Kendileri için en iyi olanı yapacaklar."

Birlikte bulaşık makinesini doldururken Belle kısık bir sesle Sean'a, "O evde hiç mutlu olmadım," dedi.

"Öyle mi?" Bu da Sean için yeni bir haberdi. Belle'in o evi sevdiğini, rüyalarının evi olduğunu sanıyordu.

Belle başını iki yana salladı.

"Orada kendimi hep kapana kısılmış gibi hissettim."

Sean ona durulanmış bir tabağı uzattı. Belle ona bakmadan tabağı aldı.

Kafası karışmış olan Sean, "Çocuk büyütmek ve aile kurmak için harika bir yer olduğunu söylüyordun oysa." dedi. "Herkese muhteşem bir ev bulduğumuzu söyleyip duruyordun."

"Öyleydi. Hâlâ da öyle düşünüyorum ama bu kadarına hazır değilmişim. Sanırım çocuk sahibi olmadan önce birkaç yıl daha beklemeliydim. Çok gençtim. Henüz aile kurmak istemiyordum."

Sean içinde derin bir acı hissetti. Bir sebepten dolayı suçlanıyordu ama sebebini bulamıyordu. Belle'i evlenmeye, anneliğe ya da ev hayatına zorlamadığından emindi. Hatta tam tersini yapmamış mıydı? Sean onu mutlu etmeyi o kadar çok istiyordu ki o ne derse yapmıştı.

"Benden beklenenin bu olduğunu düşünüyordum," dedi Belle, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "İstediğim bu sanıyordum."

Sean soğuk suyun altında elini duruladı.

"Eğer böyle hissediyorsan taşınmakla her şeyin düzeleceğini pek sanmıyorum," dedi.

"Babanıza bakmayın siz çocuklar, bence harika bir fikir," dedi baharatlarla birlikte mutfağa gelen Amanda. "Aile için yepyeni bir başlangıç olacak. Sizin için en iyisi neyse onu yapmalısınız, değil mi Sean? Kendinize karşı dürüst olmalısınız. Yoksa hiçbir şey işe yaramaz."

Amanda hardal şişesini Amy'ye uzattı.

"Şunu buzdolabına koyar mısın tatlım?"

Amy şişeyi alırken, "Fen ve Connor'la birlikte yaşayabilir miyiz peki?" diye sordu.

"Onlar kim tatlım?" diye sordu Amanda. "Arkadaşların mı?"

"Annem Lewis'le birlikteyken babam da onların evinde kalmıştı. Gerçekten çok iyiler. Annemin dinlenmesi gerektiğinde Fen bana bakabilir. Hiç itiraz etmez. İstediğimiz zaman yanlarına gidebileceğimizi söylemişti. Ve dedi ki..."

"Ne güzel," dedi Amanda.

"Fen dedi ki..."

"Bu kadarı yeter Amy," dedi Belle sertçe.

Birkaç saat sonra Sean oturma odasından gelen sesleri duyunca içeri girdi ve Belle'in Amy'ye doğru eğilip onu omuzlarından kavradığını gördü.

Belle eğilip yüzünü Amy'ye iyice yaklaştırmış, sert ve öfkeli bir sesle konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu bana neden yapıyorsun? Neden beni bu şekilde küçük düşürüyorsun? Beni sevmiyor musun? Ben iyi bir anne değil miyim? Babanın o arkadaşıyla mı olmayı tercih edersin? Söyle."

Amy annesine bakıp başını iki yana salladı.

"Hayır!" dedi. "Hayır anneciğim. Ben seni çok seviyorum..."

"Bu benim için çok zor," dedi Belle. "Elimden geleni yapıyorum ve bunu senin için yapıyorum. Her şeyi senin için yapıyorum, ben her şeyden senin için vazgeçtim Amy. Her günü bir şekilde atlatmaya çalışmak çok zor ve sen canımı yakıp duruyorsun..."

"Belle!" Sean ilerleyip Belle'i sağ bileğinden nazikçe tuttu ve kendine çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

Belle kolunu kurtarıp sol eliyle Sean'ın ona dokunduğu yeri ovdu.

"Anneciğim!" Amy koşup Belle'in kolunu tutmaya çalıştı ama Belle onu itti.

"İkinizden de bıktım!" diye haykırdı. "Rol yapmaktan sıkıldım. Her şeyden bıktım." Sonra koşarak odadan çıktı. Merdivenlerdeki ayak seslerini ve kapının sertçe kapandığını duydular.

Amy başını kaldırıp babasına baktı ve sonra kapıya baktı. Alt dudağı titrerken yüzü de kızarmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Anneme üzüldüğümü söylemek istiyorum. Onu ağlatmak istemedim."

Sean ona sarılıp saçlarını okşadı. Ama Amy bir türlü rahatlayamıyordu; kaskatı kesilmiş, donuk bir haldeydi. Annesi gibi kırılgandı.

"Geçti Ames, sorun kalmadı. Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Sean. Ama sorun vardı ve hiçbir şey yolunda gitmiyordu, ikisi de bunun farkındaydı.

elli

Fen, Connor'ı bahçelerinin arkasından aşağı inen yolun alt tarafındaki düzensiz çalılıklardan böğürtlen toplamaya götürdü. Connor'ın elinde plastik bir süzgeç vardı ve dikenlerden, sonbaharda görülen küçük örümcek ağlarından korunmak için plastik eldiven takmıştı. En iyi meyvelere uzanabilmesi için Fen onu kucağına aldı. Yere dökülen böğürtlenleri takip ederek yokuşu tırmandıklarında Fen oğlunun yanaklarının mora boyandığını gördü.

"Connor Weller, böğürtlenleri önce yıkamamız gerektiğini söylememe rağmen yemiş olabilir misin acaba?" diye sordu ve kazağının kollarını parmaklarına kadar indirdi.

"Hayır."

"Emin misin?"

Connor gözlerini kısıp süzgeci ona verdi ve arkasını dönerek ağzını kazağının koluna sildi.

Fen oğlunun bu haline güldü.

"Ne oldu?" diye sordu Connor.

"Sen var ya," dedi Fen. "Sen dünyanın en tatlı beş yaşındaki çocuğusun."

"Anne, ben altı yaşındayım! Altı yaşına bastığımı biliyorsun. Saçmalıyorsun."

BELONGS TO KAFELS TEAM

Connor, mavi Wellington çizmelerinin dibine kadar inmiş olan çorabını çekmek için eğildi. Fen bahçe kapısını açar açmaz Connor çizmeleriyle beceriksizce koşmaya başladı. Fen merdivenleri çıkıp açık mutfak kapısından içeri girdi ve süzgeci lavaboya koyup soğuk suyu, olgunluktan suları dışarı sızan, böcek kalıntıları ve içindeki şekerle yapış yapış olan meyvelerin üstüne akıttı. Sonra ön kapının çalındığını duydu.

Kalbinin küt küt atmasını engelleyememişti. Ne zaman kapı çalsa gelenin Sean olduğunu umuyordu. Bugün günlerden pazardı ve pazar günü başka kim kapısını çalardı ki? Küçük aynadan aceleyle nasıl göründüğüne bakıp kot pantolonunu çekiştirerek kapıya gitti.

Basamakta siyah saçlı, hafif kilolu bir kadın duruyordu. Kalın tüylü bir kaban giymiş, şal takmıştı. Arkasında ellerini Green Day baskılı kapüşonlu svetşörtünün ceplerine sokmuş, saçları yüzüne düşmüş uzun boylu genç bir çocuk duruyordu.

"Merhaba," dedi kadın. "Ben Lola ve bu da Boo. Habersiz çıkıp gelmekle kabalık ettik, biliyorum, ama bütün gün Sean'ı aramama rağmen yanıt vermeyince ona sürpriz yapmaya karar verdik. Burada mı benim soysuz kardeşim?"

Fen çay yaptı ve mutfak tezgâhına yaslanıp dikkatle onu dinleyen Lola'ya her şeyi anlattı. Oturma odasında Boo ve Connor *Top Gear* izliyor, Boo bir yandan Connor'a otomotivle ilgili çeşitli teknik terimleri açıklarken, koltuğun kenarına oturan Connor da onu soru yağmuruna tutuyordu.

Fen, Lola'ya bir fincan uzattı. Lola fincanı alırken perçemlerini geriye atmak için yüzüne üfledi ama işe yaramadı.

"Lanet olsun," dedi, "her şey karıştı desene."

Fen başını salladı.

BELONGS TO KAFEIN TEAM

"Peki onunla konuşmadın mı?" diye sordu Lola. "Belle'le arasının nasıl olduğunu biliyor musun?"

Fen başını iki yana salladı.

"Başta sürekli arıyordu," dedi, "ama onunla konuşmaya tahammül edemedim..."

Lola çayını bırakıp yürüdü ve Fen'e sarıldı. Nazik, hoş kokulu dokunuşu çok rahatlatıcıydı. Fen o kadar rahatlamıştı ki duyduğu minnetten neredeyse bayılacaktı.

"Güzel kokuyorsun," dedi.

"Chanel taklidi," dedi Lola. "İnsanların bilinçaltına girip onlara Nicole Kidman'a benzediğimi düşündürüyor."

Fen koklayıp güldü. Lola cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp Fen'e uzattı.

"Neden bizi aramadığını şimdi anlıyorum," dedi Lola. "Zavallı herif. Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyor musun? Sürekli seni anlatıp duruyordu. Hepimiz ilişkinizin yolunda gitmesini umuyorduk."

"Ben de öyle."

"Yapmamız gereken," dedi Lola, "mantığımızı kullanmak. Sean büyük ihtimalle sana söylememiştir ama ben danışmanlık eğitimi alıyorum. Dolayısıyla ilişkilerden biraz anlarım ve eğer Belle bütün bunlar olmadan önce de Sean'la mutsuzsa ki açıkçası bazen ona hak vermiyor değilim. Çünkü Sean bazen dünyanın en sinir bozucu adamı olabiliyor ve ben de onunla birlikte yaşayamazdım. Ama eğer Belle daha önce mutlu değildiyse şimdi mutlu olması için bir sebep yok."

Fen ona hak verdi.

"Amy'nin iyiliği için yapıyor," dedi. "Sanırım ikisi de onun iyiliği için tekrar bir araya geldiler. Amy olanlardan büyük hasar gördü. Sean ve Belle onun dengesini bulmasına yardımcı oluyorlar."

BELONGS TO KAFES TEAM

"Hımmm. 'Belle' ve 'denge' kelimelerinin aynı cümlede kullanılabileceğinden şüpheliyim. Dinle, hiç kimse, özellikle de Boo sigara içtiğimi bilmiyor ama şu an bir tane içmek için yanıp tutuşuyorum," dedi Lola. "Bahçeye çıkabilir miyiz? Sen de her şeyi güzelce anlatırsın. Belki bir plan yapabiliriz."

"Teşekkürler," dedi Fen. "Çok naziksin."

"Kişisel çıkarlar faktörünü unutma. Şu sıralar iyi bir vaka incelemesi üzerinde çalışmam gerekiyor."

Fen gülümsedi.

"Merak etme," dedi Lola. "Kimliğini gizli tutarım. Hiçbirinizin ismini belirtmem."

elli bir

Sean ofisindeki bilgisayarda amiral battı oynarken dâhili hatta Lina'nın numarası belirdi. Sean ahizeyi alıp başıyla omzu arasına yerleştirdi.

"Ne oldu?" dedi. Oyunda en üst seviyeye ulaşmıştı ve kendi rekorunu kırmak üzereydi. Havaya uçmamaya odaklanmak, zihnini endişelerinden arındırmak için bulduğu nadir ve güvenilir yöntemlerden biriydi.

Karşıdaki ses alaycı bir tonla, "Benimle irtibata geçtiğin için teşekkür ederim Lina," dedi. "Eminim bana vereceğin çok önemli ve faydalı bir haberin vardır ve ben de bundan sonra telefonlarını daha kibar ve saygılı bir ses tonuyla yanıtlayacağım."

Sean onu duymazdan gelip tuşlardan birine bastı ve ekranda bir patlama görüntüsü belirdi. "Lanet olsun," dedi.

"Sırf senin hayatın berbat gidiyor diye herkesin moralini bozmak zorunda değilsin," dedi telefondaki ses.

"Lola? Lo, sen misin? Burada mısın? Şirkette mi? Beni mi takip ediyorsun yoksa?"

"Eh, başka ne yapabilirdim? Aramalarıma yanıt vermiyorsun. Swindon'a döndüğünü bile söylemedin. Odana mı geleyim, yoksa berbat durumdaki özel hayatını konuştuğumuzu meslektaşların duymasın diye beni güzel bir yerde öğle yemeğine mi götürürsün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lola, elbette yemeğe çıkarız. Yok artık," dedi Sean ve parmaklarını saçlarında gezdirirken Lola'nın neler bildiğini, olanları ona nasıl açıklayacağını düşündü.

Sandviç alıp manastırın önündeki banka oturdular. Turistlerin büyük bölümü gitmişti ve güvercinler kırıntıları gagalayıp yürüyordu. Sean şehre Lola'nın gözünden bakınca manzaranın sıradışı güzelliğini fark etti. O an aklına Fen geldi. Gildas kitapçı dükkânı yalnızca birkaç yüz metre ötedeydi. Kim bilir ne yapıyor, öğle yemeğinde ne yiyordu?

Ama Lola dikkatini yeterince kendi üzerine çektiği için Sean, Fen'i fazla düşünemedi.

Lola ona hayatını, Belle ve Amy'yle ilişkisini sorunca Sean açılıp ona her şeyi anlattı. Böylesine özel konulara ve duygulara girdiği için biraz utandıysa da bir batağa saplanmıştı ve kendini kontrol etmesi mümkün değildi. Ablasını söz yağmuruna tutmuş, kelimeler ağzından döküldükten sonra üzerinden büyük bir yük kalkmış, hafiflemişti.

Peçetesiyle ağzını silen ve anlattıklarından hiç etkilenmemiş görünen Lola'ya yandan bir bakış attı.

"Beni dinledin mi?" diye sordu.

"Elbette dinledim. İnan bana, üniversitedeki canlandırma derslerinde bundan çok çok daha karmaşık hikâyeler duydum."

"Bundan daha karmaşık bir hale girebilir mi?"

Lola kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturarak ukala bir ifadeye büründü. "Bazıları akla hayale sığmayacak şeylerdi."

"Gerçekten mi?"

Lola bir elini kaldırdı. "Hayır, bana bir şey sorma. Gizlilik kurallarına uymak zorundayım."

Ama ona anlatmak için sabırsızlanıyordu.

BELONGS TO KAFES TEAM

Sean bir süre sessiz kalarak onun sabrını sınadı ve ardından, "Peki bir ilişki terapistinin benim durumumdaki birine tavsiyesi ne olur?" diye sordu.

"Bir danışman herhangi bir tavsiyede bulunmaz. Dinler ve insanların karar vermesine yardım eder. Asla müdahale etmez."

"Yani bana yardım etmeyecek misin?"

"Profesyonel olarak hayır. Ama ablan olarak..."

Sean gülmemeye çalıştı.

"Peki benim aşırı zeki ablam bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu. "Beni bu karmaşadan kurtaracak bir çıkış yolu bulamıyorum."

"Her zaman bir yol vardır," dedi Lola.

BELONGS TO KAFELS TEAM

elli iki

Sean üç gün boyunca Lola'nın söylediklerini düşündü. Dördüncü gün erkenden kalkıp Belle'e bir fincan çay götürdü ve yatakta onun yanına oturup elini tutarak, "Belle, biz yanlış yolda ilerliyoruz," dedi.

"Artık bu ilişkiye uyum sağlayamıyorsun. Ben de öyle. Böyle yaşamak hiçbirimize iyi gelmiyor, özellikle de Amy'ye. Ne istediğini, gerçekten ne istediğini bulman, bulduktan sonra da hayata geçirmen gerek."

Belle ona çocuksu bir ifadeyle bakarken Sean acıma ve kızgınlık karışımı bir duyguya kapıldı.

Lola'nın sözlerini hatırlayıp eleştirel, agresif ya da talepkâr görünmemek için ne tür cümleler kurması gerektiğini düşündü.

"Burada, bu evde hiç mutlu olmadığını söyledin. Ama bizim evliliğimizin neredeyse tamamı bu evde geçti. Demek ki çok uzun zamandır mutsuzsun," dedi.

"Biliyorum," dedi Belle.

Sean yüzünü ovuşturdu.

"Belki de Lewis'le ilişki yaşayarak bu mutsuzluktan kurtulmaya çalıştın. Ama o da işe yaramayınca başka bir yol bulmak yerine evliliği yürütmeye karar verdik. İkimizin bildiği tek yol buydu çünkü. Ama ben artık doğru yaptığımıza inanmıyorum. Belki şu an sen de aynı kapanın içine kapatıldığını hissediyorsun."

BELONGS TO KAFEIN TEAM

Belle gözlerini kocaman açarak öne eğildi.

"Aynen öyle hissediyorum!" dedi ve Sean içinden ablasına teşekkür etti. "Sean, beni anlıyorsun! Nihayet beni anlamaya başladın! Kesinlikle kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Birinin karısı, birinin annesi olmak ve güzel bir evde yaşamak istediğimi sanıyordum ama öyle değilmiş. Kendimi diri diri gömülmüş gibi hissediyorum."

Sean başını salladı. "Biliyorum."

Gerçekten de öyleydi. Biliyordu. Hayatında ilk kez kendini Belle'in yerine koyabilmişti ve onu anlıyordu.

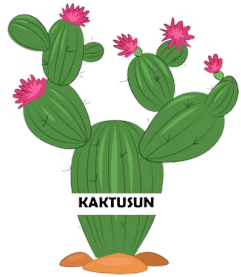
"Peki ne yapmak istiyorsun Belle?"

"Bilmiyorum."

"O halde konuşabileceğin, sana yol gösterecek birini bulalım."

"İyi olur."

Sana yardım edeceğim," dedi Sean. "Yanında olacağım. Ama senin için doğru olanı, Amy için de en iyi olanı bulduğumuzda ben de kendim için en doğru olanı yapacağım."

elli üç

Fen eskiden başkalarından farklı olduğunu düşünürdü. Şimdi ise herkesle aynı olduğunu biliyordu ve bunu bilmek onu rahatlatmış, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıştı.

Birçok kişinin, sahip olduklarıyla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını ve bazen iyi kalpli insanların çaresizken kötü şeyler yapabildiğini, sevdiklerini korumaya çalışırken de çaresizliğe düşebildiğini biliyordu. İnsanlar zaman zaman incinebiliyordu. Böyle durumlarda insanın elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

Fen bir karar almıştı. Bundan böyle fazla düşünmekten vazgeçip hayatını yaşayacak, Connor için elinden geleni yapacaktı.

Daha iyi bir anne olacaktı. Onu daha çok dışarı çıkaracak, okuldaki diğer annelerle arkadaşlık kuracak, parkta insanlarla konuşacak, komşularını eve davet edecekti.

İşinde de daha çok çaba gösterecekti. Dükkâna bağlı bir okuma grubu oluşturmayı Vincent'a teklif etmişti bile. Bu, raflarda modern romanlara biraz daha çok yer ayıracakları anlamına gelse de Vincent karşı çıkmamıştı. Fen'e okuma grubundan onun sorumlu olduğunu söylemiş, Fen de kabul edip pencereye bir ilan yapıştırmıştı. Şimdiden bir düzinenin üstünde kişi kayıt yaptırmıştı. Bu Vincent için on iki kitap satışı, Fen için de yeni bir arkadaş gurubu demekti. Belki de ilk kez Fen iş yerinde inisiyatifi eline alıyordu ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Vincent da bundan memnundu. Zaten son zamanlarda ailesine daha fazla zaman ayırmak istediğini ima edip duruyordu. Yarı emekliliği düşünüyordu. Dizginleri Fen'in ele alması hoşuna gidecekti. Fen bu işin altından kalkabileceğini aklına bile getirmezdi. Ama şimdi Vincent'ın desteğiyle dükkânı tek başına işletebileceğini biliyordu.

Fen bir süre *The End of the Affair* kupasını kullandıysa da Vincent kasıtlı bir kazayla kupayı tezgâhın üstünden düşürmüş, kulbunu kırmıştı. Fen yapıştırıcı alıp kupayı onarabileceği düşüncesiyle rafa koymuştu ama buna hiç girişmemişti. Son günlerde *Brave New World* kupasından içiyordu.

Fen şimdi unutmabeni çiçeği desenli yorganının altında iyice ısınınca gerinip gözlerini ovuşturdu.

İlk olarak maddi sorunlarını çözmesi gerekiyordu. Hesaptan fazla para çekmişti ve beş parasız kalmıştı. Artık Sean'ın kira ödemesi de yoktu. Oysa o kira bile onu çok rahatlatıyordu.

Bu durumu düzeltmenin kolay bir yolu vardı. Sean'ın ablası geleli bir ay olmuştu ve Fen o günden beri ikisinden de haber almamıştı. Sean'ın müzik sistemi, CD'leri, kıyafetleri ve diğer ufak tefek eşyaları hâlâ oradaydı. Fen onları atmayacaktı; onları güvenli bir yere koyacaktı. Şilteyi ters çevirip yeni yatak örtüleri alacaktı. Sonra da yeni bir ilan hazırlayacak, yeni bir ev arkadaşı bulacak, hayatında yeni bir sayfa açacaktı.

Geriye dönüp bakmayacaktı.

Geriye dönüp bakmamaya çalışıyordu. Bir meşgale bulursa, zihnini başka şeylerle doldurursa Sean'sız da ayakta durabilirdi. Günün birinde uyandığında onu özlemeyeceğini ümit ediyordu.

Telefonuna uzanıp saate baktı. Connor'ı uyandırmadan önce alt katta tek başına kahve içecek kadar vakti vardı. Yataktan kalkıp krem rengi sabahlığını Sean'ın yeşil tişörtünün üstüne giydi ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafif titreyerek çıplak ayaklarla alt kata indi. Merkezî sistem evi ısıtmıştı ama mutfak zeminini kaplayan vinil hâlâ gecenin soğuğunu üzerinde taşıyordu.

Su ısıtıcısını doldurup fişi taktı ve suyu kaynamaya bıraktı. Askıdan bir kupa alıp buzdolabındaki şişeden bir parmak kadar soğuk süt doldurdu. Suyun kaynamasını beklerken pencereye gidip dışarıya baktı.

Bir şeyler değişmişti.

Bahçenin sonundaki yeşil tahta kapı açıktı ve çimlerin üstündeki çiy, siyah ayak izlerini açığa vuruyordu. Fen ayak izlerini gözleriyle takip etti ve izlerin kapıdan başlayıp çimlerin üstünden sundurmaya doğru gittiğini gördü.

Fen'in kalp atışları hızlandı.

Derin bir nefes aldı.

Arka kapının kilidini açıp basamakları indi. Çıplak ayaklarının altındaki beton buz gibiydi ve sonbahar havası ciğerlerine doldu.

Sundurmanın penceresinden baktı ama içerisi karanlık olduğu için hiçbir şey göremedi.

Ahşap kapıyı itti. Kapı ağırdı. Gıcırdayarak açıldı.

Gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı ama yavaş yavaş etrafındakileri seçmeye başladı. Köşede, çim biçme makinesiyle Connor'ın çocuk arabasının arasında, çiçek saksılarının ve geri dönüşüm kutularının yanında duruyordu. Gözlerini kocaman açmış, kollarını göğsünde birleştirmişti ve titriyordu.

Kocaman eski bir palto giymişti ve kollarını gövdesine sarmıştı. Karanlıkta bile yüzü yorgun görünüyordu.

Fen ağır ağır nefes alıp verirken sakin görünmeye çalışarak içinde fırtınalar koptuğunu belli etmemeye çalıştı. Nefesini düzenlemek için kapıya yaslandı.

"Merhaba," dedi.

BELONGS TO KAFELTEAM

"Merhaba."

Birbirlerini garip bir şekilde başlarıyla selamladılar.

"Burada karşılaşmak biraz garip oldu," dedi Sean.

Fen gülümseyip saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Erken saatlerde. Bir süre arabada uyudum. Burası daha sıcaktır diye düşündüm ama değilmiş."

"Neden eve girmedin? Anahtarın hâlâ var, değil mi?"

"Haddimi aşmak istemedim."

"Öyle mi?"

"Benim tişörtümü giymişsin," dedi Sean.

"Sakıncası var mı?"

"Kesinlikle."

"Yıkayıp sana gönderecektim."

"Gerek yok. Sana daha çok yakışmış."

"Aslında geri vermeyecektim. Sonsuza dek giyecektim," dedi Fen.

Sean gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu Fen. "Neden geldin?"

Sean çenesini kaşıdı.

"Lola sayesinde. Belle'in bu şekilde iyileşemeyeceğini görmemi sağladı ve ona yardım edebilecek birini tavsiye etti."

"Öyle mi?"

"Evet, şimdi terapiye gidiyor, ne istediğini anlamaya çalışıyor."

Fen gözlerini yere indirdi.

"Ne istiyormuş?"

"Henüz emin değil. Şimdilik biraz zaman istiyor. Ama bunun bir önemi yok. Benim de ne istediğimi, kendim için neyin doğru olduğunu düşünecek zamanım oldu."

"Öyle mi?"

"Ben seni, Amy'yi ve Connor'ı istiyorum. Bizi istiyorum, senin için sakıncası yoksa. Bunu Belle'e söyledim. Biliyor ve sorun etmiyor."

"Ama... Nasıl? Belle, Amy'yi kaybetmek istemez ki..."

"Onu kaybetmeyecek. Amy, Belle'i istediği zaman görebilecek ama daha çok burada yaşayacak, bizimle birlikte. Affedersin, yine haddimi aştım. Öncelikle bunu konuşmamız gerekiyor tabii."

"Bu kez sorun olmayacağından emin misin? Ya Belle kararını değiştirirse?"

"O tercihini yaptı ve şansını kaybetti. Biz artık kendi hayatımıza bakacağız. Kendi hayatımızın olmasını istiyorum. Yani senin ve benim."

Fen ağzının kuruduğunu hissederek yutkundu.

"Çocuklar da olacak tabii."

Fen başını eğip kendine, solgun bacaklarına, ince ayaklarına, bileğini saran dövmeye baktı.

"Sevineceğini sanmıştım," dedi Sean.

Fen dönüp sundurmanın kapısından dışarı baktı ve aydınlık güne karşı gözlerini kıstı.

Sean iç geçirip kısık bir sesle, "Bana defolup gitmemi söyleyebilirsin Fen. Kimse seni bu yüzden suçlamaz," dedi.

Sonra ona baktı. Fen sevdiği adamın bakışlarını yüzünde, omuzlarında, sırtında hissetti.

Kafasında milyonlarca soru vardı. Milyonlarca şüphe, milyonlarca güvensiz his... Ama bir şeyden emindi. Sonradan pişman olacağı bir şey yapmayacak ya da söylemeyecekti. Her türlü fırsatın filizlenmesi için geleceğinin kapısını ardına kadar açık bırakacaktı.

"Kahve yapıyordum," dedi Fen. "Sen de ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

BELONGS TO KAFEIN TEAM

Fen kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ve Sean'ın soğuk parmaklarını kendi elinde hissettiğinde onun bu kez kendi isteğiyle buraya geldiğini anladı. Kendini tesadüfen burada bulmamıştı.

Artık çok daha iyi bir zamandaydılar. Her şey çok daha iyiydi ve Fen endişelenmemesi gerektiğini içten içe hissediyordu. Gelecekleri, bir filmin kareleri gibi yavaş yavaş biçimleniyordu ve Fen neler yaşayacağını bilmese de kalbi attığı sürece Sean'la birlikte olacağından emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Gösterdikleri nezaket, profesyonellik ve bilgelik için Pan Macmillan ekibine, Thalia Suzuma'ya ve özellikle de birçok faydalı öneride bulunup kitap için kusursuz bir başlık bulan Imogen Taylor'a teşekkür ederim. Bana yardım edip desteklerini esirgemeyen Marianne Gunn O'Connor'a, Pat Lynch'e ve Alison Walsh'a da en içten teşekkürlerimi gönderiyorum.

Gerçek bir arkadaş olduğu kadar sürekli tavsiyelerde bulunan, güven telkin eden, sağduyulu, esprili bir kişilik olan çok yönlü yazar Milly Johnson'a da teşekkür ederim.

Bütün arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ediyor, sevgilerimi yolluyorum. Yanımda olduğunuz için hepinize minnettarım; ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Fen'in hikâyesi, jambonlu sandviç hazırladığım 2008 Glastonbury Festivali'nde şekillendi. Benim için o festivalin en büyük anlamı cumartesi gecesi verilen Massive Attack konseriydi. Onları canlı izlemek bir ayrıcalıktı ve grubun müziği sonraki aylarda da bana ilham vermeye devam edip kitabın atmosferinin oluşmasında önemli bir rol oynadı. Pazar günü güneş ışığında Leonard Cohen'i dinledik ve yakınımda duran yakışıklı adam daha sonra kitapta Sean oldu. Ayrıca bir Faithless hayranı olarak "Don't Leave" şarkısı hüzünlü bölümler için gereken doğru bakış açısını yakalamamı sağladı. Bir de Jeff Buckley'nin *Grace* albümü var. Aşk sahnelerini yazarken onun "Hallelujah" versiyonu bana mükemmel bir yardımcı oldu.

Son olarak güzel, tatlı ve nazik kurtarma köpeğimiz Polly'ye, bu romanın ilk taslağını yazarken bir an olsun yanımdan ayrılmadığı için teşekkür ediyorum. Seni özlüyorum Polly.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM